

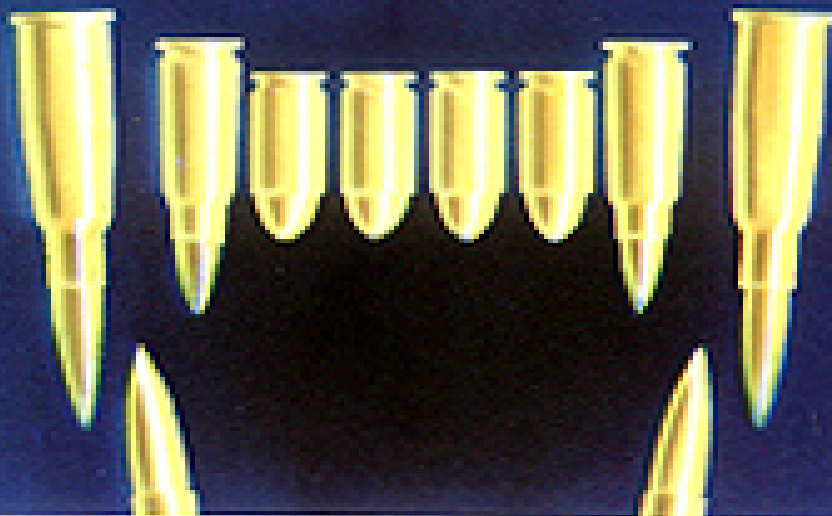
ЛЪВЪТ ОТ МОСАД

Тази книга е от поредицата бестселъри "Crime & Mystery".
Най-добрите и най-горещите трилъри,
представени в милионни копия
и филмирани по целия свят.

Л Т Н К Л

Три тома на „Мосад“ се опитва да спре
издаването на тази книга.
Дипломати, жътва и истинска, тя е турвала
на среща с една жестока действителност.
Riviera of Books

ВИКТОР ОСТРОВСКИ

ВИКТОР ОСТРОВСКИ

ЛЪВЪТ ОТ МОСАД

Превод: Любомир Терзиев

chitanka.info

Тайните служби не обичат бившите си агенти. Особено когато пропишат. Но бившият офицер от „Мосад“, канадецът Виктор Островски сигурно знае какво прави.

Хардлайнери и от двете страни искат да провалят блискоизточните мирни преговори. Специална група палестински терористи, водена от экс-полковник от „Щази“ трябва да избие делегациите. „Мосад“ засича групата, но странно бездейства.

За Нейтън Стоун, израелският офицер, който води операцията, остава само един шанс — да проведе собствена игра.

*На Бела,
моя жена, моя любов,
всичко за мен,
и нашите скъпи Шарон и Лиорея*

I

Лайпциг

28-ми ноември, 17:00 часа

Карл опря деветмилиметровия „Лугер“ до бузата си. Приятният допир на хладната стомана успокои сгорещената му кожа. Догарящата цепеница в камината излъчваше топлина, а няколкото чашки шнапс, които гаврътна до дъно, го караха да се поти още по-силно.

Карл Райнхарт беше висок, строен мъж, тъкмо прекрачил прага на четиридесетте. Той застана до прозореца. С опакото на дланта избърса потното си чело и разроши русата си коса. Погледът му беше устремен към отсрещния елегантен дворец от деветнадесети век. Това занемарено здание с внушителна фасада доскоро беше неговото царство. Запечатано, сега то представляваше печален паметник на източногерманската епоха. Паметник, сив като небето над него. Но Карл и колегите му свързваха старата сграда с онзи свят, който им беше познат. Карл прекара в нея почти двайсет години от живота си. От нейните подземия с досиета черпеше властта си.

Разкошният апартамент в съседство с Дома на германо-съветската дружба беше една от придобивките, които получи при назначаването си за началник на отдел „С/5“, който се занимаваше с координация на освободителното движение. Казано по-просто, той беше човекът, натоварен да поддържа терористичните организации по света.

Карл присви очи пред студеното стъкло на прозореца, което се замъгли от дъха му и скри безцветния пейзаж отвън. Все още беше озадачен от необуздания ход на събитията. Допреди няколко дни той и другарите му владееха положението, а после изведнъж властта им се прекърши. Демонстрантите, или гражданският комитет, както сами се наричаха, превзе сградата. След като изворът на властта му пресъхна, на Карл не му оставаше нищо друго, освен да пристъпи към „акта на честта“. Всички пътища назад бяха затворени.

На никого нямаше да липсва и това беше като че ли най-удачният начин да си вземе сбогом с този разпадащ се свят. Преди няколко часа

проведе разговора, който очакваше. Обади му се един бивш негов колега, за да го информира, че привечер ще дойдат да го приберат за разпит. Именно него — полковника от „Щази“^[1] Карл Райнхарт. Очевидно славното време на „Щази“ беше отминало.

Той се обърна с гръб към прозореца и внимателно огледа стаята. Всички предмети бяха там, където искаше да ги заварят. Върху покритата с опушено стъкло масичка се мъдреше почти празна бутилка шнапс. Зад дивана се виждаше кашон, пълен с документи, които носеха огненочервения печат „СТРОГО СЕКРЕТНО“.

Карл предусети края още преди няколко месеца, когато властта не отвърна със сила на демонстрациите. Ерих Хонекер се беше вцепенил от страх. Вече седмици наред в управлението на „Щази“ изгаряха папки с досиета, които биха уличили не само тях, но и хиляди агенти по целия свят. Всички бяха попаднали в плен на паниката и бързаха да унищожат или пък да изпратят в Москва цели камиони с безценни разузнавателни документи, които бяха събирали цял живот.

Едно силно почукване на вратата върна Карл към настоящето.

— Moment, mal^[2]! — извика той, придавайки на гласа си пиянска дрезгавина.

В този момент кракът на Йохан се свлече от дивана и тупна на пода. Другият човек в стаята не беше на себе си и въобще не съзнаваше какво става.

— Polizei hier^[3]!

— Вървете по дяволите! — изкрещя в отговор Карл. Чуването на вратата премина в тропане. Вбесените полицаи още не бяха разбрали, че имат работа със специално укрепена врата. Карл знаеше, че няма да успеят да влязат скоро, а дотогава щяха да го заварят мъртъв. Той се приближи до вратата и извика:

— Да живее Германската демократична република!

После се отпрати към дивана. Тропането отвън продължаваше. Той насочи пистолета надолу, извърна се с лице към вратата и изкрещя:

— Мамка ви, педерастии смотани!

След това натисна спусъка. Отекна изстрел и за няколко секунди настана тишина, а после полицаите отвън започнаха да блъскат още по-силно.

„Не е никак лесно да се самоубиеш — помисли си Карл. — Особено ако искаш след това да започнеш нов живот.“ Документите, предвидливо поставени върху масичката в спалнята, бяха на името на Карл, но със снимката на човека, който би имал вид на заспал върху дивана, ако не бяха разпиленият му мозък и почти напълно отнесенният тил. Всъщност той наистина спеше, когато Карл вкара пистолета в устата му и стреля.

Този скитник — Auslander, или чужденец, — когото неколцина просяци знаеха под името Йохан, имаше почти същото телосложение като Карл. Операцията по довеждането му в опразненото здание, чиито обитатели, бивши служители на „Щази“, търсеха убежище от Москва до Пекин, се оказа далеч по-проста, отколкото очакваше. Подмамен от неизчерпаемите количества шнапс, Йохан беше чест гост в апартамента на Карл, тъй че всичко пасваше съвсем точно.

Освен че името Карл присъстваше в документите в спалнята, снимката на Йохан се намираще във всички досиета на същото име в сградата отсреща. Полицаяте, които напиреха да влязат, не биха се усъмнили във версията за самоубийство и с това щяха да приключат всички разследвания. Карл беше изключително последователен и акуратен човек. В продължение на няколко седмици той внимателно подреждаше елементите на своя план.

Сега бръкна с един доста тежък ръжен в камината и дръпна някакъв лост. Част от стената зад камината се отмести и откри въжена стълба, която се губеше надолу в шахтата. Щом се озова на стълбата, той издърпа друг лост, за да върне стената в първоначалното ѝ положение. Предшественикът на Карл в „С/5“ му разкри този таен вход към шахтата. Той също не знаеше кой го е инсталирал, но каза, че един ден може да послужи. Оказа се, че е бил прав.

Карл се спусна до дъното на шахтата за не повече от три минути. После се изкачи по едно тясно стълбище, което водеше от мазето към задния изход, и изскочи на уличката зад сградата. В този момент до бордюра се залепиха няколко полицейски коли. От една очукана пожарна се изнизаха няколко пожарникари с кирки и се вмъкнаха в сградата. На тротоара се бяха струпали сеирджии, но никой не обърна внимание на Карл, който просто се сля с тълпата.

Той пое в северна посока и след няколко минути пристигна в хотел „Кранц“, където се беше регистрирал предния ден под името

Франц Толер. Истинският Толер се намираше на дъното на река Мулде, малко встрани от Вурцен, и ако въобще го откриеха, това щеше да стане едва след няколко дни, а дотогава Карл щеше да е далеч от това място.

— Бих искал да освободя стаята. Толер, казвам се Франц Толер — каза той на човека от рецепцията и постави ключа си върху плота.

Служителят с неохота затвори спортната страница на местния вестник и изгледа Карл над очилата си. После стана, отвори едно голямо чекмедже, започна да прехвърля адресните карти и измъкна една от тях.

— Не трябваше ли да напуснете утре, хер Толер? — попита той и отново хвърли поглед към Карл.

— И какво от това? Реших да освободя стаята днес. Пригответе сметката и изпратете човек да ми смъкне багажа. Аз ще пийна нещо във фоайето.

Авторитетният тон на Карл пресече всякакви следващи въпроси.

Няколко часа по-късно, седнал зад волана на синия мерцедес на Толер, той забеляза няколко малки капчици кръв по ръкава на ризата си. После се взря в огледалото и видя няколко точки по лицето си, които приличаха на ранички от бръснене. „Значи онова копеле не е оплескало само дивана“ — помисли си той и избърса лицето си с ръка.

В 7,30 на другата сутрин Карл пристигна в Хамбург. Остави колата си в един празен паркинг на „Домщрасе“, който се намираше на три преки от пазара „Ратхаус Маркет“. Документите и вещите на Толер си бяха вътре в колата. Карл заличи отпечатъците от волана и от другите места, до които се беше докосвал, след което си взе палтото и се отправи към пазара. Отдалечеше ли се от тази кола, никой вече не би могъл да направи връзка между него, мерцедеса на Толер и голия обезобразен труп, който може би щяха да открият в река Мулде. Нишката се късаше. Карл беше свободен.

Той нае кола, използвайки новата си самоличност и пое към хотел „Кемпински“, където си беше запазил стая за една нощ. Карл отдавна си беше изготвил тази самоличност и я пазеше в тайна дори от сънародниците си. Стана американски гражданин с просторен апартамент на Пето авеню в Манхатън с изглед към „Сентрал Парк“. Апартаментът беше закупен от „Щази“, но той напълно унищожи всички документи по сделката. В банковата сметка на Карл в Америка

имаше една доста прилична сума. Разполагаше и с известни авоари във Франция.

Но истинското богатство го очакваше в неговата лична кутия в една нюйоркска пощенска станция. Докато унищожаваша архивите на „Щази“ в Лайпциг, той успя да измъкне голяма част от досиетата на своите агенти. Подбра специално такива, които нямаха представа за кого работят и по тази причина не бяха засегнати от падането на Източна Германия. Този арсенал от добре поставени агенти в целия свят — без да се счита мрежата на международния тероризъм, в чието създаване Карл взе активно участие — представляваше потенциална златна мина.

Мислеше да се установи първо в Париж, а после в Ню Йорк. Планът му беше през следващите няколко месеца да се сниши и да анализира процесите на световната арена, за да оцени стойността на своите акции в това, което сега се наричаше Нов световен ред. Предстоеше му да стане капиталист. А тъй като професионализъм не му липсваше, Карл знаеше със сигурност, че ще бъде от богатите капиталисти.

[1] Staatssicherheit (нем.). — Държавна сигурност на ГДР. — Б.пр.

↑

[2] Един момент (нем.). — Б.пр. ↑

[3] Полиция (нем.). — Б.пр. ↑

II

Дамаск

5-ти септември, 17,00 часа

Шаби Тарик Талаат, дребен, възпълен човек на границата на петдесетте, излезе от сградата на сирийския генерален щаб и се потопи в горещия септемврийски следобед. Той не се съмняваше в достоверността на информацията, до която се добра, макар че на това заседание попадна съвсем случайно.

Ахмед Дайеб, началник на службата за национална сигурност, беше болен от няколко дни, а заместникът му, шеф на Шаби, беше повикан спешно в източносирийския град Ал-Хазака. Така Шаби се оказа представител на най-властната от тайните служби на едно свръхсекретно заседание. Отнасяха се към него с огромно уважение и му предоставиха информация, до която не би имал достъп при нормални обстоятелства.

Още в началото на заседанието той разбра, че този път е напипал златната жила, и мигновено реши да извлече от нея всичко, което може. Щеше да продава информацията парче по парче. Досега не беше получавал толкова ценни сведения. Добре съзнаваше, че те могат да го направят богат. Първо щеше да им даде да вкусят блюдото, а после щеше да ги изстиска за всяка следваща хапка. Щом заседанието приключи, той беше първият, който напусна залата.

Шаби се спусна чевръсто по стълбите, излезе от претрупаната с орнаменти в колониален стил сграда и се насочи към своето „Пежо 504“, паркирано на обичайното си място. Потегли към изхода на паркинга и мина покрай часовия, който му козирува.

Тесните улици на Дамаск не са пригодени за бързо каране. В този град е важно да умееш добре да маневрираш. Макар че гореше от нетърпение да се прибере вкъщи, Шаби поддържаше постоянна скорост, пробивайки си път през претоварените улички. Първо пресече покрития пазар „Мидхад паша“ и се насочи към Ел Малек. После подмина постройка на правителството и новата сграда на

министерството на образованието и изскочи на задръстения булевард „Фарук Ел Авал“.

Слънцето прежуряше силно, макар че температурите бяха пониски от обичайните за сезона. Шаби беше целият в пот и бялата памучна риза лепнеше за гърба му. Той, разбира се, знаеше, че предаването на информация с нелегална радиостанция се наказва със смърт. При това, ако го хванеха, кончината едва ли щеше да настъпи достатъчно бързо. Единствено неутолимото му желание да живее богато потискаше страха от това, което му предстоеше да направи.

Караше почти инстинктивно, а съзнанието му беше другаде, заето да комбинира, да преценява, да изчислява. Така че Шаби въобще не чуваше ходжите, които от своите възвисени към запрашеното жълто небе минарета призоваваха правоверните за следобедна молитва. Въздухът беше изпълнен с тежката миризма на чевермета, които се въртят над открити скари. Страшно трудно му беше да се съсредоточи. Искеше час по-скоро да се измъкне от Сирия. Животът тук беше скучен и безличен. Шаби копнееше за блясъка на Европа с нейните звуци, миризми и жени. Особено го вълнуваха жените.

Той паркира съвсем механично колата в гаража под блока, където живееше. Стори му се, че изкачването в малката, скърцаща клетка на асансьора продължи цяла вечност. Когато най-последно клетката подскочи и спря, Шаби се устреми навън, сякаш се опасяваше, че в същия този момент тя ще поеме надолу за своето последно свободно спускане в тъмната шахта.

На неговия етаж имаше четири апартамента, по два от всяка страна на един дълъг, слабо осветен коридор. Когато стигна до своята врата, Шаби се огледа нервно. Предстоеше му да провери дали малкото гумено късче, което беше поставил между вратата и рамката, си е на мястото. Щом се увери, че е сам, той извади от джоба на ризата си една визитна картичка. Докато я прокарваше в процепа, потната му ръка трепереше.

— Ако гумичката я няма, това ще значи, че някой е отворял вратата в твоё отсъствие — казваше Бред, свръзката на Шаби. — Ако е още там, значи апартаментът е чист.

Шаби винаги беше готов за най-лошото. Той затаи дъх и бавно мръдна картичката нагоре по процепа. Усети, че гумичката си е на мястото, и въздъхна с облекчение. Значи и днес щеше да остане жив.

Шаби върна бързо картичката в джоба си и отключи вратата. С тъгълчето на окоето си забеляза някакво раздвижване и замръзна на прага. В следващия миг изпусна една шумна въздишка, защото разбра, че е видял просто пердетата в дневната, с които си играеше топлият вятър. После трескаво залости вратата и постави верижката на мястото ѝ. В душата на Шаби като буреносен облак витаеше усещането за надвисналата над него заплаха.

През първите няколко месеца си мислеше, че в един момент ще свикне с нелегалната дейност. Вярваше, че ще му стане нещо като втора природа, с която ще се научи да живее. Но въобще не стана така. Ето че сега страхът го беше овладял изцяло. Притискаше гърдите му и не му даваше да диша. Днес Шаби щеше да се отклони от графика и да предаде съобщението по-рано. Никога не беше прибягвал до този вариант. Бред постоянно му повтаряше, че така може да се действа само при извънредни обстоятелства. Шаби беше преценил, че става дума за извънредна ситуация.

Предаването трябваше да се извърши много бързо. Шаби влезе в спалнята, свали нощната лампа от махагоновото шкафче и го обърна върху леглото. После измъкна трисантиметрова игла от портфейла си и я пъхна в някаква малка дупчица в основата на един от краката на нощното шкафче.

— Ако човек не знае къде се намира, никога не би я забелязал — със задоволство казваше Бред.

След като намушка иглата навътре в дупката, Шаби я натисна с палец. Чу се леко прещракване, вътрешността на шкафчето се разтвори, за да открие три малки черни уреда, всеки от които се намираше в отделна секция. Един от тях, преподавателят, наподобяваше електронен калкулатор е миниатюрна клавиатура, допълнена от няколко червени и жълти клавиша, а също и от един-единствен син клавиш. Другите две приспособления бяха с размерите на „калкулатора“, около дванайсет сантиметра дълги, девет сантиметра широки и не повече от два сантиметра дебели.

Шаби седна и остана неподвижен няколко секунди, за да събере мислите си.

— Това е най-опасният етап от операцията, тъй като цялата техника е на показ. Гледай да не губиш време. Действай бързо! — казваше Бред. — Трябва да приключиш за нула време. Щом върнеш

нещата в шкафчето, отново ще бъдеш в безопасност. Така че не се мотай!

Думите ехтяха в ушите му, сякаш Бред беше там при него, надвесен над рамото му, и изстрелваше своите строги наставления. Шаби бързо взе „калкулатора“ и бутна един малък ключ отзад. Това беше задължително действие преди всяко предаване. Ключът по някакъв начин сменяше честотите, но Шаби не беше съвсем наясно с функцията му. Достатъчно беше да помни думите на Бред, че е изключително важно да бутне ключа вдясно преди всеки сеанс. После набра съобщението. И тази процедура му се струваше удивителна. Малката черна кутийка можеше да сбие един текст от двеста думи и да го изпрати по предназначение с един-единствен кратък сигнал, като по този начин правеше засичането му практически невъзможно. Съобщението гласеше:

От Шаби

1. В Европа се организира нова терористична група.
2. Групата ще оглавява просирийски палестински офицер с прякор ЛИСИЦАТА x ЛИСИЦАТА.
3. Планират скорошна акция.
4. В операцията участва бивш агент на „Щази“ (твърди се, че разполага с внедрен агент в Мосад).
5. Ще получа допълнителна информация след няколко дни.
6. Скоро ще отпътувам за Европа. Ще изпратя потвърждение.
7. Държа да потвърдите възнаграждението за информация.
8. КРАЙ x КРАЙ.

Той натисна синия клавиш и думите изпълниха миниатюрния кристален екран над клавиатурата. Доволен от яснотата и пълнотата на съобщението, върна „калкулатора“ в съответната секция от вътрешността на шкафчето, свърза го с тънък черен кабел към втория уред и натисна един от жълтите бутони. В този момент малкият „калкулатор“ започна да закодира и да свива текста, подготвяйки го по

този начин за предаване. След това Шаби свали от третия уред една малка намотка и тръгна да я развива. Мина през един френски прозорец и излезе на неголям полукръгъл балкон.

Закачи жицата за украсения с ковано желязо парапет, който щеше да служи за антена. Шаби се задържа за малко на балкона. От това място се откриваше гледка към почти целия Дамаск, замрежен от маранята на жежкия следобед. Далеч на запад се виждаше Ливанската планина. Най-високо стърчеше връх Хермон, чиято бяла корона приличаше на разпенена вълна, която е замръзнала точно преди да се разбие. Шаби хвърли поглед назад към стаята. Зелената лампичка на уреда светеше, а това беше знак, че предаването е завършено. Той бързо се върна вътре, наведе се над машинката и натисна червения бутон. Сигналят беше излетял за по-малко от секунда.

С това приключи първият сеанс. Сега трябваше да изтърпи две безкрайно дълги минути, докато зелената лампичка светне отново. Тогава щеше да повтори предаването.

— За да си сигурен, че са приели съобщението ти — обясняваше му Бред.

Шаби се приготви да чака.

Изведнъж някакъв силен трясък наелектризира зареденото му с адреналин тяло. Сякаш някой го плисна с кофа студена вода. Целият се обля в пот. Не можеше да помръдне. Продължи да трепери дори след като осъзна, че се е треснала врата в съседния апартамент. Звукът проникваше безпрепятствено през тънките стени. Той натисна червения бутон и предаде съобщението за втори път. После се захвана да навие жицата и постави всичко обратно в шкафчето. Лекото прещракване беше знак за възстановената безопасност и сигурност.

След като върна шкафчето на мястото му, Шаби се просна на леглото, сякаш бе кукла без конци. Както си лежеше, мислите му го отпратиха на едно друго място и в едно друго, макар и не съвсем отдавна минало време. Време, което сякаш принадлежеше към нечий друг живот. Рим. Готов беше на всичко, за да се върне там. Мислеше си за Керълин, за нейната гладка, млечнобяла кожа, за дългите ѝ кехлибареножълти коси. Образът на нейните съвършени, меки черти предизвикваше напрежение в слабините му. Не си спомняше дали въобще излязоха от стаята през тези две седмици. По-скоро дали

излязоха от леглото. Като се изключат занятията с Бред, останалото време беше един неразчленим, безкраен вихър от удоволствия.

Интересно, мислеше си Шаби, как в такива напрегнати моменти мозъкът се рее в миналото и цели отрязъци от него изплуват с изумителна отчетливост. Избърса с опакото на дланта потното си чело. Не му оставаше нищо друго, освен да чака. Още не беше се измъкнал от страната. Студената десница на страха пак го стискаше в прегръдките си, а смъртта безмълвно го галеше по тила.

III

Управлението на „Мосад“^[1], северно от Тел Авив
5-ти септември, 17,45 часа

— Нещо ново? — попита Арик, висок около метър и деветдесет здравеняк.

Рунтавата черна коса и брада изпъкваха силно на фона на прозрачно бледото му лице. Двамата с един по-млад от него колега тъкмо бяха влезли в залата за разшифроване, която се намираше на четвъртия етаж в пететажното, наподобяващо Пентагона бетонно здание, където се помещаваше управлението на Мосад. Сградата е сгушена сред трепетликова горичка зад един търговски център на шосето за Хайфа и не се вижда от пътя.

Залата за разшифроване миришеше на прясна боя, преседяло кафе и цигарен дим. Острата флуоресцентна светлина сякаш изсмукваше всякакъв цвят. Обстановката беше потискаща.

— Нищо. Все същите гадости — отговори плешивият четиридесетгодишен мъж, доволен, че е дошла смяната. — Как е там навън?

— Тъпо като в обществен кенеф. Жега, смрад и влага. Страшно мразя такава време.

— Тук също смърди, но иначе е добре. Кой е този с теб?

— Нов човек от екипа — каза Арик и положи голямата си ръка върху крехкото рамо на придружителя си. Двамата изглеждаха като баща и син. — Ще замести Ави, щом се научи да движи нещата.

— Откъде си? — попита плешивият, както си събираше вещите.

— От десантния отряд — отвърна новакът, без да се ангажира сериозно с разговора. Повече го интересуваха наредените от единия до другия край на залата компютри.

— Нещо не е наред в тази държава — промърмори плешивият. — Щом попиташ някого откъде е, задължително ще ти отговори в коя част служи.

Той се обърна с лице към младока.

— Виж сега, моето момче. Слушай ме внимателно. Аз съм от Петах Тиква. Това е мястото, където живея. Хайде сега, кажи ми спокойно, без да бързаш. Откъде си?

Произнасяше отчетливо всяка сричка, сякаш говореше на пеленаче.

— Я остави момчето на мира — каза Арик. — Много добре си спомням каква картинка беше на първия ден след подготвителния курс.

Той направи учудена физиономия, като отвори широко очи и зяпна с уста. И двамата се засмяха, след което Арик се обърна към новака:

— Въобще не обръщай внимание на този стар глупак. Той само се прави на интелигентен.

— Натания — каза младежът, сякаш сега се пробуждаше.

— Какво? — попита плешивият през смях.

— От Натания съм.

— Браво на теб. Умен отговор. Знаех си, че ще се справиш.

След тези думи се обърна към Арик, изкриви лице в смешна гримаса и добави:

— Умно момче сте си намерили. Нищо чудно да измести Ави след... Колко му оставаше на Ави? Май че две години. Е щом е тръгнал да измества Ави, няма да е лошо да си намери желязна пишка, че иначе неговата скоро ще увисне.

Двамата ветерани отново се разсмяха. Новакът също се усмихна, макар че не можа съвсем да хване вица.

— Има ли още кафе? — попита Арик и клекна пред една малка масичка в ъгъла.

Хромникеловото джезве, оградено от разноцветни чаши за кафе, беше единственият знак, че помещението се обитава от живи хора. Без да дочака отговор, Арик се обърна към младежа:

— Нямаш право да пипаш никой от уредите в тази зала. И въобще няма да се отделяш от мен. Само когато ти се приходи в тоалетната. Ясно ли е?

Леко стъписан от тези внезапно изстреляни напътствия, новакът отвърна отсечено:

— Тъй вярно.

— Остави го това „тъй вярно“ — рязко го пресече Арик. — Добре е все пак, че си дисциплиниран.

Той продължаваше да търси кафе.

— В тази зала получаваме шифровани съобщения от агентите на „Мосад“ във всички белязани страни.

— Знаеш ли какво значи „белязани страни“? — иронично попита плешивият.

— Естествено. Арабските страни са белязани — отвърна младежът с леко обиден тон и се обърна към Арик за одобрение.

— Няма ли вече да си ходиш? — попита Арик плешивия, който стоеше до вратата. После хвърли поглед към новака. — Да, така е.

Арик пъкна глава в малкото шкафче, в което очакваше да намери кафе.

— Никакво кафе ли не е останало? — попита той плешивия.

— Не знам. Аз пия чай.

— Май че ще трябва да поръчам да донесат.

— Дано ти провърви — каза плешивият и се приготви да излезе.

В следващия момент забеляза, че присъственият лист, който висеше до вратата не е подписан и се обърна към Арик: — Сложи тук един подпис, че трябва да тръгвам. Времето върви, а големият свят ме очаква.

Той допълни думите си с патетичен жест. Арик подписа листа и от този момент официално застъпи на смяна. После се обади в тъй нареченото кафене, което представляваше обикновена стая с телевизор, котлон и голямо джезве. Докато чакаше, си запали цигара. Отсреща най-последно вдигнаха телефона и в слушалката долетя силна музика и смях.

— Бъкингамският дворец — обади се някакъв глас.

— Ей, Ави — каза Арик. — Я си размърдай задника и ми донеси малко кафе. Онези копелета не са ми оставили капка, а вече съвсем пресъхнах отвътре.

— Ще почакаш ли няколко минути. Сега тъкмо уговарям нещо за нас двамата с едни мацки от компютърния отдел.

— Добре. Ще почакам — разочаровано отговори Арик. — Дано само да стават.

Той затвори телефона и се обърна към новака:

— Е, момчето ми, няма да е зле да свършим малко работа.

Колелцата на стола му пресякоха ослепително белия под. Арик вкара личния си код, който му даваше достъп до паметта на

компютъра.

— Пусни ме да вляза — помоли се той на машината. — Я да видим сега какво е дошло от земята на мъртвите.

— Земята на мъртвите ли? — озадачено попита младокът.

— Белязаните страни, момчето ми. Наричаме ги земята на мъртвите! Хората, които се обаждат оттам, са много по-близо до смъртта, отколкото ние тук. В академията май че не ви говорят за такива неща.

— Сега разбирам — каза новакът, премести стола си до Арик и запали цигара.

— Всички съобщения постъпват при нас след като са били преведени в разбъркан ред.

— Какво значи разбъркан ред?

— Значи, че преводачът получава думите разбъркано, при това получава думи от различни съобщения. Така че на практика той превежда отделни думи, без да може да прочете целия текст. После компютърът сглобява текстовете и ни ги препраща. Всички съобщения, които получаваме, са изпратени с компресиран сигнал. Знаеш ли какво значи това?

— Разбира се.

— Дотук всичко ти е ясно, така ли?

— Да.

— Сега внимавай — каза Арик и се вторачи право в очите на новака. — Хората подлагат на риск живота си, за да ни предадат тази информация. Тъй че ние просто нямаме право да грешим. Ясно ли говоря?

Младежът кимаше с широко отворени очи. Арик продължи, прокарвайки пръсти през гъстата си брада:

— Как ще постъпим според теб, ако се получат няколко съобщения едновременно?

Новакът сви рамене.

— Тъкмо затова са ни дали този умен компютър — усмихна се Арик. — Агентите са класирани по важност и си имат кодово име, което отразява ценността на сведенията им.

— А кой ги класира? — заинтересува се младежът.

— На какво ви учат в тази академия? Класира ги отделът за проучвания въз основа на качеството на информацията, която

предоставят. Компютърът е в състояние да идентифицира агента по име и да го класира според важността му. Съобщенията се появяват на екрана след процес на компилация, в който параметрите са стойността на информацията и времето, когато е постъпила в паметта на компютъра.

Арик не беше убеден, че новакът разбира всичко, но реши, че ще е най-добре да му обясни нещата с конкретни примери. Той прочете първите няколко съобщения. Посочи екрана и каза:

— Това тук е сведение от един агент в Бейрут, който ни известява за новата квартира на офицер от ООП.

Арик обработи съобщението направо върху екрана с помощта на специален електрически маркер. Буквите бяха бели на син фон. Той разчлени текста, като освети отделни параграфи, а после насочи маркера към различни команди от менюто, които отпратиха осветените части по предназначение в различните отдели на „Мосад“. После продължи нататък и прочете сведение за либийските военноморски сили, постъпило от един агент в Триполи.

В 18,20 екранът внезапно промени цвета си. Синьото отстъпи пред пулсиращ червено-черен фон, върху който с огромни жълти букви премигваше съобщението: **ЧЕРЕН КОД. ВКАРАЙТЕ ПАРОЛА.**

Новакът тъкмо поднасяше цигарата към устата си и застина в тази поза.

— Слушай ме сега! — обърна се Арик към него: — Не задавай никакви въпроси. Просто изпълнявай!

Компютърът пиукаше.

— Слез долу в кафенето и не мърдай оттам. После ще ти се обадя и ще ти кажа какво да правиш. Хайде действай!

— Но...

— Нямах право на достъп до такава информация. Веднага се разкарай, че ме чака работа.

Съвсем механично Арик набра кода. Щом натисна клавиша ENTER, принтерът започна да плюе текста ред по ред. Съобщението беше от Дамаск. Арик не отделяше поглед от мигащото квадратче в долната част на екрана. В него имаше малка звездичка, която показваше, че предаването е извънредно. На екрана светеше и времето, по което нормално предава този агент: от 20,00 до 21,00. Беше избързал с почти цели два часа. Арик напрегнато се взираше в екрана.

— По дяволите! — просъска той. — Никак не обичам такива работи! Защо не е изчакал часа за предаване?

После отиде до принтера, отвори капака и откъсна листа със съобщението. От пръв поглед разбра, че става дума за нещо изключително важно. Реши, че този път трябва да действа съвсем точно по правилата.

Арик вдигна разговорната уредба и зачака да се обадят отсреща. Диктофонът винаги изкривяваше гласа и му придаваше метално звучене.

— Да? — чу се дрезгав глас, който Арик не можа да разпознае.

— Задействайте червения сигнал и обявете ситуация „подводен камък“.

— И? — спокойно попита гласът отсреща.

На Арик не му беше до шеги.

— И да ти го набия отзад!

— И аз на тебе, приятелю. Трябва ми кодът.

Арик осъзна пропуска си и каза:

— Съжалявам. Код пет едно три.

Веднага след това затвори разговорната уредба и вдигна слушалката на вътрешния телефон. Трябваше да събере целия екип. Това не беше работа за един човек. Съседната зала, в която се провеждаха извънредни съвещания, съвсем скоро щеше да се напълни с висши офицери. Човекът от отдела за секретни комуникации, с когото Арик говори по разговорната уредба, вече се обаждаше на хората, които бяха длъжни да реагират на получената от Дамаск бомба.

Ави така и не се появи, а скоро щеше да има нужда от неговата помощ. Арик набра номера на кафенето. Едва след няколко позвънявания отсреща вдигнаха слушалката.

— Ало? — сънливо промърмори някакъв глас.

— Къде е Ави? — изкрещя Арик.

— Откъде да знам? Да не съм му бавачка? Преди малко се появи този новият, заместникът на Ави.

— Слушай сега — отсече Арик. — Намери Ави и веднага ми го доведи тук. Разбра ли ме? Кажи на новия да си ходи.

— Какво се е случило, по дяволите?

Гласът отсреща още звучеше отнесено.

— После ще ти кажа. Виж сега, потърси Ави в жилищните помещения. Може да е отишъл там с някое момиче. Докарай го тук незабавно!

— Добре де, спокойно. Ще го докарам.

— Ако до десет минути не го намериш, те искам тук без него. Трябваш ми да обработваш постъпващите съобщения. Дори и с Ави пак ще сме малко, ако положението стане напечено.

— Тръгвам да го търся.

Десет минути по-късно в залата за дешифриране влезе висок строен мъж, който приближаваше трийсетте. Веднага след него се появи Марк, шефът на Арик. Подчиненият на Арик му кимна и прошепна:

— Не можах да открия Ави.

След това се обърна да поздрави Марк. Макар че беше шеф на отдел, всички се обръщаха към Марк на малко име. Това беше общоприетото обръщение в „Мосад“.

— Ето ме и мен. За какво е цялата тази паника? — попита Марк и се отправи директно към масичката за кафе.

Арик взе листа, който бе извадил от принтера, и му го подаде. Марк спря при масичката и се зачете в текста.

— Мамка му! — изръмжа той и изгледа Арик. — Да си го предавал или да си го преразказвал на някого?

Марк беше добре сложен, на ръст почти колкото Арик. Носеше някой друг излишен килограм на гърба си, но, общо взето, имаше стегната, спортна фигура. Гласът му беше плътен и леко дрезгав. В очакване на отговор той отново се вгледа в листа.

— Не — отговори Арик. — Поисках червен сигнал и обявих ситуация „подводен камък“. Извадих само едно копие. — Той посочи листа в ръцете на Марк. — Съобщението въобще не се е появявало на екрана. Преди да извадя копието, наредих на новото момче да излезе от помещението.

— Има ли вече някой в заседателната зала? — попита Марк.

— Не, ти идваш пръв.

Марк взе от масичката една чаша без дръжка, украсена с разноцветни балони.

— Къде ви е кафето бе? — скара се той, очевидно ядосан от недопустимата липса.

— Ще го изпратя да донесе — каза Арик и обърна поглед към приятеля си, който вече се беше запътил към вратата. — Онези глупаци от предната смяна са го изпили всичкото.

— Ще бъда в заседателната зала — промърмори Марк под носа си. — Как може да няма кафе? Кафето е също тъй важно, както и цигарите, сексът и „Интърнешънъл Хералд Трибюн“.

След като Марк излезе, Арик каза на приятеля си, който тъкмо се канеше да отвори вратата.

— Чакай малко. Значи сега няма да търсиш Ави. Донеси кафето, а онова копеле ще го търсим после.

В заседателната зала Марк препрочиташе съобщението за шести път. Беше седнал от единия край на една дълга елипсовидна маса, край която спокойно можеха да се съберат два̀сет души. Компютърът точно пред него беше свързан към огромен екран зад гърба му. От двете му страни имаше няколко телефона и разговорна уредба.

Марк тъкмо се готвеше да включи компютъра, когато в стаята влезе Муса. Тъмнокос, висок към метър и седемдесет, той имаше телосложение на бик. Постът на заместник-директор по въпросите на сигурността го правеше най-влиятелната фигура в „Мосад“ след директора. Макар и да беше започнал кариерата си в конкурентната Главна служба за сигурност, известна като „Шабак“^[2] (израелската тайна полиция), на петдесет и пет годишна възраст Муса успя да достигне висшите кръгове в управлението на „Мосад“ (израелското копие на ЦРУ). За целта му помогна и близкото приятелство с Аврам, директора на „Мосад“.

— Как дойде толкова бързо? — попита Марк. — Нали живееш в Рамат Хашарон?

— Да, само че сигналът ме завари тук. Бях в Йорданската секция на отдела за проучвания.

— В такъв случай даже си се забавил — подметна Марк с усмивка.

— Радвам се, че те намирам толкова весел при червен сигнал. Дай сега да видим какво става тук.

Марк му подаде съобщението. Муса го прочете и седна до подчинения си. После мина през текста още веднъж, изгледа Марк и

отново сведе поглед към листа. Накрая го остави на масата и попита приглушено:

— Някой друг виждат ли го е?

— Никой освен мен и Арик.

— Чудесно — каза Муса с облекчение. — Няма да го разгласяваме.

— Какво значи това? — разтревожено попита Марк. — Тук след малко ще се напълни с хора, които са повикани по червен сигнал, а ти искаш от мен да запазя съобщението в тайна? И какво да им кажа? Съжалявам, станала е грешка. Вървете си вкъщи и забравете за станалото. Това ли искаш да им кажа?

— Спокойно. Друго имах предвид — каза Муса, опитвайки се да запази самообладание. — Ще им кажеш всичко, освен името на агента.

— А как ще се оправим с Еймъс? Не мога да скрия такава информация от шефа на оперативния отдел.

— Ти май не слушаш какво ти говоря. — Муса беше готов да избухне. Гъстите му вежди се съединиха в една дълга, заплашителна линия. — Въобще не ми дреме какво ще каже Еймъс. Разбра ли? Това е заповед.

Той погледна часовника си и продължи със спокоен тон:

— А сега извикай Арик и му кажи да си мълчи. Нека да извади ново копие от съобщението и да изтрие името на агента.

Марк веднага се обади на Арик по разговорната уредба. Нямахте смисъл да спори с Муса. Арик влезе и Марк му подаде копието.

— Муса и аз сме единствените хора, с които имаш право да говориш за това съобщение. Ясно ли е?

— Да.

— А сега се, върни в залата за разшифроване и изкарай на принтера ново копие, в което ще заличиш името на подателя.

— Не мога да променям съобщение. Това е в нарушение на устава. Съобщенията не ни принадлежат. Нали все това ми повтаряш...

— Недей да обсъждаш заповедите ми! — рязко отвърна Марк. — Нямаме време за размисли. Аз ще се погрижа всичко да е изрядно. Твоята работа е да изпълняваш. Хайде, действай!

— Добре, добре — каза Арик и побърза да излезе.

— Така. — Муса посочи с глава екрана на компютъра, — сега ми изкарай досието на агента. Интересува ме кой го е разработил.

Марк включи компютъра, вкара личния си шифър и след като набра няколко команди, каза:

— Нейтън. Нейтън Стоун.

После натисна още няколко клавиша и се обърна към Муса с озадачено изражение:

— Тъпият компютър не иска да ми каже къде се намира Нейтън.

— Не иска — отвърна Муса с иронична усмивка, — защото Нейтън работи в „Ал“, а ти нямаш право на достъп до този отдел.

Марк се отпусна назад върху облегалката. Той знаеше, че съществува такъв отдел, чиято дейност е насочена към по-деликатни зони, като Съединените щати например. Зони, в които и най-малката грешка би била фатална. Персоналът на отдела се състоеше от висши оперативни офицери, които се отчитаха единствено пред директора.

— Изключи го този звяр! — заповяда Муса. — Ще го намеря после. Искам да поговоря с него, преди да сме предприели каквото и да било. Хайде сега да претупаме това съвещание. Готов ли си?

Марк кимна утвърдително.

[1] Мосад — На Mossad, le Modiyn ve le Takfidim Mayuhadim (иврит) — Институт за разузнаване и специални операции на Израел, създаден на 01.IX.1951 г. със заповед на тогавашния министър-председател Давид Бен Гурион. — Б.пр. ↑

[2] Известна още като „Шин Бет“. — Б.пр. ↑

IV

Управлението на „Мосад“
5-ти септември, 19,40 часа

Съвещанието щеше да започне всеки момент. Марк, който още седеше на същото място, се взираше в екрана вляво от него. От дясната му страна се беше разположил Еймъс — висок, блед, енергичен човек на прага на петдесетте. Носеше очила със златни рамки. Еймъс беше заместник-директорът, който отговаря за оперативния отдел. Под негово командване работеше цяла верига от централи в израелските посолства по света. В тях беше съсредоточена нелегалната дейност на около трийсет и пет „катси“ (оперативни офицери), които имаха за цел да вербуват агенти — предимно в Европа и предимно араби. Тези агенти на свой ред предоставяха информация от арабските страни, в които трудно можеха да проникнат израелци. Освен това в главната квартира на „Мосад“ имаше голям брой служби, които поддържаха дейността на чуждестранните централи. Така че Еймъс ръководеше най-големия и навярно най-важния отдел в „Мосад“. Но въпреки това той не разполагаше с влиянието на Муса.

На отсрещния край на масата седеше един широкоплещест мъжага, чиято кръгла глава излизаше направо от раменете. Врат не се виждаше и главата му изглеждаше като лепната върху туловището. Този човек беше дежурният офицер от отдела за планиране, известен още като „снабдителите“, тъй като на тях се падаше честта да предвиждат по логически път всякакви нужди, свързани с отделните операции. Те бяха в състояние да осигурят каквото и да било, в която и да е точка, по което и да е време. Независимо дали трябваше да доставят пари или транспортни самолети. Много рядко се случваше да не могат да удовлетворят някаква нужда. Задължително присъстваха на всички извънредни съвещания.

Муса, който се беше настанил до Еймъс, изглеждаше отегчен в очакване на началото. За да не скучае съвсем, той си изрязваше малки квадратчета от един лист хартия с надеждата да предизвика някоя глупава забележка от страна на седналия наблизо дежурен психиатър.

— Дали не е вече време да започваме? — нервно изломоти Еймъс.

Той изгаси цигарата си и веднага посегна за друга. Установи, че неговите са свършили, протегна се към пакета на Марк, извади една цигара и хвърли пакета обратно на масата. Бяха се събрали преди по-малко от двайсет минути, а във въздуха вече висеше гъста димна завеса.

Марк се обърна към Муса, който кимна и каза:

— Е, мисля, че достатъчно дълго чакахме всички да се съберат. Ще започнем в този състав, а после ще въведем закъснелите в ситуацията.

— Няма никакво отклонение от шифъра и паролите — изрече Марк със сух механичен глас, взирайки се в листа пред себе си. — Съобщението е дошло чисто, без сигнали за извънредна ситуация. Проверено е, че стилът не е подправен. С една дума, съобщението изглежда истинско. Така, сега...

В този момент се намеси Еймъс. Бледото му лице се беше зачервило.

— Марк, на кого ги разправяш всички тези работи? Ние тук да не сме някакви хлапаци? — Гласът му звучеше остро, раздразнено. — Я зарежи тези глупости и мини към съобщението. На всички ни е ясно, че вече си проверил разните там подробности. Така че карай направо. Времето върви.

Марк изгледа Еймъс със зле прикрита неприязън. Тъкмо се готвеше да му отговори, когато в залата влезе Арик с няколко чаши кафе.

— От отдела за секретни комуникации — каза той усмихнат, остави подноса на масата и веднага излезе.

Марк се наведе напред и започна да чете, докато останалите си разбъркваха кафето.

— Първо — каза той и се изкашля, — в Европа се организира нова терористична група. Второ...

Марк изчака всички да утихнат:

— ... групата ще оглави просирийски палестински офицер с прякор Лисицата. Трето, планират скорошна акция.

На това място си пое дъх и огледа масата. Вече всички слушаха внимателно.

— Четвърто, в операцията участва бивш агент на „Щази“ (твърди се, че разполага с внедрен агент в „Мосад“). Пето...

В този момент настана суматоха, тъй като всички започнаха да говорят едновременно.

— Тихо! — изкрещя Муса. — Казах тихо! Каква е тази шумотевица? Оставете човека да довърши.

— Внедрен агент ли каза? — попита Еймъс, сбърчи зачервеното си чело и отправи поглед към Марк, при което очилата се свлякоха по носа му.

— Просто чета какво пише тук — спокойно отговори Марк и продължи: — Ще получа допълнителна информация след няколко дни. Шесто, скоро ще отпътувам за Европа. Ще изпратя потвърждение. Последната точка се отнася за възнаграждението, което иска агентът. Това е всичко.

Той хвърли листа пред Еймъс, сякаш искаше да каже: „Ето, виж сам.“ Еймъс се изправи и вдигна ръце в знак на изумление.

— Това ли е всичко? Друго няма ли?

Марк направи усилие да изпише на лицето си невинно изражение и каза:

— Това е всичко.

— Кой е агентът, Марк? Кой, по дяволите, е агентът? — нервно попита Еймъс.

— В момента не разполагаме с такава информация.

Еймъс се спусна напред и разтворени челюсти като акула, която е надушила кръв.

— За да свикате това съвещание, вие обявихте червен сигнал и ситуация „подводен камък“? Прав ли съм?

Той спря и на лицето му се появи язвителна усмивка. Марк кимна.

— Така, а сега ще ме поправите, ако нещо бъркам — продължи Еймъс, — но мисля, че червен сигнал се обявява, когато постъпи информация за предстояща терористична акция.

Спря за момент и си дръпна от цигарата.

— А „подводен камък“ означава, че агентът е бил вербуван и разработен от римската централа — допълни той.

После стрелна с поглед Марк и стовари ръка върху масата. Чашките подскочиха.

— Това е моя територия!

Пое си дълбоко дъх, без да отмества пронизващия си поглед от Марк, и просъска:

— Ще ми се сега да повториш какво каза за името на агента и за информацията, с която разполагате.

— Съжалявам — каза Марк, — не мога да ти съобщя името му.

— Дано добре да си се подсигурил, Марк, защото ще се целя лично в теб. Преди да съм се прицелил обаче, ще ти дам още един шанс.

Той се поизправи и продължи:

— Кажи ми сега кой е агентът. Или пък ми обясни — но гледай да измислиш добра причина — защо не искаш да ми кажеш.

Марк гледаше Еймъс с неподправена омраза.

— Знам, че си голяма клечка — каза той — и че можеш да ме изриташ чак в миланската централа. Сигурен съм, че ще се погрижиш да се пенсионирам там като дребен чиновник. И друг път си ме заплашвал. Но докато аз съм шеф на този отдел, няма да ти позволя да ми нареждаш какво и кога да ти съобщавам. Така че, сър, не се надявайте да получите друга информация.

— Ама какво става тук? — каза Еймъс с глуповата усмивка. — Откъде ти дойде тази наглост? Нямам време да се занимавам с игричките ти, Марк. При теб ли е арабският оригинал на съобщението?

— Не, но мога да гарантирам за качеството на превода.

— Знам, че можеш. Само че документът е важен и предпочитам да го видя в оригинал.

— Няма проблеми — каза Марк и натисна един от бутоните на разговорната уредба. — Арик?

— Да?

— Донеси ми арабския оригинал на съобщението.

— Ще трябва да го взема от преводачите на първия етаж. Дано да са там.

— Добре. Взemi го и го донеси направо тук.

— Разбрано — каза Арик.

В следващия момент в залата се вмъкна Ави с чаша кафе в ръка. Той отиде при младежа с голямата черна книга. Младежът му отстъпи

мястото си и Ави седна, без да промълви и дума. Само кимна за здрасти на Еймъс.

Марк забеляза този поздрав. Той знаеше, че Ави е протеже на Еймъс, и именно затова искаше да се освободи от него.

Без да обръща внимание на Еймъс, Марк си взе чаша кафе от подноса. Сръбна леко, опитвайки се да избегне едро смлените частици, които плуваха на повърхността.

— От този момент нататък — заяви Еймъс — това съобщение е извън компетенцията на съвещание, свикано по червен сигнал. Материята касае моя отдел, така че ще се съберем отново в кабинета ми след примерно десет минути.

Той избута стола си назад и обръщайки се към Марк, продължи:

— Веднага щом се появи твоят човек, го изпрати при мен с оригинала. Ти можеш да си ходиш. Ти също.

Последното се отнасяше за дежурния офицер.

— Повикай шефа си. Тази работа не е за твоя ранг.

— Чакай малко. Я успокой топката — изръмжа Муса, като произнасяше всяка дума бавно и провлечено. — Аз не мисля, че работата е вече извън компетенцията на този форум.

Той се облегна назад. Имаше съвсем спокоен вид.

— Изграждането на нова терористична група и недвусмисленото предупреждение за предстояща терористична акция, както и съществуването на евентуален внедрен агент едва ли може да се счита за материя, която касае само теб. Кое те кара да мислиш така, Еймъс? Обясни ми, защото нещо не разбирам.

— Съобщението е било изпратено от агент на „Мосад“ — сепна се Еймъс. Неочакваната намеса на Муса го завари неподготвен и сякаш го извади за момент от равновесие. — Аз отговарям за информацията, която постъпва от агентите, и следователно този проблем е от моята компетенция. Знаеш ги тези неща не по-зле от мен. Когато топките ти горят, сам си си пожарникар.

— Съжалявам, приятелю, но не мога да се съглася с теб — отвърна Муса. — Тъй или иначе ще се наложи да обсъдим проблема с експертите от разузнаването, които следят процесите в терористичния свят. За да добием вярна представа, ще трябва да привлечем и хората от контраразузнаването. Така че просто се успокой.

Муса се усмихна и продължи:

— Не ме разбирай погрешно. Ако искаш сега да си излезеш, никой няма да те спре. В края на краищата живеем в свободна държава. Но се откажи от идеята да поемеш нещата в свои ръце. Както се казва, напразно си хабиш патроните. Случаят ще бъде разгледан на съвещание на командния състав.

— Ти нямаш право да свикваш такова съвещание, Муса — каза Еймъс и се отправи към вратата. — Това въобще не е твоя работа.

— Когато нещата опират до сигурността на операциите, до безопасността на нашите хора и централи — а според мен ситуацията в момента е рискова — съвсем ясно е, че имам право да свикам съвещание на командния състав.

— Скъпо ще ми платиш за всичко това! — отсече Еймъс на излизане, пронизвайки с поглед Марк.

— За какво беше цялата тази дандания? — попита Безвратия.

Очите му стрелкаха Муса, който се надигна от стола и каза:

— Просто изиграхме ситуацията по правилата, приятелю. Иди сега да повикаш шефа си. — После се обърна към Марк: — Доведи ми шефа на контраразузнаването. Въведи го в ситуацията, а после се обади на хората от разузнаването. И тях ще трябва да ги включим. Аз ще си бъда в кабинета. Звънни ми, след като им обясниш какво е положението. Междувременно започни да събираш съвещание на командния състав.

— Мисля, че инициативата за такова съвещание може да излезе само от кабинета на директора — отбеляза Марк, леко смутен.

— Аз ще говоря с шефа и ще му обясня как стоят нещата. Ти просто имаш грижата да събереш тук всички. Ясно ли е?

— Ясно. Добре.

Марк беше изморен. Очевидно сблъсъкът с Еймъс го беше изтощил. Не се случваше често един щабен офицер да влезе в пререкания с оперативник, при това от висшите нива на йерархията.

Без да каже нито дума повече, Муса излезе. Марк остана сам в залата. Той повика Ави при себе си и му нареди да подаде сигнал за съвещание на командния състав в кабинета на директора. Такива съвещания се провеждаха в извънредни ситуации и предполагаша присъствието на всички шефове на отдели. След като сам се обади на някои от офицерите, Марк седна отново да прочете съобщението. Не беше изключено това да е игра на сирийското разузнаване. Той отново

извади досието на агента върху екрана и се взря в синкавия фон, изпъстрен с открояващи се бели букви.

Почти цял час остана пред екрана. Информацията, която през последните две години им предоставяше това сирийско копеле с кодово име „Секирата“, беше направо феноменална. Марк се обърна към клавиатурата и набра командата, която извикваше оперативното досие на агента. След няколко секунди екранът стана червен и на него излязоха жълти букви. В горния край се появи думите ОПЕРАТИВНИ СВЕДЕНИЯ.

Марк прочете първия ред. РАЗРАБОТВАЩ ОФИЦЕР: НЕЙТЪН СТОУН (ХЛАПЕТО). Той беше чувал за Нейтън. Знаеше го като оперативник, който действа на предната линия. Навремето работеше в брюкселската централа, но имаше право да вербува агенти навсякъде. Операцията по вербуването на Секирата беше започната в Лондон и приключена в Рим. Цялата работа беше добре пипната. В това нямаше нищо чудно, като се има предвид репутацията на Нейтън.

Тъй като арабите биват вербувани предимно в Европа, а работят в родните си страни, те се водят на отчет в централата, която първоначално ги е разработила. В случая това беше римската централа. Но понеже разработващият офицер вече не работеше там, а агентът не беше прехвърлен на друго място, Марк разбираше, че пред Муса се открива широко поле за маневриране.

Муса грабна телефона, преди още да е седнал зад масивното дъбово бюро в кабинета си, който се намираще един етаж по-надолу от отдела за секретни комуникации. Този телефон осъществяваше сигурна директна връзка със специална телефонна централа, чрез която можеше да говори с когото пожелае.

— Дай ми Хлапето — нареди Муса, използвайки кодовото име на Нейтън Стоун.

— Няма го в сградата — каза гласът отсреща. — Ще трябва да го потърся. Искате ли да ви се обадя, като го намеря? Или да му предам някакво съобщение?

— Веднага щом го откриеш, го свържи с мен. Спешно е.

— Добре — каза другият и линията прекъсна.

21,55 часа

Когато телефонът на бюрото му иззвъня, Муса първо изтърси цигарата си в пепелника, остави я и едва тогава вдигна. Със слушалка до ухото, той се отпусна назад в голямото черно кожено кресло.

— Ало?

— Муса? — чу се гласът на Нейтън.

— Здравей, приятелю — каза Муса. — Трябва да поговорим. Кога можеш да дойдеш?

— Какво се е случило? Всичко наред ли е?

— Май че имаме проблеми с едно от твоите дечица.

— Да не са го спрели за превишена скорост?

— Не, не мисля. Добре, кога да те чакам?

— След около час, час и половина.

— Ще отидеш в кабинета на Амир. Знаеш ли къде е?

— Този Амир моят състудент ли е?

— Именно. Изчакай ме там. Недей да идваш в основната сграда.

Ще ти обясня всичко, като се видим.

— Няма проблеми — каза Нейтън и затвори.

Муса обърна стола си с лице към огромната карта на света, на която беше изобразена чартърната въздушна линия на „Мосад“. Беше доволен, че разработващият офицер е Нейтън. Този четиридесет и три годишен смелчак беше един от най-добрите оперативници на „Мосад“. Муса се гордееше с него, тъй като се ласкаеше да мисли, че го е научил на много от тънкостите в занаята. Преди години, когато все още оглавяваше академията на „Мосад“, разположена на не повече от петстотин метра от сегашния му кабинет, Нейтън беше най-добрият му студент. По онова време устата му знаеше много и това бе единственият му недостатък. А също и най-голямото му достойнство.

V

Управлението на „Мосад“, кабинетът на директора
5-ти септември, 23,20 часа

Шефовете на отдели седяха край една дълга тъмна маса със специално пластмасово покритие. Тя беше разположена перпендикулярно на масивно махагоново бюро. Събраха се преди около десет минути и очакваха да се появи директорът на „Мосад“. Мястото на Еймъс беше най-близко до бюрото на директора, от дясната му страна. Макар и да не съществуваше официално разпределение на местата, всички знаеха, че Еймъс се чувства удостоен с привилегията да седи именно там. До него се беше настанил един едър мъж, чиято усмивка наподобяваше по-скоро някакъв тик. Този човек беше началник на тъй наречените „снабдители“.

Вляво от него седеше шефът на отдела за проучвания, който четеше съобщението и многозначително клатеше глава. Бялата му коса и леко прегърбената му стойка сякаш сами изтъкваха факта, че той е най-старият началник-отдел. До него беше Марк, а после идваше заместник-началникът на техническия отдел. Шефът на отдела беше болен и заместникът временно изпълняваше длъжността му. Този млад мъж имаше неугледен вид и изглеждаше изцяло погълнат от някакво техническо помагало.

Точно отсреща Муса водеше тих разговор с шефа на „Масада“, добре сложен, представителен мъж, който единствен от присъстващите носеше костюм. Работата на „Масада“ беше да изпраща на специални мисии в арабските страни дълбоко законспирирани израелци. Считаше се, че тези хора изпълняват най-опасните задачи. Макар и отдел на „Мосад“, „Масада“ представляваше напълно самостоятелна структура: един микросвят в лоното на големия организъм.

Мъжът с костюма оглавяваше и специален отряд в рамките на „Масада“, който се отчиташе единствено пред директора на „Мосад“. Един вид преторианска гвардия на шефа. Кодовото название на този отряд беше „Кидон“, думата на иврит за „щик“. То изцяло отговаряше

на неговите функции, една от които бе свързана с изпълнението на убийства. Един стол по-близо до директора седеше дребен, мижав човечец, който се взираше в тавана, а ръката му правеше отчаяни опити да отпрати настрана поне част от гъстия цигарен дим. Той бе шеф на психолозите — единственият непущач в стаята. По-нататък следваше началникът на контраразузнаването, странен на вид човек, около метър и шестдесет висок, с плешиво теме и огромен грудкоподобен нос. Той прелистваше дебела папка, като подчертаваше някои места с жълт маркер и същевременно криеше листите с ръка от шефа на отдела за международни връзки, който непрекъснато надничаше в текста. Международният отдел поддържаше отношения с другите разузнавателни служби по света, които осигуряваха на агентите тъй нареченото „меко падане“, в случай че се получи някакъв провал. Шефът на отдела имаше доста привлекателен вид, но празният му поглед поставяше под съмнение неговата интелигентност.

Точно в момента, когато влезе Аврам Алон, директорът на „Мосад“, влакът за Хайфа премина през прелеза на около петстотин метра от основната сграда и наду свирката си, сякаш с този сигнал искаше да извести появата на шефа. Със своите кафеникави къси панталони, сандали и светлозелена спортна риза, Аврам изглеждаше като пълна противоположност на предшественика си, когото всички считаха за прекалено суетен. Това обаче не беше единствената разлика между двамата. Докато Адмони^[1] се отличаваше с благ нрав и присъствието му почти не се забелязваше, Аврам олицетворяваше шефа в пълния смисъл на тази дума. Преди да седне, той постави на бюрото пред себе си едно копие от съобщението, а също и пакет цигари.

Без излишни въведения Аврам огледа подчинените си, за да се увери, че всички го слушат и каза:

— Предполагам, че вече сте прочели това тук.

Той посочи съобщението. Всички кимнаха утвърдително.

— Днес няма да подлагаме на обсъждане този документ.

Аврам спря, защото в този момент в кабинета влезе Орен, неговият адютант. Той седна до вратата и се приготви да си води записки. Аврам продължи:

— Тук явно става дума за нещо изключително сериозно. От една страна, се съобщава за вероятността сред нас да има внедрен агент.

Подчертавам думата вероятност. На второ място се говори за опасността от предстояща терористична акция.

Той се обърна към шефа на контраразузнаването:

— Открихте ли нещо след нашия разговор?

— Ами... — обади се човечето с големия нос и се прокашля. Той отскоро заемаше този пост и си личеше, че се притеснява. — Доколкото мога да преценя, няма начин в „Мосад“ да съществува внедрен агент.

— Защо си толкова сигурен? — попита Аврам.

— Както знаете, сър, всеки служител на „Мосад“ минава през тестове с детектора за лъжи, които се провеждат веднъж на шест месеца. А с оперативните работници и по-често. Тъй като не сме установили никакви отклонения, аз стигам до извода, че внедрен агент не съществува.

Той се поколеба за миг и добави:

— Освен ако...

— Освен ако какво? — засече го Аврам и се наведе напред.

— Освен ако е започнал да действа преди по-малко от шест месеца или пък по някакъв начин е избягнал тестовете.

— Така — каза Аврам и посочи Орен, за да се увери, че адютантът му си води бележки. — Контраразузнаването ще започне незабавно да провежда тестове. А лично от тебе искам — обърна се той към началника на отдела, който нервно си бършеше челото — да направиш така, че всички, подчертавам всички, да бъдат подложени на тест.

След тези думи Аврам запали цигара и насочи поглед към Еймъс.

— От теб искам да наредиш на всички централи да започнат да разпитват агентите, с които разполагат за този човек, Лисицата, който според съобщението ще ръководи терористите. Ще прекратиш всички операции, докато не се изясни случаят.

Еймъс нервно потропваше с пръсти по кибрита пред себе си.

— А какво да правя с операциите, които вече са в ход? Не мога просто ей така да изтегля хората.

— Ще замразиш всякаква дейност — леко повиши глас Аврам. — Ако възникне критична ситуация, ще ми докладваш лично. Конкретно за всеки отделен случай. Ясно ли е?

Аврам никак не обичаше Еймъс. Зад гърба му го наричаше „нахакано копеле“. Не го долюбваше още от времето когато беше шеф на оперативния отдел, а Еймъс му беше заместник. Не го обичаше и сега.

— Добре. Но протестирам срещу това, че името на агента, който е изпратил съобщението, се държи в тайна от мен.

Еймъс целият почервеня. Само устните му бяха бледосини.

— Разбирам — каза Аврам. — Само че аз реших да възложа тази задача на специален отряд. Според мен откриването и унищожаването на терористичната група и на внедрения агент са взаимносвързани цели и трябва да се осъществят последователно. Муса ще ръководи специалния отряд и искам от вас да изпълнявате неговите нареждания с предимство пред всички останали. Той ще набере хората си главно от „Масада“ за да осигури в максимална степен секретността на операцията.

След тези думи Аврам се изправи, огледа набързо масата и попита:

— Има ли въпроси?

В залата цареше пълна тишина.

— И още нещо — добави Аврам. — Сигурен съм, че директорът на „Шабак“ веднага би се затичал да ни злепостави пред министър-председателя с историята за някакъв внедрен агент в „Мосад“. Искам да е пределно ясно, че нищо по случая не бива да излиза извън тази сграда. Ако стане нещо такова, лично аз ще разследвам как е изтекла информацията. И, повярвайте ми, на този човек животът ще му се види черен. Той подсили думите си със смразяваща усмивка. После се обърна към шефа на „Масада“:

— Вие с Муса останете. Искам да поговоря с вас.

Двамата си седнаха по местата. Аврам също се отпусна върху стола и насочи интереса си към някаква папка, която извади от едно чекмедже. Това беше знак, че съвещанието е приключило.

Когато всички излязоха, Аврам отиде да седне при Муса и човека от „Масада“. Разговорът очевидно нямаше да има официален характер.

— Искам от вас да откриете кой е този внедрен агент — каза Аврам с необичаен за него емоционален тон. Той рядко си изпускаше нервите. — Докато не хванем това копеле, сме напълно парализирани. Какъв е планът, за който ми спомена?

Въпросът беше отправен към Муса.

— Не съм сигурен, че може да се нарече план. По-скоро става дума за поредица от действия.

— Дай да ги чуем.

— Аз вече повиках Нейтън, но ми е нужно твоето съгласие. Той е зачислен в „Ал“.

— Добре. Имаш го. И?

Преди малко Аврам бе издал заповеди, които на практика щяха да блокират цялата дейност на неговото ведомство и нетърпението му беше съвсем разбираемо.

— Идеята ми е да го вкарам в екип с една група от „Кидон“ и да му свеждам цялата информация, която постъпва. Това ще му позволи да действа, когато открием базата на терористите. Но никой извън „Кидон“ не бива да знае за този екип.

Аврам се облегна назад и си пое дълбоко дъх.

— Защо се спря на Нейтън?

— Той е вербувал и разработил Секирата. Освен това е човек, на когото вярвам.

Аврам се обърна към шефа на „Масада“.

— Ти какво мислиш?

— Съгласен съм с Муса. Вече предупредих Амир, че Нейтън ще дойде. Амир е командир на едно от трите отделения на „Кидон“ — обясни той. — Казах му да очаква Муса, който ще му даде съответните нареждания. Само едно нещо ме притеснява.

— Какво е то?

— Никога досега не се е случвало оперативен офицер да работи директно с отделение на „Кидон“. Просто не си пасват. „Кидон“ е специален отряд и членовете му не са свикнали да работят с външни хора.

— Виж какво — намеси се Муса. — Аз изцяло вярвам на Нейтън. Той е бил командос в морската пехота. Така че ако някой въобще може да работи с тях, това е той. Пък и имаме ли друг избор?

— Добре — каза Аврам и се изправи.

Стана ясно, че вече е взел решение. Обърна се към Муса:

— Направи този екип и гледай да откриеш терористите, преди да са сторили някоя поразия. Искам да ме уведомяваш за всяка следваща

стъпка. Държа също на възможността да отменям определени действия. На който и да е етап. Ясно ли е?

— По-ясно не може да бъде — с усмивка отвърна Муса.

— И още нещо — сети се Аврам, както крачеше към бюрото си. — Първата и най-важна цел е внедреният агент. Терористите няма да ни избягат. Важно е да пипнем този играч.

Той посочи Муса с пръст и добави:

— Каквото и да ни струва. Разбра ли?

Муса се отправи директно към кабинета на Амир в сградата на „Масада“, която се намиреше на края на вкопан в земята бетонен двор точно в центъра на комплекса. Това беше второто подземно равнище.

Когато пристигна, Нейтън вече го чакаше седнал на едно диванче в ъгъла на кабинета. Прелистваше някакво списание. Амир говореше с Марк за пощенските картички, които бяха забодени с топлийки на корковата плоскост зад бюрото му.

— А, здрасти, Муса — каза Нейтън, очевидно щастлив, че вижда своя учител и стар приятел.

Среден на ръст и сравнително добре сложен, Нейтън имаше черна коса, в която само край слепоочията се прокрадваха сребърни нишки. Загорялото му квадратно лице и издадената напред брадичка му придаваха леко грубоват вид, но светлозелените му очи излъчваха мека светлина. Нейтън беше от онези мъже, които винаги изглеждат спретнати, дори когато брадата им е набола, както в случая. Казваха за него, че изглежда като човек, когото мъжете искат да имат за приятел, а жените копнеят да обичат. Приятелите му в „Мосад“ го познаваха като тих и скромнен, но в същото време достатъчно пряк и открит, когато защитава някаква кауза. Просто гореше в работата си. Беше облечен с избелели джинси и бяла фланелка.

Муса пое протегнатата ръка на Нейтън и здраво я разтърси.

— Как си, Хлапе? — Тъй като беше автор на това кодово име, той винаги се обръщаше към Нейтън с него, дори и когато се намираха на сигурно място. — Отдавна не сме се виждали.

— Май че е така — каза Нейтън. — Нещо ново?

— Нищо особено. Ако не остарявах толкова бързо, всичко щеше да ми е наред.

Всички се засмяха на тези думи.

— Та за какво все пак става въпрос? — попита Нейтън.

— Ъь... — Муса погледна към Марк и Амир. — Момчетата не ти ли казаха вече?

— Не — отвърна Нейтън.

— Трябваше ли да го въведа в нещата? — обади се Марк, очевидно притеснен.

Муса въздъхна.

— Не, нищо не е станало — каза той и седна върху бюрото на Амир.

След това започна да излага подробно случилите се през деня събития. Започна със съобщението от Дамаск. Марк, който знаеше историята до момента, когато напусна съвещанието, кимаше утвърдително, докато Муса не стигна до финалната част. Накрая Муса обобщи:

— Това е положението в момента. Аврам иска тази задача да се изпълни в условията на максимална секретност, тъй като от наличната информация става ясно, че сме изправени пред двоен агент, който е внедрен в „Мосад“.

— Чакай малко — прекъсна го Марк, — правиш прибързания извод, че има внедрен агент, без това още да е потвърдено. Докато не се натъкнем на някакви конкретни доказателства, трябва постоянно да имаме едно наум. Нали помниш какво каза шефът? Все още не можем да бъдем сигурни.

— Какво лошо има в това да приемем, че внедреният агент съществува? — попита Амир.

— Това би ни довело до лов на вещици — отговори Марк и го изгледа изпод вежди.

— Така — каза Муса, — ние в този отряд със специална задача ще приемаме, че в „Мосад“ действа двоен агент. Точка по въпроса.

Той стана, отиде до масичката в ъгъла, взе джезвето и си наля чашка кафе. После се обърна към малката си публика. На лицето му беше изписано строго изражение.

— Нито аз ще имам покой, нито вие, докато не спипаме този човек. Ще получим достатъчно стабилна оперативна помощ. Аврам ме увери, че разполагаме с неограничен бюджет. Така че можем да започваме веднага. Нейтън, ти ще ръководиш всички оперативни

действия. Считай се прехвърлен временно от „Ал“ в нашия екип. Аз отговарям за цялата операция. Марк ще координира връзките, а Амир ще представлява отдела „Масада“, който осигурява хората. Като начало той ще постави под твое командване едно отделение от отряда „Кидон“. А сега, преди да продължим нататък...

Муса прекъсна речта си и седна до Нейтън.

— Чакай малко — намеси се Нейтън. Това не е по моята част. Аз работя сам. Работата ми е да вербувам агенти.

В гласа му нямаше и нотка на колебание. Казаното от Муса очевидно не му харесваше.

— Мен са ме учили само на едно, а именно да вербувам и да разработвам агенти. За това наистина ме бива.

Муса вдигна ръка и кимна в знак на съгласие. После се усмихна и каза:

— Знам много добре на какво са те учили, но знам също и на какво си способен. Просто искам от теб да свършиш тази работа. И съм сигурен, че можеш да я свършиш. Точно това казах на шефа. Да не би да искаш да ме изкараш лъжец?

Нейтън клатеше глава, сякаш не вярваше на ушите си. Той знаеше, че няма смисъл да се спори с Муса, който не отместваше погледа си от него. Накрая наруши мълчанието:

— Каж ми сега за Секирата. Би ли могъл да разбереш от съобщението дали е писано под диктовката на сирийците?

Настъпи кратка пауза, след което Нейтън отговори:

— Не. Ако са му диктували, той не би си позволил да ги мами. Никой не иска да свърши на бесилото, нали?

— Не сте ли си изработили някакъв код, с който да те предупреждава в случай на провал? — попита Муса.

— Имаме такъв код, но ако ме питаш дали мога да съм абсолютно сигурен, че той ще го използва, за да ме предупреди, отговорът е не. — Нейтън се обърна към Амир: — Имате ли някаква възможност да проникнете в Дамаск?

— Защо питаш? — обади се Муса.

— Трябва да поставим под наблюдение апартамента на Секирата преди, след и по време на следващото му предаване за нас. По този начин ще установим дали го следят, дали го притискат и въобще какво е положението.

— Мога да поставя човек на място след четиридесет и осем часа — каза Амир, обръщайки се към Муса.

— Искаш да кажеш, че в момента не разполагаш с човек в Дамаск, така ли?

— Нямам човек, с когото да мога да вляза във връзка. Не забравяй, че моят човек не е агент, а боец. Ние изпращаме хора на място само когато се наложи. Освен това не ми е ясно как ще поддържаме връзка с него.

— Както с всички други агенти — каза Марк, а Нейтън кимна в знак на съгласие.

— Какво? Вие да не сте се побъркали? Това не ви е някакъв кирлив арабски агент. Амир крачеше нервно из стаята. — Ако искате да имате човек на място, ще трябва да изпратим някого оттук. Но аз не мога да разреша такава стъпка. — Той се обърна към Муса: — Ще трябва да го уредиш с моя шеф.

— Ще ти издействам каквото поискаш разрешение — каза Муса. — Вие въобще разбирате ли за какво става дума в случая?

Той направи пауза и събра погледите на тримата върху себе си.

— В нашите редици има агент на чуждо разузнаване. Човек, който би могъл да предава на врага всякакви сведения. Кой знае колко наши агенти е унищожил вече? Знае ли някой с колко агенти разполагаме сега? И на колко от тях наистина може да се разчита?

Той отново запали цигара и продължи:

— Има още едно нещо, което искам да ви бъде пределно ясно. От този момент нататък ние сме едно цяло. Ще работим заедно, длъжни сме да си вярваме и да се подкрепяме. И ако някой изнесе извън нашия кръг информация за дейността ни, аз лично ще му отрежа ташаците. Ако мислите, че ви будалкам, нищо не ви пречи да пробвате. — Той се обърна към Нейтън — Каква е според тебе играта на това копеле, което ти си вербувал?

— Виж сега, ако играе по правилата, а аз мисля, че е така, значи разполага с много повече информация, отколкото ни е отпуснал.

— Какво искаш да кажеш? — попита Марк.

— Този юнак е луд на тема пари и доста добре играе покер. В началото само ще ни възбуди апетита, а после ще се прицели в тлъстия пай. Но ако блъфира прекалено много, рискува да изгърми. Аз мисля — продължи Нейтън, — че ще трябва да проникнем там и да го

измъкнем, за да видим с какво разполага. Но първо трябва да се уверим, че е чист. За целта ще се наложи да го наблюдаваме, без никой да ни забележи.

Амир кимна.

— Добре. Кога искаш да започнем наблюдението?

— Следващия вторник. Тогава ще предава.

— Ще измислим нещо — даде съгласието си Муса. — Амир, имай грижата между другото утре да заведеш Нейтън в новия му кабинет. Там ще се срещнем. Довиждане до утре, Хлапе. Радвам се, че отново ще работим заедно. Имаме много общи спомени.

Нейтън стисна протегнатата ръка на стария си приятел. Муса се обърна към Марк:

— Ще ми предаваш копия от всички съобщения, които постъпват. Ясно ли е?

— Слушам, сър! — на майтап израпортува Марк.

— Сега въобще не ми е до шеги, Марк. Тази работа никак не е смешна.

— Добре де. Спокойно. Всичко ще бъде изпълнено точно.

— Не забравяй какво съм ти повтарял много пъти — каза Муса на Нейтън. — Разчитай на въображението си. При всички случаи война се води с измама^[2].

Без да дочака отговор, той излезе от стаята. Марк поклати глава и по устните му премина едва забележима усмивка.

— Понякога може да ти скъса нервите, но поне винаги е прям.

След тези думи и той напусна.

Когато вратата се затвори зад гърба на Марк, Амир попита Нейтън:

— Ще пийнеш ли нещо?

После отвори едно барче от орехово дърво, в което бяха наредени множество разнообразни бутилки.

— Страхотен асортимент — каза Нейтън. — Налей ми една текила, ако обичаш.

— Как я пиеш?

— Просто я налея в чашата. Не ми слагай нито сол, нито лимонова кора. Остави ги тези щуротии.

Амир му подаде питието.

— Благодаря — каза Нейтън и вдигна чаша. — Да пием за Секирата. Той в момента прилича на човек, който хвърля камъни от стъклена къща. Дано се измъкне цял.

Амир също вдигна чашата си.

— Да пием за това.

Той седна срещу Нейтън, който каза:

— Знаеш ли, при сегашното положение нямаме нишка, за която да се захванем. Така че докато не открием такава нишка или докато Секирата не се върне от Сирия, просто ще седим и ще си чепкаме вълната.

— Така изглежда. Ще почакаме и ще видим — каза Амир. — Между другото, ти какво знаеш за отряда „Кидон“?

— Не особено много. Само общоизвестни неща. Тоест знам с какво се занимава и тъй нататък, но това май че е всичко. Защо?

— Тъй като ще работиш с тях, исках да знам какво точно ще трябва да ти кажа. Добре, значи ще се видим утре и ще отидем в новия ти кабинет, за който говореше Муса.

— Как да стигна дотам?

— Аз ще те заведа. Във всеки случай не можеш да влезеш в базата със собствената си кола.

— Ясно. Къде да се срещнем? — попита Нейтън.

— Ти къде живееш?

— На две преки от хотел „Шератон“.

— Фоайето на „Шератон“ добре ли е? Да речем, в един следобед?

— Чудесно — съгласи се Нейтън.

Душната нощ действаше потискащо. Във въздуха се носеше едва доловима миризма на тлеещо дърво. Навярно някакви деца си правеха нощен пикник на плажа някъде отвъд пясъчното възвишение, което се издигаше на запад. Само от време на време някоя кола нарушаваше тишината. Нейтън се запъти към изхода на комплекса, махна с ръка на часовия в стъклената будка и пресече шосето. Отсреща светеха няколко кънтри клуба. На път към колата си той забеляза една проститутка, която стоеше под навеса на близката автобусна спирка.

Беше с тясна къса пола, над гърдите ѝ падаше дълъг шал. Когато го видя, тя разтвори шала и разголи гърдите си.

— Идваш ли, сладур? — извика жената с подчертано руски акцент. — Ще направя всичко за теб само срещу четиридесет шекела.

— Не, мерси — отвърна Нейтън, без да забавя ход.

— Дяволите да те вземат! Ще сваля на двацет! — изкрещя проститутката малко преди да е стигнал до колата си.

Той я отпъди с ръка, качи се в колата и обърна по посока на Хайфа. На първото кръстовище зави на юг и се насочи към Тел Авив. Сети се за една друга нощна пеперуда, споменът за която му се стори твърде далечен.

Тя се казваше Франческа и работеше на „Пиаца Навона“ в Рим. Беше много красива, а той си търсеше жена. Заведе я в близкия хотел. Тя поиска да ѝ плати предварително. Когато излезе от банята, Нейтън я завари излегната върху леглото. Единствените дрехи по нея бяха черният колан и чорапите. Гледката беше зашеметяваща. Франческа имаше страхотно тяло. Тя остана абсолютно смаяна, когато Нейтън приседна до нея, погали гърдите ѝ и ѝ каза, че иска да я наеме за няколко седмици като компаньонка на един клиент. Клиентът не биваше да знае, че е проститутка. Каза ѝ, че трябва да се нанесе в малък, но изискан апартамент, който той се наема да осигури. Задачата ѝ щеше да бъде да се прави на дама... до определен момент. Щеше да изиграе ролята на влюбена и да се нанесе в хотелската стая на клиента за две седмици, за да го направи щастлив. Как точно ѝ го беше казал? „Дай му мигове, които той никога не би забравил.“

След тези думи ѝ даде името Керълин.

[1] Нахум Адмони — директор на „Мосад“ през 70-те години. — Б.пр. ↑

[2] Перифраза на девиза на „Мосад“ — „Воювай чрез измама“. — Б.пр. ↑

VI

Тел Авив

6-ти септември, 12,45 часа

Колата се промъкваше бавно през централните градски улици и също тъй бавно се насочи по пътя за Петах Тиква, който минаваше през източноправославния квартал Бнай Барак.

— Къде точно се намира този нов кабинет?

— Във военната база Кфар Сиркин — каза Амир. — Знаеш къде е, нали?

— Естествено. Там изкарах специален курс за офицери. Мислех, че я дадох на разузнавателната служба „Маткал“.

— Така е, само че базата е огромна. В едно тайно ъгълче сме закътали центъра за обучение и жилищните помещения на „Кидон“.

— Винаги ми е харесвало това място — каза Нейтън, когато колата наближи базата...

Той свали прозореца, вдъхна дълбоко и добави:

— Не ми е ясно защо. Може да е заради аромата на евкалиптите. Не знам.

На портала ги посрещна войник с бяла каска и автомат „Галил“ през рамо. Той надникна вътре в колата. Амир му показа пропускателна карта, която му осигуряваше достъп до всички военни бази без изключение. Часовият вдигна черно-бялата бариера. Колата потегли и се насочи по една тясна алея, оградена и от двете страни с гигантски евкалиптови дървета, които оформяха дълъг сенчест тунел. После свиха по някакъв черен път и минаха покрай изоставено старо летище със занемарена командна кула. Накрая стигнаха до втори портал и Амир намали. Този път ги провери войник с бронирана жилетка и пълно бойно снаряжение, който първо потърси номера на колата в някакъв списък. След това прегледа документите и на двамата. Амир набра някакъв код върху една малка клавиатура до портала. Вратата се отвори и колата набра скорост по път е чакълена настилка. След няколко минути стигнаха до малък паркинг.

Амир остави колата до огромна стъклена врата, която не беше най-подходящото архитектурно решение за вход на едно хале със сводест ламаринен покрив в класически британски стил. Високите голи стени бяха белезникавокафяви, а долната им част на около метър и петдесет от земята беше варосана, както и всички дървета на територията на базата. Варта не позволяваше на насекомите да се катерят по стеблата.

— Наближаваме ли вече? — попита Нейтън с леко ироничен тон.

— Наближаваме, но още не сме стигнали. — Амир отвори стъклената врата и пропусна Нейтън пред себе си. Двамата се озоваха в малко помещение. На отсрещната страна имаше асансьор. Амир се приближи до него и се обади по разговорната уредба на стената.

— Тук е А228.

Няколко секунди по-късно вратата на асансьора се плъзна встрани и разкри облицована със стъкло кабина. Амир влезе и се обърна към Нейтън.

— Ти изчакай на това място. Когато това тук светне зелено — той посочи лампичката на разговорната уредба, която сега светеше червено, — кажи си името и влез в кабината. Разбра ли?

— Ясно.

Когато стъпи вътре, Нейтън се огледа наоколо.

— Да не би да искаш да кажеш, че всеки път ще трябва да минавам през тези условности?

— Точно така, приятелю. Защо не погледнеш на нещата от хубавата им страна? Всички останали постъпват по същия начин — ухили се Амир. — Следвай ме. Ще те заведа в новия ти кабинет. Там ни чака Муса.

Амир го поведе по един тесен, добре осветен коридор. На другия му край имаше сива врата. Амир я отвори и влезе, последван от Нейтън. Стената отсреща представляваше огромен прозорец, който гледаше към обширна, добре поддържана затревена площ, оградена с гъста евкалиптова горичка. Зад дърветата се издигаше висока стена, която напълно отделяше тази зона от останалия свят. В центъра на стаята, точно срещу вратата, имаше масивно дъбово бюро. Зад него се виждаше огромно черно кожено кресло.

Изведнъж се чу как някой пуска водата в тоалетната и погледите на двамата се насочиха към вратата в другия край на помещението. Тя

се отвори и от нея изскочи Муса, широко ухилен.

— Ех, не мислех точно така да те посрещна. Но нямаше начин. Трябваше да се изпикая.

— Здравсти, Муса — каза Нейтън. — Нещо ново?

— О, случиха се няколко нови неща, откакто се видяхме, но няма какъде да бързаме. Искаш ли да хапнем нещо?

— Ами май че наистина съм гладен. Дано само да не се налага да излизаме от сградата. После ще ни трябва цял ден да влезем отново — с усмивка отбеляза Нейтън.

— Не, няма да излизаме — каза Амир. — Тук си имаме всичко. Дори и прекрасен готвач. Ще поръчам да ви донесат няколко сандвича, а после можете да хапнете нещо по-сериозно.

— Чудесно — каза Нейтън.

Щом Амир излезе от стаята, Муса взе един стол и седна до бюрото. После посочи черното кресло и каза:

— Сядай, Хлапе! Това е твоето място.

— Надявам се, че не се опитваш да ме впечатлиш с всички тези неща — каза Нейтън и седна зад бюрото. — Знаеш, че не си падам много по кабинетите и гледам да съм навън, когато мога. Но както и да е.

Муса запали и подхвърли пакета към Нейтън, който също си извади цигара.

— Погледни в чекмеджето пред теб. Там трябва да има една кожена папка — каза Муса и изчака Нейтън да я измъкне. — Открихме нишка към палестинеца, когото Секирата споменава в съобщението си.

— За Лисицата ли говориш? — попита Нейтън.

— Именно. Момчетата от отдела за проучвания, които се занимават с ООП, вкараха текста в техния компютър. Името на Лисицата се появи и в един друг файл.

— Какво искаш да кажеш?

— Става дума за досието на един палестинец, който е работил с човек, наречен Лисицата.

— Нямах ли лично досие на Лисицата?

— Не. На практика нищо не знаем за него.

— Значи това е досието на човек, който е работил с Лисицата — повтори Нейтън и отвори папката.

— Точно така. В отдела за проучвания разполагат с данни, че този човек работи с Лисицата. Изпълнява ролята на негова свързка с няколко палестински ядра в Европа.

— Откъде са измъкнали тези данни?

— От подслушвателно устройство, което датските секретни служби поставиха по наше искане в дома на един палестинец в Копенхаген. Май че в този случай късметът ни е бил повече от акъла — заключи Муса.

— Това ми звучи малко като „една жена каза, че една друга жена й била казала“.

И двамата се изсмяха.

— Тъй или иначе — продължи Муса — това е всичко, с което разполагаме в момента. И ще трябва да се възползваме от него по най-добрия начин.

Нейтън кимна.

— Чудех се — каза той — дали не е възможно чрез отдела за международни връзки да изискаме от немските тайни служби информация за всички агенти на „Щази“, които са работили с Близкия изток и най-вече с терористичните организации?

Той остави папката на бюрото и продължи:

— Разбираш ли, мисля, че този агент на „Щази“, за когото говори Секирата, навярно и преди е имал някакви контакти с Близкия изток, за да може след краха на Източна Германия да се озове при сирийците.

— Вече помолих за такава информация — отвърна Муса. — Но немците като че ли не знаят особено много за „Щази“.

Той си дръпна от цигарата и продължи:

— Единственото, което получихме от тях, е обещанието да ни предоставят няколко досиета, които може би касаят този проблем. Освен това казаха, че някакъв човек, който би могъл да представлява интерес за нас, за съжаление (а може би за щастие) се е самоубил малко преди да го арестуват.

— Значи ще ми дадеш тези досиета, нали?

— Разбира се.

Нейтън се замисли за миг и добави:

— Искам и досието на онзи, който се е самоубил.

— Ще видя какво може да се направи.

Муса си записа нещо в малкото тефтерче, което държеше в джоба на ризата си.

— Хайде сега да си изясним нещата — каза Нейтън и отново взе папката. — Този Халим Нафси е свързка на Лисицата, който от своя страна ръководи новата терористична група, за която говори Секирата, така ли?

— Точно така. Освен това знаем адреса на този Халим. Сега се намира в Пирея. — Муса стана и взе да крачи из стаята. — Искам да ми обещаеш, че няма да предприемаш нищо, преди да си се посъветвал с мен. Дори и да пръднеш, ще ми искаш разрешение. Ще играем стриктно по правилата.

— Какви правила? Нали нямаше правила? Вчера ми говореше за въображението и разни други глупости. За какво беше всичко това?

Нейтън го гледаше право в очите.

— Има правила, които са между нас двамата — отвърна Муса. — Много добре знаеш за какво говоря. Имаш пълна свобода на мисленето, но си длъжен да се отчиташ пред мен. Освен това имаш право да мамиш, но само врага. Внимавай, ако нещо сгафиш, ще пусна по петите ти точно твоите хора от „Кидон“. Съвсем сериозно ти казвам!

— Няма страшно. Ще се държа за полата ти през цялото време.

— Значи се уговорихме. Е, каква ще бъде първата ти стъпка?

— Ще ми се да разбере какво е замислил този тип Халим.

— А на мен ми се ще да ти припомня коя е първостепенната ти цел.

— Планирана е терористична акция и аз съм длъжен да направя всичко възможно, за да я спра — каза Нейтън и започна да прелиства досието.

— Знаех си, че това ще кажеш.

Муса поклати глава в знак на неодобрение и повиши глас:

— Главната цел е да хванем двойния агент. Разбираш ли какво говоря, по дяволите? Искам го това копеле жив, ако е възможно. Терористите са само нишка. Не казвам, че не трябва да ги преследваш. Но ако избираме между двете, интересува ме агентът.

— Липсва ми нишка, която да ме отведе при агента — изсъска в отговор Нейтън. Никой не можеше да му държи такъв тон, дори и Муса. — А както изглежда, имаме откъде да започнем с терористите.

Той спря, облегна се назад и добави:

— Та какво точно искаш от мен?

В този момент на вратата се почука и в стаята влезе висок мъж в светлокафява униформа. Той носеше голям поднос с всякакви сандвичи, кафе и чай.

Веднага след него се появи Амир, който чевръсто отиде при Муса, седна до него и каза на униформения:

— Благодаря ти. Кажу ми останалите да се съберат в зелената стая след около половин час. — После се обърна към Нейтън: — Като свършиш тук, щете заведем да се видиш с хората от екипа.

— Аз вече си тръгвам — каза Муса. — Обещах на жената да я заведа на матине в театър „Цавта“. Една от онези пиеси, в които всички се отнасят зле с бедния палестинец и ние трябва да му съчувстваме.

Той стана и грабна един сандвич. С другата ръка подаде на Нейтън визитната си картичка.

— Чрез този номер можеш да ме намериш по всяко време. Имаш ли още нещо да ме питаш?

— Не, не се сещам.

Муса кимна и им махна със сандвич в ръка:

— Доскоро.

Нейтън се обърна към Амир с определено настойчив тон:

— Трябват ми карти на Гърция и списък на хората, с които ще работят. Искам да знам за какво точно ги бива и доколко умеят да действат в нелегални условия.

— Добре. След няколко минути ще се срещнеш с тях във фойето. Викаме му зелената стая. Но преди това искам да ти обясня някои неща. Екипът ти няма да е като другите структури в „Мосад“, с които си работил. Тези хора не знаят нищо за „Мосад“. Това се отнася за всички бойци на „Масада“. Нали разбираш, често им се налага да работят в арабските страни и ако ги хванат, със сигурност ще се опитат да измъкнат от тях информация. Тъй че колкото по-малко знаят, толкова по-добре.

— Досещах се за тези неща — каза Нейтън, без да прояви и най-малък интерес към „разкритията“ на Амир.

— Освен това те са напълно самостоятелна структура. Не бива да възлагаш задачи на отделните бойци. Ще поставяш изискванията си

пред командира на отделението, а той от своя страна ще ти докладва за резултата. Можеш да го питаш по какъв начин възнамерява да изпълни нарежданията ти. Всъщност всичко ще се прави само с твое съгласие. Ти имаш право да дадеш някакво предложение или да помолиш за определен начин на действие. Ако той реши, че идеята ти е приемлива, като държи сметка преди всичко за безопасността на хората си, ще изпълни задачата по предложения от теб начин.

Амир отиде до прозореца зад гърба на Нейтън. Погледна навън и продължи:

— Ако обаче настояваш да изпълнят нещо, което ще ги постави в изключително опасна ситуация, ще трябва да издействаш чрез Муса лична заповед от директора на „Мосад“. Той се обърна с лице към Нейтън. — Някакви въпроси?

— Засега нямам — отговори Нейтън.

— Пред екипа ще повтора част от нещата, които ти казах — усмихна се Амир, — за да избегнем всякакви недоразумения.

След тези думи се отправи към вратата.

Във фоайето се бяха настанили четиринайсет мъже и жени, които си говореха на групички. Няколко души стояха прави до богато заредения бюфет в срещния край на помещението. Никой не обърна внимание на новодошлите.

— А сега моля всички да ме слушат — каза Амир, застанал в центъра на фоайето заедно с Нейтън. — Това е Нейтън.

Той постави ръка върху рамото му. Възцари се пълна тишина. Всички погледи бяха устремени към непознатия.

— А това! — продължи Амир — е твоят екип, приятелю. Ще се обръщаш към тях по номер. Номерата започват с едно — той посочи един висок мъж на прага на трийсетте, който се изправи и кимна — и завършват с четиринайсет.

Този път Амир показва нисък, набит младеж на около двацет години. Всички членове на екипа бяха доста млади. Май че нямаше никой над трийсет и пет. Носеха светлокафяви униформи без нашивки и пагони.

— Знаем, ще ви се стори малко необичайно — продължи Амир, — че вкарваме външен човек сред вас, но наистина става дума за

извънредна ситуация. От този момент нататък ще работите в екип с този човек и ще изпълнявате оперативните задачи, които ви постави.

Той се обърна към Нейтън:

— Но ти трябва да спазваш няколко правила. Първото и най-главното от тях е, че нямаш право да обсъждаш с този екип твои предишни или настоящи операции. Вече ти обясних защо. Ясно ли е?

Нейтън кимна.

— Второ — продължи Амир, говорейки вече на всички, — няма да има промяна в йерархията. Нейтън ще изисква определени оперативни действия от Номер 1, а той ще преценява как да ги изпълни. Трето, събраната информация не следва да се вкарва в обичайния компютър. Ще я предоставяте на Нейтън, който ще я ползва по своя преценка.

Той направи кратка пауза и допълни:

— Това май че е всичко. Сега си тръгвам. В неделя ще дойда пак.

Нейтън го придружи до вратата.

— Пази ги, Нейтън. И, за бога, направи така, че и те да те пазят. Много добри професионалисти са. Щях да забравя. И ти ще трябва да се премениш в униформа.

— Естествено — каза Нейтън. — А как стоят нещата с транспорта? Тоест как мога да излизам оттук?

— Не се тревожи. Каквото и да ти потрябва, достатъчно е да се обърнеш към Номер 1. Той ще ти го осигури.

— И още нещо. Системата на входа с разпознаване на гласа ли работи?

— Да — усмихна се Амир, — и както навярно си се досетил, твоят глас вече е закодиран в нея. А сега ще ме оставиш ли да се махна оттук?

— Разбира се — каза Нейтън. — До неделя.

Той също излезе за малко от зелената стая и запали цигара. Тази операция щеше да го въвлече в съвсем нова за него дейност. Той беше чувал за отряда „Кидон“, но само отделни фрази, произнесени с недомлъвки. Хората, с които му предстоеше да работи, бяха убивали заедно, при това съвсем хладнокръвно, а това му изглеждаше доста чуждо. На него също беше му се случвало да убива, но само в разгара на битката, а това по някакъв начин му се струваше твърде различно. Изведнъж му хрумна, че е страшно абсурдно да се изтъкват

достойнствата на едно убийство пред друго убийство. Щом е облякъл униформа, врагът като самия него беше готов да умре във всеки един момент. Нейтън се стегна и отпрати мислите си зад някаква невидима завеса в периферията на съзнанието му. Реши, че друг път ще се задълбочи в тези неща. Сега беше време за действие.

Членовете на екипа се представиха по възможно най-кратката процедура. Деветте мъже и петте жени очевидно не изгаряха от желание да се запознаят с Нейтън. Когато ритуалът приключи, Нейтън повика в кабинета си Номер 1 за инструктаж. След като му събщи накратко каква ще бъде целта им, без да му обяснява по какъв начин е получена съответната информация и без да го въвежда в цялостната картина, той му даде една страница от досието и отбеляза, че последното потвърждение за адреса на Халим е отпреди седмица и нещо.

— Възможно е — каза Нейтън — вече да не е на този адрес. Но в момента той е единствената фигура, която може да ни отведе при терористите. Така че е абсолютно наложително да го открием и да решим как ще го заловим.

Номер 1 запази пълно самообладание.

— Бих могъл да изпратя една малка група, която да проучи адреса и да види дали Халим е още там. Ако е там, ще разберат какъв е дневният му график. В противен случай ще започнем да го издирваме. Така ще можем да планираме следващите си действия, без да губим време.

— Идеята ми харесва.

— Ще бъдат готови да тръгнат след един-два часа — каза Номер 1. — Ще ми трябва обаче писменото ти съгласие.

Нейтън кимна и след като Номер 1 излезе, той докладва на Муса. Каза му също, че вече няма да му се обажда за всякакви дреболии.

— Това си е твоя работа — отвърна Муса. — Ако после се окаже, че е трябвало да ме питаш, сам ще си сърбаш попарата.

Номер 1 се върна след двамайсет минути.

— Трима души заминават с полета за Виена след около два часа каза той на Нейтън. — Специален куриер на външно министерство ще пренесе документите им с дипломатическата поща и ще им ги остави в

предварително определен сейф на летището. След като си сменят паспортите, моите хора ще се отправят към Атина с първия възможен полет.

— Не знаеш ли с кой полет?

— Може да настъпят промени, а и във всички случаи те няма да летят заедно. Двама от тях ще се представят за брачна двойка. Третият ще пътува сам. Щом стигнат в Атина, ще ни се обадят. Ако открият този Халим, ще чакат по-нататъшни заповеди. Има ли нещо друго?

— Искам да се измъкна оттук — каза Нейтън и му подаде писменото нареждане, което беше изготвил.

— Отвън те чака кола. — Номер 1 му даде сгъната светлокафява униформа и малко сигнално устройство. — В случай че имаме нужда от теб.

— Мерси. Ами тогава до утре.

VII

Кфар Сиркин
7-ми септември, 9,45 часа

На следващата сутрин Номер 1 потвърди, че Халим е на същия адрес.

— Живее в малък апартамент, който гледа към пристанището на яхтклуба „Торколимано“. Намира се в югоизточния край на Пирея. Собственост е на една корабна компания. Мисля, че е явка.

— Защо мислиш така?

— Интуицията ми го подсказва.

— Добре. Можем ли да го задържим и да го докараме тук?

Номер 1 отвори една синя папка, която държеше в ръката си.

— Нищо по-просто от това. Ще закараме в пристанището една яхта, ще сипем нещо в чашката му с узо и под акомпанимента на бузуки ще го натоварим и ще си отплаваме по живо, по здраво. Всъщност ще бъде даже по-лесно от отвличането на Вануну^[1]. Просто разстоянието е по-малко, а и човекът си седи там край морето и сам ни се пъха в ръцете.

— Планът е добър, но нека не впрягаме каруцата пред магарето. Преди да го приберем, искам да разбера с какво се занимава в момента. Едва когато се уверим, че не е въвлечен в нищо, ще го докараме тук и ще се опитаме да измъкнем някои сведения от него. Но щом живее в явочна квартира, значи сигурно участва в някаква акция и затова няма да е лошо да дочакаме да се появи голямата риба.

— Както решиш — каза Номер 1.

— Какво има в тази папка? — попита Нейтън.

— Това е примерен готов план за действия в Атина. Имаме такива планове за почти всички градове в света.

Номер 1 подаде папката на Нейтън.

— Това наистина ви пести доста време.

— Така е.

— Искам да изготвиш план — каза Нейтън, без да отделя поглед от папката, — който да разработва варианта със залавянето. За да сме

готови да го направим във всеки момент.

— Но аз току-що ти предложих такъв план и ти го одобри.

— Така е, само че в него има едно нещо, което куца.

— Във всеки план нещо куца — каза Номер 1 и сви рамене.

— Нашият план трябва да изключва всякакви грешки. Просто не можем да си ги позволим. Защото, ако сгафим, ще загубим единствената следа, с която разполагаме.

— Ами добре, като начало можем да инсталираме в жилището му подслушвателно устройство, а също и да се включим към телефона му. Това може да стане още днес, ако той излезе от къщи. Ще ни трябват само няколко минути.

— Чудесно — каза Нейтън. — Та значи кога тръгваме?

Номер 1 се усмихна.

— Ти никъде няма да ходиш. Тоест можеш да ходиш където искаш, но не и с нас.

— А какво, по дяволите, мислиш, че ще правя?

— Ще стоиш тук с Номер 9 и ще чакаш да ти се обадим. Ще ти докладвам за всяка стъпка и ако е необходимо, ще искам твоето съгласие.

Нейтън беше военен с многогодишен опит и отлично знаеше, че нито един командир не обича да получава заповеди на бойната линия. Така че едва ли можеше нещо да промени. А и трябваше да признае пред себе си, че от това място щеше да има много по-добър поглед върху събитията. В зависимост, разбира се, от акуратността, с която щеше да му докладва Номер 1.

— Така да бъде — каза Нейтън накрая. — Само че как ще поддържаш връзка с мен?

— По телефона.

Човекът от „Кидон“ се усмихна, защото Нейтън направи изумена гримаса.

— Няма страшно. Ще засекретим линията. След два дни ще закотвим в пристанището една яхта. От нея ще управляваме операцията. Засега обаче някои от нас ще се настанят в атинския хотел „Гранд Бретан“, а другите в „Хилтън“. Това подхожда на група богати канадски туристи, нали?

Към 18,00 в неделя сигналното устройство в джоба на Нейтън изпиука и двамата с Номер 9 се забързаха към телефонната зала.

— Ало, здравейте — чу се от говорителя, монтиран върху специална конзола.

Гласът имаше металическо звучене, което се дължеше на смесването на линиите.

— Номер 1, ти ли си? — попита Нейтън.

— Колко бързо забравяш — дойде отговорът отсреща. — Да, аз съм. Установихме наблюдение над твоя човек. Инсталирахме подслушвателното устройство снощи. Той излезе и се бави дълго време в квартал „Плака“.

— Добре, научихте ли вече нещо?

— Не особено много. Върна се към 00,20 с някаква проститутка, която остана при него до сутринта. Мога само да ти кажа, че много пъшка, докато чука. Записал съм го за доказателство. Но нищо друго не се случи, освен че днес към 11,00 часа се получи телеграма за него. Донесе я съвсем обикновен пощальон, но нямам представа какъв е бил текстът. Твоят човек излезе веднага след това и се обади по телефона от ресторанта, който се намира на приземния етаж.

— Мислех, че си има телефон в апартамента — вметна Нейтън.

— Така е, но очевидно се пази, когато трябва да говори по телефона. Но иначе въобще не се пази. Тоест ако ми наредиш, мога още утре да ти го докарам.

— И дума да не става.

— Шегувам се. Спокойно. Вече включих едно малко устройство към телефонната линия на ресторанта. Добре, че тъпият кабел минава през умивалнята в дъното на заведението и нямаше никакви проблеми.

— Успя ли вече да засечеш нещо?

— Още не. Той не е единственият, който използва този телефон. Записахме цял куп разговори на гръцки. Нашият обект набра някакъв номер в града, но не можа да се свърже.

В този момент някой каза нещо на Номер 1 и след кратка пауза той се обади отново:

— Чакай малко! Твоят човек пак е в ресторанта. Ще ти звънна след малко.

Веднага след това затвори.

Нейтън запали цигара и започна да барабани със запалката по масата, сякаш това щеше да ускори хода на времето. Преди телефонът да е спрял да звъни, слушалката вече беше до ухото му.

— Така — обади се Номер 1, — засякохме нещо. Халим говори с някакъв човек в Париж. Разговаряха на арабски. Знам номера. Можеш да провериш дали го има в компютъра. Не споменаха никакви имена. Онзи от Париж каза, че ще пристигне в Атина след два дни, тоест на десети. Халим му предложи да отседне при него, за да избегне регистрацията в хотел.

— Нещо друго?

— Това май че е всичко. Какво да правя по-нататък?

— Същото, което правиш и сега. Дано нещата продължат да се развиват по този начин. Струва ми се, че засега ни върви.

— Може и така да се каже. Според мен нашата работа няма нищо общо с късмета. Както и да е. Значи засега ще залегнем и ще чакаме. Яхтата ще пристигне утре и тогава ще имаме пряка телефонна линия. Ще направим няколко снимки на района и на новия гост, когато се появи. Дано да е голяма риба. Може да се наложи да ги приберем и двамата.

— Дано само да нямаме проблеми е правителството. Знаеш, че политиката сега е да се екстрадират, а не да се вкарват палестинци в страната.

И двамата замълчаха. Чуваше само прашенето по линията.

— Добре — каза Номер 1 накрая, — ще почакаме и ще видим. Би ли ми дал сега Номер 9? Искам да я инструктирам да приеме един факс с парижкия номер и част от текста на разговора. Ако имаш нужда от нещо, можеш да се свържеш с мен тук по всяко време. Това е работа на Номер 9. До скоро, амиго.

Нейтън ѝ подаде слушалката и се отправи към кабинета си. Нещата започваха да се подреждат. И независимо какво мислеше Номер 1, това си беше чист късмет. Предстояха важни събития и Нейтън имаше запазено място на първия ред.

Амир и Муса се появиха малко по-късно същата вечер. Муса беше изключително доволен от хода на нещата, макар че Нейтън долови у него известна напрегнатост. Двамата останаха насаме за няколко минути и Муса отново започна да развива тезата за това колко важно е да се залови внедреният агент.

— Първо трябва да разчистим терена, защото иначе не можем да предприемем абсолютно нищо. Нашата структура се разпада, ако има внедрен агент. Знаеш, че при нас ситото на информацията е пълна порнография. В „Мосад“ май че всички знаят всичко.

— Така е, но в момента не можем да направим нищо друго, освен да чакаме. Сега разработваме тази следа, обаче докато Секирата не се измъкне от Сирия или не ни изпрати още информация, не можем нищо да направим.

— Това сигурно е вярно. Но ти даваш ли си сметка какво ще стане, ако в „Шабак“ научат за нашите проблеми?

— Муса, според мен нещата трябва да вървят стъпка по стъпка.

— Прав си. Аз просто се притеснявам от онова, което ни предстои да разкрием. Познавам лично на практика всички служители на „Мосад“, а един от тях е предател. Човек, на когото със сигурност вярвам. Общо взето, гадна история.

[1] Мордехай Вануну — марокански евреин, работил в израелския ядрен център „Димона“. През 1986 г. прави разкрития за военната му програма. „Мосад“ го примамва на яхта край италианския бряг и го отвлича. — Б.пр. ↑

VIII

Дамаск

10-ти септември, 10,45 часа

Карл се беше разположил в мекото, тежко кресло точно пред масивното махагоново бюро на своя сирийски работодател. Фуад заемаше поста началник на оперативния отдел на „Мухабарат“, сирийската разузнавателна служба, и се радваше на почти същата работна обстановка като директора, чийто кабинет се намираше само на няколко крачки. Фуад беше дясната ръка на шефа си и по тази причина един от най-влиятелните хора в Сирия.

Със своите шестдесет килограма, разпределени върху метър и петдесет височина, той не внушаваше респект е физиката си, но достатъчно беше да останеш за малко в негово присъствие, за да разбереш, че зад дребното тяло се крие много силен интелект. В момента неговите живи, воднисти очи внимателно оглеждаха лицето на Карл, сякаш за да съпоставят думите с изражението на събеседника му. Фуад наистина се хвалеше пред приятелите си, че може по изражението на лицето да познае дали един човек казва истината и дори дали зад тази истина не се крие някакъв скрит замисъл. Подчинените му говореха за един случай, когато Фуад разбрал по лицето на човека, че лъже, и без никакво колебание го застрелял на място. Някои даже сочеха едно малко петънце върху стената — мястото, където се забил куршумът. Фуад искаше да има точно такава репутация.

— Защо всъщност ти трябва мотивите за нашето искане? — попита той Карл. — Дадохме ти списък на хората, от които държим да се отървем, и оттук нататък нещата са в твои ръце. Плащаме ти достатъчно добре и не виждам защо ти е нужно да знаеш повече.

— Вижте, сър — каза Карл и се наведе леко напред, — моята специална секция много отдавна се занимава с подобни акции...

— Ако не греша, ти вече не работиш за тази структура. Прав ли съм? — с остро ироничен тон попита Фуад. — Аз все още не съм

сигурен, че мога напълно да ти се доверя. Ще трябва да ми дадеш някакви доказателства за това.

— Съгласен съм, макар че ако си спомняте, вече ви предадох няколко ционистки агенти. Въпреки всичко настоявам да ми съобщите поне какви резултати очаквате от планираната акция.

Фуад се изправи и отиде до сводестия прозорец, който гледаше към вътрешния двор. С гръб към Карл той попита:

— Има ли по-конкретна задача от тази? Искам тези хора да са мъртви, въвн от играта, *finito, karut*.

— Добре, но върху кого искате да падне вината? Сигурен съм, че не искате Сирия да бъде посочена с пръст. Особено сега, когато се стремите да се спогодите с американците.

Този път иронията се прехвърли в тона на Карл. Дребният му събеседник не реагира. Просто се обърна и каза:

— Искам от теб да свършиш тази работа. Мисля, че вече си започнал да събираш екип от палестинци.

— Да, така е.

— Чудесно. Къде е тогава проблемът?

— Не мога да гарантирам, че вината няма да падне върху Дамаск.

— Я чакай малко — каза Фуад.

Той вдигна телефона и се обади на някой, очевидно повисшестоящ, макар че над него нямаше особено много нива. След кратък разговор затвори и се обърна към Карл:

— Задачата ти ще бъде съвсем проста. Искаме вината да падне върху Израел.

— И аз това си мислех — каза Карл със самодоволна усмивка.

— Добре, значи вече нямаш проблеми.

— Не е съвсем така. Надявам се, разбирате, че ще се наложи да използваме палестинската група като примамка. В този смисъл ще трябва да ги пожертваме и да ги унищожим по време на операцията или веднага след нея.

— Така, по този проблем ще поговорим отново.

Фуад се замисли за миг и допълни:

— Но засега имаш моето съгласие.

— А какво ще правим с Назир, или както вие го наричате, Лисицата? Аз работя с него от доста време насам. Именно той набира

сега членовете на групата.

— Какво искаш да правим с него? Да не би да ти създава проблеми?

— Не, няма такова нещо. Но ако ще унищожаваме другите палестинци, възможно е и него да го споходи същата участ.

— Действай, както намериш за добре. Важното е да постигнеш набелязаните цели. А колкото до Лисицата, отново ще поговорим за това.

Карл положи двете си ръце върху бюрото и каза:

— Щом вече решихме, че ще пожертваме палестинската група, ще се наложи да прибягна до услугите на друг екип от старата ми мрежа в Европа, за да доведе работата докрай.

— Ти ми даде един списък за одобрение. За тези хора ли говориш?

— Да.

— Тогава няма проблеми — каза Фуад. — Вече сме ги завели в счетоводството. Няма да е лошо да свършат малко работата да оправдаят парите си. Нещо друго има ли?

— Не, не се сещам.

Карл се изправи и тръгна към вратата. Обърна се да кимне за довиждане, но дребният сириец вече беше забил нос в неговите доклади.

IX

Кфар Сиркин

10-ти септември, 15,15 часа

Нейтън беше изцяло потопен в купчината бумага върху бюрото, когато сигналното устройство в джоба му се задейства. Той се опитваше да изведе някаква схема на действията на подкрепяните от Източна Германия терористи. Макар че в архивите на „Мосад“ откри повече информация за тези действия, отколкото очакваше, единственият общ знаменател между отделните акции сякаш беше пълното отсъствие на логическа връзка.

— Мамка му! — измърмори той, захвърли една папка в кашона пред себе си и се затича към телефонната зала.

Веднага щом влезе, Номер 9 му подаде слушалката.

Номер 1 се обаждаше, за да му каже, че яхтата е пуснала котва в пристанището на яхтклуба „Ламини Марина“. От прозорчето ѝ ясно се виждал балконът на Халим. Червеният сенник го правел още по-лесно забележим.

— Приятелят на Халим пристигна преди малко. В момента ядат долу в ресторанта. Хванахме ги няколко пъти в кадър двамата заедно. Сега се надяваме да се качат пак горе, за да можем и да ги чуем.

— Не можеш ли да пратиш някой от твоите хора в ресторанта?

— В никакъв случай! — твърдо заяви Номер 1. — Не мога ей така да пусна някой да „изгори“. Играта тъкмо започва. Ще трябва да изчакаме да се качат горе. Да се надяваме, че нещата ще потръгнат.

— Все пак мисля, че трябва да поставиш там твой човек. Защо да не си позволим един да изгори? После ще го държиш настрана.

— Както кажеш. След не повече от пет минути мога да имам човек в ресторанта. Само че когато излезе оттам, всички се връщаме обратно вкъщи. И тъй, какво решаваш?

— Много гадно поставяш нещата — с раздражение каза Нейтън.

— Съжалявам, приятелю. Виж сега, щом се качат в апартамента, веднага ще ти прехвърля линията. Ще можеш да чуваш разговора им

едно към едно. Линията е обезопасена, така че няма никакви проблеми.

— Само един — обади се Нейтън. — Аз не знам и една дума на арабски.

— Но Номер 9 знае. Тя ще ти превежда симултанно. Просто включи разговорната уредба и ще можете заедно да следите разговора. Ще ви се обадим след по-малко от час. Затова ви моля да не мърдате оттам.

След тези думи той затвори телефона.

— Искаш ли да ти донеса нещо за хапване от кухнята? — попита Нейтън.

Номер 9 бе много красива жена и той с голямо усилие устояваше на желанието да я изпие с поглед.

— Не, благодаря. На диета съм — отвърна тя с усмивка.

— Не може да бъде. — Той се възползва от възможността да я огледа от глава до пети. — Видът ти крие доста опасности за самата теб, защото навярно всички други жени искат да те убият.

Тя се засмя. Нейтън посочи сигналното устройство в джоба си и тръгна нагоре по стълбите.

— Повикай ме, ако звъннат, преди да съм се върнал. Аз определено не съм на диета.

Петнайсет минути по-късно сигналното устройство отново започна да пиука, Нейтън се върна в телефонната зала и разбра, че Номер 1 и няколко души от групата му в момента наблюдават от яхтата как двамата мъже излизат от ресторанта, пресичат улицата, спират край морето и се заглеждат към яхтите в пристанището.

— Гледат право към мен. Сега се опряха на парапета и са се надвесили точно над съседната яхта. Тази работа не ми харесва. Твърде близо са.

Номер 1 говореше съвсем тихо, сякаш се опасяваше, че двамата на кея могат да го подслушат.

— Чуваш ли какво си говорят? — попита Нейтън.

— Не. Как да се сети човек, че ще дойдат толкова близо? Сигурен ли си, че не искаш да ги прибера. Няма да е никак трудно.

— Веднъж вече ме пита за това. Мама му стара, искам да разбера за какво си говорят.

— Чакай малко — каза Номер 1. — Халим сочи към апартамента. Обърнаха се и тръгнаха към ресторанта. Ако пак влязат там, вече ще изпратя човек, защото... не чакай, подминаха ресторанта и... да, прибират се вкъщи. Ще бъдат в апартамента след около три минути. Ще те включа към подслушвателното устройство. Ако имаш нещо да ми казваш по време на разговора им, говори. Ще поддържам връзка с теб. Ето сега, включвам те.

Чу се леко прещракване, след което стана тихо. Долавяше се само някакъв постоянен монотонен шум.

— Какъв е този звук? — попита Нейтън.

— Сигурно е будилникът — отговори Номер 1. — Инсталирахме подслушвателното устройство под едно шкафче. По-късно Халим постави нещо тиктакащо отгоре.

Още няколко минути не се чуваше нищо освен ритмичния звук на часовника, който създаваше зловеца, напрегната атмосфера и сякаш изваждаше цялата ситуация извън чертите на действителността. Изведнъж доловиха превъртането на ключа и веднага след това в ушите им нахлуха дебели гласове.

Номер 9 започна да превежда.

— Искаш ли кафе? — попита Халим.

— Да, с малко кардамон^[1], ако имаш — отвърна гостът му.

— Разбира се, че имам.

Чу се дрънчене на чинии и шум на течаща вода.

— Взимай си от баклавата — каза Халим. — Нали знаеш каква баклава прави Тариф в онова заведение в Наблус? Тази е почти същата.

През следващите няколко минути тишината беше нарушавана от силното сърбане, с което двамата араби поглъщаха горещото сладко кафе.

— Кафето е чудно — обади се гостът. — И баклавата я бива.

— Нали ти казах? Трябва да благодарим на Аллаха, че в тази страна човек може да задоволи много свои желания.

— Недей да се заседаваш тук, приятелю. Не забравяй, че нашите братя страдат и само ние можем да им помогнем. Трябва да внимаваме с изкушенията на лекия живот, защото може да се окаже, че когато дойде време да вдигнем меча, ръката ни е омекнала и нямаме сили.

— Прав си, братко. Но какво друго да правя, докато чакам? Толкова малко действаме в последно време, а и сега тези мирни

преговори... Не знам вече какво да мисля.

— Остави ги преговорите. Мирът не е наша работа. Ние не бива да забравяме кой е истинският ни враг. Врагът, който заграби земята на нашите прадеди. Измъкнаха я изпод краката ни. Само ясените ни останаха да я пазят, а ние се разбягахме като последните страхливци. Намериха се обаче хора, които да преговарят с убийците на нашите братя. Ние сме длъжни да изтребим тези, които се представят за мирни овчици, а всъщност са насочили кинжала си в сърцето на нашия народ.

— И какво трябва да направим?

— Сигурен ли си, че тази квартира е чиста?

— За подслушвателни устройства ли говориш?

— Да — каза гостът, леко изнервен.

— Кой ще постави тук такова нещо? Никой не знае за тази квартира.

— Това няма значение. Казах ти да провериш. Направи ли го?

— Естествено.

Нейтън чу смеха на Номер 1 и групата му.

— Нещата навлизат в решителна фаза — каза гостът. — Искам от теб да събереш нашите хора. Поддържаш ли връзка с тях?

— Да, всички са в Кипър и чакат нареждания. Почти всеки ден говоря с тях.

— Това е списък с квартири като тази тук. Искам да ги заредиш с провизии. След това ще повикаш хората от Кипър, и ще ги настаниш в тези квартири. Апартаментите са общо пет. Няма да ги водиш на това място. Тук ще ни бъде командният пункт. Групите трябва да са отделени една от друга, а членовете им не бива да общуват помежду си на улицата. Аз ще повикам една моя племенничка, която ще изпълнява функциите на свръзка между групите. Ще отседне при тебе и ти ще се грижиш за нея.

— Всичко това ще струва много пари. Откъде да ги взема?

— Утре или вдругиден, преди да си тръгна, ще ти дам петдесет хиляди долара. Веднага щом получиш парите, ще започнеш да организираш нещата. А по-нататък ще чакаш заповеди от мен.

— Каква точно ще бъде задачата ни?

При този въпрос Нейтън инстинктивно се наведе напред. Ако гостът отговореше, това би означавало огромна крачка напред без почти никакви усилия.

— Какви са тези въпроси? — чу се сърдитият глас на арабина. — Нали знаеш, че за такива неща не се пита? Ще ти бъде съобщено, когато му дойде времето. Ти и хората ти сте обучени във всички възможни бойни и подривни техники. Тъй че едва ли има задача, с която да не можете да се справите.

— Аз друго исках да кажа...

Това сякаш още повече вбеси госта.

— Какво значение има каква е задачата? Или има задача, с която не би се захванал?

— Няма такава, братко Назир. Готов съм да изпълня всяка заповед на Лисицата. Същото се отнася и за останалите. Кълна се в гроба на майка ми...

— Да не съм чул вече да ме наричаш с това име. Разбра ли?

Нямаше съмнение, че гостът е страшно ядосан. Нейтън почти подскочи от радост при споменаването на думата „Лисицата“, защото си даде сметка, че в ръцете им е самият ръководител на операцията. Направо на тепсия поднесен.

Силно беше изкушението да нареди на Номер 1 да го залови, но Нейтън знаеше, че е възможно някой друг, а не Лисицата да дърпа конците. Ако това беше вярно и се окажеше, че са го прибрали малко преди подходящия момент, всичко щеше да отиде по дяволите.

— Надявам се, че ще го запомниш добре — продължи Назир. — Дано не се налага да ти го втълпявам с други средства.

Той замълча и единственият звук остана тиктакането на будилника върху шкафчето. След малко отново долетя гласът му:

— Ще остана при теб няколко дни, Халим. После ще ти дам парите и ще те оставя да организираш нещата според плана. Надявам се да ми остане малко време да си отдъхна на някой от островите. Там поне няма да се налага постоянно да се озъртам зад гърба си.

— Мога ли с нещо да ти помогна? Реши ли вече къде ще отидеш?

— Не, още не съм. Ще видим. Очаквам един приятел да ми съобщи нещо и тогава ще реша. Сетих се още нещо. Докато ме няма, племенничката ми навярно ще се свърже с теб. Ще ти се представи от мое име. Можеш напълно да разчиташ на нея. Говори английски, френски и арабски. Просто гледай да ѝ осигуриш всичко, от което има

нужда. Аз ще имам грижата да я въведа в ситуацията, като се върна. После пак ще поговорим за това.

Към 19,00 часа двамата решиха, че е време да излязат да вечерят и да се разтушат в някое заведение.

— Напуснаха сградата и в момента чакат такси. Знаем прекрасно къде отиват и затова няма да ги следваме — каза Номер 1.

— Правилно — обади се Нейтън.

— А, между другото — добави Номер 1 — току-що се качиха в таксито.

[1] Ароматните семена на растение от рода на джинджифила. — Б.пр. ↑

Х

Кфар Сиркин

11-ти септември, 08,25 часа

Както се качваше след закуска по стълбите към телефонната зала, Нейтън изведнъж съзря Номер 9 и изпита истинска наслада от прекрасната гледка. Косата ѝ беше вързана на дълга конска опашка, придържана от красива дървена шнола. В следващия момент погледът му попадна върху нейния източен, нежен врат. Почувства топлината на кожата ѝ, когато очите му спряха върху твърдите остри гърди, които изпъваха късата ѝ фланелка. А докато съзерцаваше краката ѝ, прикрити само от светлокафявите къси панталони, тя го гледаше право в очите и като че ли ѝ беше забавно. Той се притесни и направи усилие да отклони погледа си.

— Ти не закусваш ли? — попита Нейтън.

— Напротив — отговори тя и се засмя. — Приключих със закуската преди около час.

— Какво става с Абдул и Костело?

— Спят. Прибраха се към дванайсет и половина. Халим явно се беше напил и Назир му се караше. В момента се чува само хъркане.

Нейтън носеше със себе си преведените текстове на вчерашните разговори между Халим и Лисицата. Сега седна да ги прехвърли, за да се увери, че не е пропуснал нещо.

Телефонът иззвъня и Номер 9 му подаде слушалката. Обаждаше се Амир.

— Е, как вървят нещата там при вас?

— Много добре — каза Нейтън. — Май късметът ни е повече от акъла.

— Това се отнася само за тебе — изкиска се Амир. — Как се чувстваш с Номер 9? Влюби ли се вече?

Нейтън се усмихна. Амир беше задал въпрос на място.

— Ако нямаш да ми казваш нещо конкретно, по-добре да свършваме.

— Искях просто да проверя дали всичко е наред. Чао.

Без да дочака отговор, Амир затвори. Нейтън подаде слушалката на Номер 9 и се задълбочи в преводите.

Около един час по-късно Назир започна да чете конско на Халим за поведението му в бара и за това, че се е напил. Халим обясняваше, че искал да вземат с тях двете момичета. Мислел си, че ще стане добър купон. Назир се вбеси при тези думи.

— Те бяха проститутки, уа maznugu (глупак такъв). За какво ти бяха? Не си ли чувал за разните там болести? Освен това какъв мъж си ти, щом си плащаш за едно чуване? На теб трябва да ти плащат, а не ти да плащаш — каза той и продължи с досадни вариации по темата.

— Ама... — успя най-после да се намеси Халим, — по време на обучението ни разправяха да правим секс само с проститутки. Така нямало да влизаме в любовни връзки, които могат да застрашат безопасността на операцията.

— Добре тогава, прави каквото знаеш. Аз обаче предпочитам туристките. Какво по-хубаво от една туристка? Днеска е тук, утре я няма. А най-голям кеф ми доставя да шибам американка.

— Защо тогава не си хванеш някоя израелка? — каза Халим — Хем ще се кефиш, хем ще изпълняваш дълга си.

Очевидно и на двамата много им допадна тази идея.

Нейтън започваше вече да обобщава информацията, с която разполагаше до момента. Много му се искаше да разпита Назир, но първо трябваше да се увери, че той знае всички отговори. Можеше да изчака още малко, тъй като Назир не се канеше да ходи надалеч. Нейтън се надяваше, че пляката ще се натъпче с информация и в един момент, когато тази информация е достатъчна, за да прерасне в действия, те щяха да го спипат, без да оставят и най-малката следа.

Чу се силният глас на Назир.

— Ще си взема един душ, а после трябва да се обадя по телефона.

— Ако излезе, искам да знам къде отива — каза Нейтън. — Готови ли сте да го проследите?

— Ще го следим от разстояние, но ако усетим, че ни е забелязал ще го зарежем. Мисля, че още е рано да изгаря някой от моите хора.

— Добре — каза Нейтън.

През следващите няколко часа постъпи съвсем малко информация. Нейтън се върна в кабинета си и тъкмо преполовяваше

един сандвич, когато Номер 9 го свърза с Номер 1.

— Май че започваш да се чувстваш като у дома си, а? — Гласът на Номер 1 звучеше с още по-метален тембър, отколкото в телефонната зала.

— Откога те чакам да се обадиш. Какво става?

Нейтън губеше търпение. Фактът, че трябваше да чака и да направлява нещата от разстояние, започваше да си казва думата.

— Нищо особено. Тази сутрин проследихме Назир, когато излезе от апартамента. Той въобще не се усъмни.

— И какво направи?

— Отиде в центъра на Атина и се обади по телефона. Разговорът продължи двайсетина минути. Обади се от пощенската станция на площад „Омония“. Там има страшно много автомати. Не можехме нито да го подслушваме, нито да хванем номера, който набра. После се поразходи наоколо. Изглеждаше в добро настроение. След като позяпа известно време витрините, седна да обядва. Искаш ли да знаеш какво си поръча?

— Прескочи тази част — каза Нейтън, — освен ако не считаш, че е важна.

— Май че не е. Ами това е всичко засега.

— Дръж ме в течение — каза Нейтън и затвори.

След това отиде в кухнята и свари цяло джезве кафе, което отнесе в телефонната зала. Напълни две чашки и получи усмивка от Номер 9. Накрая си запали цигара и седна.

Двамата чакаха мълчаливо почти цял час. До ушите им достигаше хипнотичното тиктакане на будилника и някаква арабска музика от транзистора, който Халим беше забравил включен.

— Двамата шутове се връщат — обади се Номер 4 от яхтата. — Ще ги чуете след около две минути.

— Готов съм да слушам — каза Нейтън.

Отначало в разговора нямаше нищо интересно, докато в един момент Халим каза:

— Аз ще сляза долу в ресторанта. Ще дойдеш ли е мен?

Говореше тихо, в гласа му се долавяха плачливи нотки.

— Какво ти става? Мънкаш, сякаш някой ти е отрязал нишката и я е хвърлил на кучетата.

— Не, нищо ми няма, братко. Просто си мисля дали не съм те обидил по някакъв начин. Иначе не мога да разбера защо се отнасяш така с един човек, който е преживял страшно много.

— Уаһ екбег алек бекан (Ще си изплача очите по теб.) Престани да се държиш като бебе. Ти си мъж и затова се отнасям с теб като с мъж. Ако ти се струва, че съм груб, така да бъде. Не забравяй, че не сме членове на благотворителен клуб. Ние с теб сме бойци, от които целият свят иска да се отърве. Но ние сме единствените хора, с които нашият народ свързва надеждите си за свобода. Я спри да хленчиш и иди, долу да хапнеш. Аз ще дойда след малко.

— Добре.

— Поставете човек в ресторанта! — извика Нейтън в слушалката.

— Имам готов човек, оборудван със съответното устройство, — каза Номер 1.

— Ако се обади по телефона, ще можете ли да уловите номера?

— Да. Най-лесно ще е, ако разговорът е междуградски, защото ще мине през пощата. Тогава просто ще трябва да слушаме внимателно, докато диктува номера.

— Чудесно!

Напрежението обхващаше Нейтън.

— Моят човек вече зае позиция.

— Те къде са в момента? — попита Нейтън.

— Току-що излязоха.

След кратка пауза Номер 1 добави:

— Вече са в ресторанта. Давам сигнал на моя човек да влезе.

— Това значи ли, че той изгаря?

— Не непременно. Сега е с брада. Може да я обръсне, ако в бъдеще му се наложи да се приближава до тези типове. А в най-лошия случай ще го трапим с Номер 9. Не е толкова пищен, но и той ще се справи с нейната работа.

— Добре — каза Нейтън, усмихна се на Номер 9, а след това продължи — Виждаш ли какво става в ресторанта от мястото, където си застанал?

— Не, вътре е прекалено тъмно, а ние сме на слънце. Почти нищо не се вижда.

— Ще ми прехвърлиш ли разговора им?

— Не. Моят човек има у себе си записващо устройство. Ще трябва да изчакаме да излезе. Ще ми подаде обаче сигнал с едно друго устройство, ако обектът се запъти към телефона. Телефонния разговор ще можеш да го чуеш.

През следващите двацет минути не се случи нищо. После изведнъж се чу силен сигнал.

— Отива към телефона — каза Номер 1.

Няколко секунди по-късно Нейтън и Номер 9 доловиха завъртането на шайбата и гласа на Назир, който говореше с централата за международни разговори. Поръчката беше за едно от предградията на Бейрут, известно като мюсюлмански район. След втория сигнал отсреща се обади дрезгав глас, който отначало звучеше сърдито, но после изведнъж се окичи с радостни нотки, когато разпозна Назир. От тона ставаше ясно, че Назир разговаря с роднини. След традиционната размяна на любезности, при която той им пожела всякакви добрини, а те му пожелаха крепко здраве и милостта на Аллаха, Назир плахо попита за Латифа.

Тя навярно чакаше до телефона, защото се обади почти веднага. Разговорът беше кратък и съдържателен. Явно вече бяха обсъдили всички подробности. Тя говореше тихо и макар че Назир започна на арабски, двамата бързо превключиха на английски. Нейтън реши, че не искат разговорът им да става достояние на другите присъстващи в дома на девойката.

— И тъй, скъпа — каза Назир, — най-много след три седмици един човек ще дойде да те вземе и ще те доведе при мен. Така че бъди готова.

— Не се притеснявай. Ще изпълня всичко, както се уговорихме — обеща тя.

— На тях какво им каза?

— Това, което ти предложи. Че си ме уредил да уча в Сорбоната в Париж.

След тези думи си казаха довиждане на арабски.

— Уловихте ли номера?

— Да. Той го произнесе високо и ясно. Ще го дам на Номер 9, а тя ще го вкара в компютъра и ще ти каже адреса.

За всеки случай Нейтън взе и телефона от Номер 9.

От разговора в ресторанта, който последва телефонното обаждане, не научиха особено много. И все пак вече знаеха, че съществува детайлно изработен план за действие. Сроковете за осъществяването му зависеха по някакъв начин от мирните преговори. Това само по себе си не значеше много, защото в този момент едновременно течаха двустранни преговори на различни места по света.

Като не разкри детайлите на плана пред Халим, а в същото време даде да се разбере, че е наясно с тях, Назир сам си подписа смъртната присъда. Сега Нейтън беше сигурен, че гъската се е нагушила добре и може да ѝ се отреже главата. Време беше да го приберат.

Оказа се, че Номер 5 е изгорял в ресторанта, понеже Халим го наблюдавал през цялото време, докато Назир говорел по телефона. Номер 1 го накарал да се обръсне, но установил, че пак биха го разпознали по телосложението. Така че Номер 9 трябваше да го замести.

Нейтън се обади на Муса, за да го уведоми, че се готви да започне операция по залавянето на Лисицата, понеже се опасява, че един от двамата клоуни, както той се изрази, може да напусне сцената и да остави след себе си празна ясла и гладен кон.

17,15 часа

— Така — тихо каза Нейтън, — дойде време да покажеш какво можеш.

— Какво по-точно трябва да направя, приятелю?

— Трябва да пипнем Назир.

— Това е вече друг разговор.

— Помисли как да стане така, че залавянето му да е абсолютно сигурно. А след като измъкнем от него каквото ни трябва, ще се наложи да го върнем обратно по някакъв начин. Нали разбираш, този човек не може просто ей така да изчезне завинаги.

— Това няма да е никак просто — отбеляза Номер 1.

— Да не би да искаш да кажеш, че не можеш да го направиш? — попита Нейтън изненадано.

— Не. Не искам да кажа това.

— А тогава какво?

— Искам да отбележа, че няма да е лесно да го върнем и да запазим в тайна от колегите му какво е преживял. Освен ако не го върнем мъртъв, разбира се. А възниква и проблем със срока на завръщането му. Не може да е по-дълъг от двайсет и четири часа след изчезването. Ако не искаме нещата да изглеждат нагласени. Бихме могли леко да удължим този срок, но при всички случаи ще става дума за часове, а не за дни.

— Мисля, че си прав и по двата пункта.

— Трябва да скъсим разстоянието, да му пратим някой, който може да се прикачи за него — каза Номер 1.

— И как предлагаш да стане това?

— Те май че казаха, че днес заминава да си търси жена. Аз бих могъл да му помогна. Щом разбере къде ще ходи, ще поставя там мой човек, преди той да е пристигнал. Така въобще не би се усъмнил.

— Да не би да предлагаш някоя от твоите жени да легне с този мухльо?

— Не предлагам точно това. Но тъй или иначе трябва да прикачим някой за него, а не мога да измисля нищо по-добро за толкова кратко време.

— Няма ли да нарушим устава, като поставим наша служителка в подобна ситуация? Мислех, че за такива случаи се вземат външни хора — каза Нейтън.

— Ще нарушим устава, ако я принудим да легне с някого, но ако тя го направи, за да не я разкрият, тогава решава сама — отговори Номер 1.

Имаше нещо извратено в думите му, но тъй като досега не беше работил с екип от отряда „Кидон“, Нейтън не си позволи да прави морални оценки.

— Добре — каза той. — Действай, както решиш, но ме дръж в течение.

Назир беше казал на Халим, че този път ще излезе сам и именно в това се състоеше основният проблем. Той просто нямаше повод да съобщи на приятеля си къде ще ходи, оставяйки по този начин в пълно неведение Нейтън и неговия екип. А жената трябваше да бъде на място, преди да е пристигнал Назир, за да може той да остане с впечатлението, че я е срещнал случайно.

— Ще изляза към девет — каза Назир. — Ще можеш ли тази нощ да преспнеш в някой хотел? Просто не искам никой да ме безпокои.

— Да, да, разбира се — отвърна Халим.

— Ето ти тук за хотела — каза Назир и очевидно даде на приятеля си доста солидна сума, защото Халим направо замърка от благодарност.

— Може ли да те придружа до града?

— Не, не — изкиска се Назир — Ще хвана такси.

В 18,00 часа Номер 1 се обади да докладва на Нейтън:

— Нагласил съм нещата така, че жената да го чака на съответното място довечера.

— Как го направи?

— По това време на денонощието пътят от Пирея до центъра на Атина е около половин час — каза Номер 1. — Към 20,40 ще преградим пътя на всички таксите по улица „Кумундуру“, на която се намира тяхната квартира. По същото време ще установим едно такси на няколко преки от блока им. Нашият човек ще задържи колата под предлог, че чака приятел. Когато види, че Назир се приближава по улицата, ще си плати и ще освободи таксито. И тъй като това ще е единственото такси в района, повече от вероятно е Назир да се качи именно в него. За сигурност ще заредим и още едно такси по същия начин.

— Ще го заредите ли?

— „Клиентите“ ще поставят по едно малко подслушвателно устройство и в двете таксите. Просто ще ги мушнат под седалката. После ще задействаме устройството в таксито, което ще хване Назир, и ще разберем къде отива. След това ще се свържем с жената, която ще чака със своята кола някъде, в центъра, ще ѝ съобщим мястото и тя ще стигне преди него. Оттам нататък всичко е в нейни ръце.

— Защо просто не сложиш твои шофьори в две-три таксите? Защо трябва да блокираш улици?

— Откъде да намеря такава такси, в което ще мога да сложа мой шофьор? Пък и какво толкова ще стане, ако блокираме една-две улици?

— Добре, добре. Ами ако той слезе от таксито и се премеси ти в друго?

— Ще продължаваме да го следим и ще насочим жената към него. Малко по-сложно ще бъде, но се надявам и в този случай да успеем.

Нейтън беше доволен.

— Аз ще чакам тук. Сега трябва да отида на едно съвещание, но после ще се върна да видя какво става.

— Съжалявам — каза Номер 1, — обаче един от моите хора ще бъде в пряк досег с човек, който минава за опасен и едва ли ще мога да те държа в течение през цялото време. Защо не отидеш да си легнеш и не ме оставиш сам да се оправям?

Нейтън се замисли. Не му се щеше да изпуска ситуацията, но съзнаваше, че Номер 1 е прав.

— Така да бъде — каза той накрая.

— Благодаря ти — отвърна Номер 1.

Номер 5 се появи малко след като Нейтън затвори телефона. Този едър здравеняк беше в отвратително настроение. Бяха го накарали да си обръсне брадата, стара негова спътница, при това без никакъв смисъл, защото тъй или иначе го върнаха от бойната линия и го сложиха на мястото на Номер 9.

— Няма да съм тук през нощта — каза му Нейтън. — Ще се върна утре сутринта. Но ако се случи нещо важно, независимо по кое време, веднага ме повикай. И на всяка цена ми се обади, когато Назир се прибере в апартамента.

Нейтън караше по новия път към кръстовището с булевард „Глилот“ и си мислеше за групата от отряда „Кидон“. Какъв объркан свят, разсъждаваше той, докато подминаваше големия тенис клуб, чийто паркинг беше претъпкан. Тук хората се забавляваха, а неговият екип беше изложен на рискове при залагането на клопката. В нея щеше да се хване човек, който още не подозираше, че е мъртвец. Когато служеше като командос в морската пехота на Нейтън неведнъж му се случваше да се върне от акция, в която е загубил приятел. Винаги в такива случаи го изненадваше делничният вид на градските улици. Изпитваше странното чувство, че се намира на предела между две различни действителности, без да знае коя именно е неговата. Все така потънал в мисли, той остави колата си на главния паркинг на хотел „Кънтрикълб“, една от няколкото жилищни сгради, които „Мосад“ държеше под наем.

Той остана няколко минути пред входа на едно от двуетажните крила на зданието. Гледаше как мракът бавно се спуска, оставяйки само тясна светла ивица далеч на хоризонта. Нейтън се надяваше съвещанието да приключи бързо. С нетърпение очакваше да види на вечеря бившата си жена Хана, която страшно много му липсваше. А в същото време се чувстваше притеснен поради отсъствието си от сцената на атинските събития. Във всеки случай никак не му беше до простотии.

Той натисна звънеца. Някой надникна в шпионката и в следващия момент Муса го придърпа вътре.

— Ей, страхотно изглеждаш — възхити се той, имайки предвид ризата и вратовръзката на Нейтън, който беше известен в „Мосад“ с разбиранията си, че всички дрехи освен фланелката и джинсите са работни.

— Ще водя Хана на вечеря — с усмивка каза Нейтън.

— Няма защо да ми обясняваш. Сложи си и фрак, ако искаш. Лично аз не бих имал нищо против.

Нейтън го последва във всекидневната, където ги очакваха Амир и Марк. И двамата горяха от нетърпение да разберат какво става.

След като подаде на Нейтън една бира, Марк го покани да седне.

— Сами ли сме? — попита Нейтън и посочи стълбището, което водеше към спалнята на втория етаж.

— Сами сме. Не се притеснявай — ухили се Муса. — По-късно може да ми дойде един човек на гости, но дотогава има още време. Кажи ни сега в резюме какво се случи до момента.

Нейтън изложи накратко събитията. Подчерта специално, че няма да влиза в детайли, тъй като те едва ли представляват интерес за някого.

— Следващият етап зависи от успеха ни тази вечер. Ето това е положението в момента — приключи той.

— Ами добре. — Устата на Муса беше пълна с фъстъци. — Всичко изглежда наред.

Без да спира да дъвче, той извади от шкафчето до стената някакъв плик.

— Мисля, че тези снимки ще те заинтересуват.

Муса подаде плика на Нейтън, като в този момент най-последна глътна фъстъците и се избърса с опакото на дланта си.

Нейтън извади от плика една снимка, правена от въздуха, разглежда я няколко минути и едва тогава попита:

— Това Дамаск ли е?

— Явно си бил добър по география — каза Муса.

— За какво ми е?

Нейтън продължаваше да се взира в снимката.

— Това е кварталът, в който живее Секирата. Ти сам поиска да го поставим под наблюдение.

Муса спря и погледна Нейтън като родител, който дава на детето си любимото му бонбонче.

— Кога е правена? — попита Нейтън.

— Днес сутринта. Виждаш ли този Х ето тук? — Муса се наведе напред и посочи знака върху снимката. — Утре сутринта на това място нашият боец ще паркира колата си. Според „снабдителите“ това е позицията, от която камерата най-добре ще снима блока на Секирата.

— Аз все пак не разбирам какво се надявате да постигнете с това — измънка Марк под носа си.

— Какво ти става, Марк? — сопна се Муса. — Да не би да си слънчасал? Казах ти, че ако агентът се е провалил и сега действа под диктовката на сирийците, ще успеем да разберем дали го следят, когато се прибира. Всъщност, ако въобще се прибере. Съвсем възможно е да предава съобщенията си от главната квартира на сирийското разузнаване. Ако ще предприемаме някакви действия по неговия сигнал, трябва да сме сигурни, че той играе чисто.

— А как ще инсталираме видеокамера на това място? „Масада“ едва ли ще се съгласи да постави човек с камера на вражеска територия.

Марк отправи въпросителен поглед към Амир.

— Няма да се наложи да пращаме наш човек. ООН ще свърши работата вместо нас.

Амир се ухили самодоволно, а после и двамата с Муса се разсмяха.

— Добре, добре.

Нейтън остави снимката върху масата.

— Какъв е планът?

Муса седна, преди да започне да обяснява.

— Наш боец ще наеме кола и ще я остави на отбелязаното на снимката място. Ключовете на колата ще остави в една пощенска кутия в центъра на Дамаск. Дватама служители на ООН, които преди известно време наехме да доставят наши пратки в Сирия и Ливан, заминават утре сутринта по предварително установен график. Докато те двамата се забавляват тази вечер в Хайфа с някои хубави мацки, нашите хора ще инсталират в джипа им видеокамера. Казаха, струва ми се, че ще я поставят в облегалката за главата, но това е само миниатюрната част. Основното устройство ще се намира под колата. То можело да записва от седем до девет часа, което е повече от достатъчно. На момчетата от ООН ще обясним, че задачата им е да вземат ключовете на колата под наем, да сложат в нея една солидна сума пари, след което да я закарат на един паркинг в другия край на града. Това ще стане някъде в четвъртък по обед, тоест едно денонощие след пристигането им в Дамаск. А джипа си ще оставят на освободеното от колата място.

— Ами ако решат да се повозят с двата автомобила? Нали са двама?

— Ще им бъде обяснено, че джипът трябва да остане на онова място, тъй като това ще бъде знак, че колата е била преместена според плана. Освен това ще ги задължим да не го местят оттам до следващата сутрин.

— Добре, но ако касетата се върти напразно, докато те пътуват, дали няма да свърши?

— Хората от техническия отдел разрешиха този проблем. Видеокамерата ще се задейства с радиосигнал, подаден от свързочното поделение 8200 на връх Хермон. Муса замълча за момент. — Така че, Нейтън, всичко е нагласено. Ти имаш ли нещо да добавиш?

— Май че нямам. Планът ми се струва добър.

— Чудесно — каза Муса. — Радвам се, че го одобряваш. Остава, разбира се, да се уточнят някои технически детайли. Трябва например да решим как ще си приберем техниката от джипа. Няма да е лошо да го направим, преди да са го върнали в базата на ООН в Нахария.

— А ако момчетата от силите на ООН сгафят нещо и арабите открият колата под наем, нашият боец няма ли да изгори? — попита Нейтън и бавно отпи от бирата си.

— Възможно е, но след тази акция вече няма да го пращаме там — отговори Амир.

— Какво ще стане с парите, които мислите да оставите в колата? — заинтересува се Марк.

— Ами може би момчетата от ООН ще вземат част от тях. А може и да не вземат. Как да ти кажа? Ще отидат за това-онова.

— А каква ще е съдбата на боеца? — попита Нейтън. — Амир, ти каза, че след тази акция той излиза от играта.

— Ще го върнем за малко в Швейцария, за да си събере нещата и да приключи отношенията си там по цивилизован начин. Но вече няма да го пращаме във вражески страни. След около три седмици окончателно ще се прибере къщи.

— Жалко. Силно се надявах, че ще изкара в чужбина пълния срок от четири години.

След тези думи Марк се протегна и пусна дълга прозявка.

— Защо? — учуди се Нейтън.

— Марк върти любов с жена му — каза Амир — и доколкото разбирам, нещата им вървят доста добре. Но всички хубави неща си имат край.

Нейтън с усилие запази нормален тон.

— Вие явно си правите майтап. Не може сериозно да ги говорите тези работи.

— Ега ти, какво му става на този? — сопна се Марк, изненадан от неочакваната реакция.

— Значи вие наистина вършите такива неща? — изуми се Нейтън. — Копелета мръсни! Працате значи хората да си рискуват живота в най-опасните райони. Те ежеминутно проявяват смелост и патриотизъм, а вие — началниците — през това време им се отплащате, като шибате жените им.

Той скочи на крака и се надвеси над Амир.

— А какво става, когато решите, че искате да си запазите жената, защото ви харесва как се чука? Сигурно тогава онзи будала просто отива по дяволите. Колко му е да го заровите в безименен гроб някъде в чужбина, за да си продължите необезпокоявано авантюрата.

Муса се обърна с лице към Нейтън.

— Мисля, че неправилно поставяш въпроса. Погледни го от тази страна. Жената остава сама за цели осем месеца. Ако има късмет, се

вижда с мъжа си за по един уикенд веднъж или два пъти годишно. Ние просто и даваме това, което иска и от което наистина има нужда. Така не ѝ се налага да търси дявол знае къде. Като се върне мъжът ѝ, не може по никакъв начин да разбере и всичко е точно. Не е ли по-добре, отколкото да тръгне с портиера?

— Добре измислено. Всички жени ли прекарвате? Няма причина да пропускате. Висшите офицери успяват ли да се справят, или наемате да ви помагат външни хора?

— Работата не е малко — каза Марк и се засмя, — но все някой трябва да я върши.

— Виж — намеси се Муса — съгласен съм, че това не е най-доброто отношение към жените, но такива са обичаите тук. Не мога да повярвам, че чак сега чуваш за това.

— Чувал съм и друг път, но все си мислех, че е виц. Нещо като вица за нашата атака срещу Ентебе.

— Изоставаш от събитията, Нейтън — каза Муса.

— А ти си оставаш отвратителен. — Нейтън се отправи към вратата. — Знаеш къде да ме намериш, ако ти потрябвам.

След тези думи той излетя от стаята и тръшна вратата зад гърба си.

— Какво му става? — изумено попита Марк и се обърна към Муса — Мислиш ли, че ще проговори?

Настана кратко мълчание, след което Марк допълни:

— Знаеш какво искам да кажа.

— Какво може да каже и на кого ще го каже? Не, Нейтън е хубав човек, само че е прекален моралист, когато стане дума за омъжени жени. Въпреки това си остава наше момче.

Муса си погледна часовника. Започваше да се изнервя.

— Дай боже да си прав — каза Марк.

Муса се усмихна:

— Слава богу, че съм атеист.

— Трябва да отида за малко до кабинета си — каза Амир. — Държа да се отплатя на Нейтън след, днешното представление.

Амир и Марк вървяха мълчаливо към паркинга. Когато стигнаха до колите си, Марк се обърна.

— Надявам се, че нямаш намерение да опропастиш цялата операция само за да си го върнеш на Нейтън. Всъщност, ако се

позамисли човек, той е прав.

— Никога не бих опропастил една операция по лични съображения. Но защо да не закопая една личност по оперативни съображения? Аз не мисля, че е прав. Ти най-добре знаеш, че никога не сме ги принуждавали. Ако някоя жена каже не, това приключва въпроса. Освен това на тях също им харесва, така че въобще не ми разправяй втели-некипели. Хайде да си ходим къщи, Марк. Пожелавам ти приятна вечер, ако жена ти е сама.

— Никак не е смешно.

— Да не съм бръкнал в някаква рана? Съжалявам.

В тона на Амир се съдържаше нечистоплътна ирония, а смехът му прозвуча още по-неприятно. Той затвори вратата на колата си и подигравателно отдаде чест. Този човек явно мъти нещо долно, помисли си Марк. Амир потегли рязко и гумите му изсвириха.

XI

Старата част на Яфа
11-ти септември, 21,10 часа

С много притеснен вид Нейтън седеше срещу жената, която някога му беше съпруга. Двамата бяха на старинната тераса на рибния ресторант „Гаршиш“. Терасата гледаше към рибарското пристанище на старата Яфа. Дългата светлокафява коса на Хана увенчаваше красивото ѝ овално лице и кестенявите ѝ очи. Тя гледаше бившия си мъж със съчувствие. Познаваше го добре и я болеше, че го вижда толкова разстроен. Той обаче твърдеше, че всичко е наред.

— Виж какво — каза тя след известно мълчание и наведе глава, за да улови погледа му. — Знаеш, че можеш да споделяш с мен абсолютно всичко. Може и да не сме женени вече, но още имам пропуск за душата ти. Кажи ми какво има?

— Нищо. Проблеми с ценностите. Това е всичко. Днес се случва едно, утре друго. Но през цялото време става дума за едно и също нещо.

— Така и не разбирам защо не вземеш да напуснеш тази тъпа служба.

В този момент до масата им се приближи сервитьорът. Той запали една свещ, поставена в кехлибарена на цвят стъкленица, и смени пепелника.

— Ще искате ли нещо за пиене?

Нейтън кимна към Хана.

— Ти поръчай — каза тя.

— Една бира за мен.

— За мен същото — каза тя. — Плюс едно кафе.

После и двамата си поръчаха специалитета на деня, а сред ордьоврите се спряха на тахина — пикантно подправен сос от сусамово масло.

Когато пристигнаха топлите питки, придружени от една голяма чиния с всякакви туршии, двамата моментално започнаха да си хапват.

— Те просто не разбират какво им говоря — каза Нейтън. — Мислят, че са прави, и толкова. А аз им говоря за съвсем обикновено благоприличие. Това понятие ми се струва съвсем естествено.

Той я погледна замислено.

— Прав ли съм?

— Хиляди пъти съм ти го казвала, Нейтън. Ти произлизах от друга среда. Роден си в Щатите, там си ходил на училище. Твоите ценности са различни и никога няма да проумееш начина на мислене на тукашните мъже. Според тях истинският мъж е добър свалач. Така са възпитани и не могат да се променят.

— Но това е идиотско положение, Хана. Аз съм израснал тук. Тук прекарвах летата си. Членувах в младежката организация. Именно тук ми е мястото. Аз съм евреин. Къде, ако не тук, ми е мястото?

— Разбира се, че тук. Но първо трябва да станеш като другите. Опиташ ли се да им внушиш собствения си начин на мислене, веднага спускат кепенците, а това те тормози. Не си струва, повярвай ми. Махни се оттам. Ти можеш да се справиш и вън от тази служба. За разлика от онези нищожества, които считах за твои приятели. До един се изредиха да обсаждат леглото ми още докато бяхме женени. А ако знаеш само как се натискаха да ме утешават след развода.

Той я стрелна с поглед.

— Не се притеснявай — каза тя. — Не им се отвори парашутът. До един ми бяха противни. Те са една банда неудачници, а се мислят за „избраници на съдбата“. Какъв абсурд!

— В морската пехота беше различно.

— Е, там си служил с каймака на армията. Били сте само млади хора. При това на предната линия. Там обикновено отиват най-добрите. А некадърниците само дърпат конците и пращат доблестните мъже на смърт. Ето че сега и ти си такъв и просто не можеш да го понесеш.

— Няма такова нещо. Добре де — каза Нейтън и се опита да се усмихне, — хайде да оставим тази тема. Едва ли скоро пак ще ми се случи да вечерям с толкова красива жена.

— Няма смисъл да ми правиш комплименти, Нейтън. Знаеш, че вече няма да се върна при теб.

— Знам, знам.

Той енергично кимна няколко пъти, сякаш искаше да издуха целия този разговор. Тя продължи:

— Когато превъзмогнах болката, разбрах, че все още те харесвам.

Той хвана нежно ръката ѝ, но тя я дръпна.

— Остави ме да довърша — каза тя.

В ъгълчето на окото ѝ се оформи една сълза. В гласа ѝ звучаха дрезгави нотки.

— Искях да си намеря някой, който да те замести, но нищо не излезе. В един момент разбрах, че съм се опитвала да намеря втори Нейтън, а това е невъзможно. Тъй че — тя изтри сълзата със салфетката си — каквото и да става, ние винаги ще си бъдем заедно, макар че всъщност никога вече няма да сме заедно. Разбираш ли какво говоря?

— Разбирам.

— Ти просто си венчан за тъпата си работа.

Тя му се усмихна тъжно, а после отмести погледа си. Остатъкът от вечерта мина в по-спокойна атмосфера, понеже и двамата се опитваха да избягват неудобните теми. Ако Нейтън се беше надявал, че тази вечеря ще свали нервното му напрежение и ще го утеши, сметките му излязоха криви.

След като остави Хана в къщата, която доскоро беше и негов дом, Нейтън тръгна да обикаля с колата из улиците на спящия град. Трябваше му време за размисъл. А беше установил, че най-добре мисли през нощта и най-вече когато е зад волана. Накрая се прибра в малкия си апартамент в северната част на Тел Авив и успя да отдели няколко часа за сън. В 8,00 се върна в комплекса и се отправи към телефонната зала.

— Добро утро, приятел — каза Нейтън на Номер 5. — Нещо ново около Назир?

— Снощи му прикачихме човека. Всичко мина идеално. Към 12,30 се върнаха в апартамента заедно с примамката. Всъщност и в момента са там. След малко сигурно ще се събудят.

При тези думи Номер 5 се усмихна. Нейтън се нахвърли върху него.

— Какво значи върнаха се? Нали ти казах да ми се обадиш, когато Назир се прибере? Защо не ми се обади?

Номер 5 отговори с доста притеснен вид:

— Ами защото снощи, малко преди нашите хора да заемат позицията ми се обади Амир и ми каза да те оставим да си починеш. Каза да не те безпокоим, освен ако нещо се обърка. Но всичко мина добре.

— Какво друго ти каза Амир?

— Искаше Номер 1 да се обади в кабинета му. Ставало дума за разпределение на задачите.

— Той обади ли се?

— Не знам. Моята работа беше само да му предам.

В този момент Нейтън разбра че се забърква в не съвсем достойни боричкания. Реши да продължи играта хладнокръвно.

— Би ли ме свързал с Номер 1? Прехвърли разговора в кабинета ми.

— Готово.

Но Номер 5 тъкмо посягаше към слушалката, когато по разговорната уредба долетя гласът на Назир.

— Чакай — каза Нейтън. — След малко ще ме свържеш.

Назир отново се обади:

— Ще пиеш ли кафе, бонбонче?

Говореше на английски.

— Да, ще пийна едно кафе.

Тръпки полазиха по гърба на Нейтън, когато чу гласа на момичето. Той натисна комутатора на разговорната уредба и едва не спуска мембраната.

— Защо, по дяволите, си изпратил Номер 9? Защо точно нея, мамка ти?

— Какво ти става бе, човек? — изсъска Номер 1 от другия край на линията. Очевидно не беше сам — Какво значение има дали ще е 9, 11 или 14? По-добре ли щеше да се чувстваш, ако беше Номер 11? Тя е тук при мен. Защо не й го кажеш?

Линията утихна. Чувахе се само нежният, ласкав глас на Номер 9.

— Нали каза, че ще направиш кафе?

Нейтън долови шумолене на чаршафи и побесня. Изхвърча надолу по стълбите и извика през рамо:

— Веднага ми прехвърли Номер 1 в кабинета!

— Дадено, приятел.

В гласа на Номер 5 прозвучаха дружелюбни нотки, които преди напълно отсъстваха.

Когато стигна в кабинета си, Нейтън остана няколко секунди загледан в мигащата жълта лампичка на телефона. Накрая вдигна слушалката.

— Защо точно Номер 9? — отново попита той с хладен тон.

— Бяхме предвидили Номер 11, но снощи ми се обади Амир и ми нареди да я сменя — обясни Номер 1.

— Мислех, че се подчиняваш единствено на мен.

— Тази заповед нямаше нищо общо с целите на операцията, тъй че всеки би могъл да я издаде. Освен това той ни каза, че твоето желание е такова.

— Ти не ме харесваш особено, нали?

— Такива въпроси не ме занимават. Интересуват ме само задачата и безопасността на моите хора. Знам, че сме пионки, които си залагат живота, и толкова. Защо да усложняваме нещата? В края на краищата ние сме просто номера, нали така?

Тонът му беше язвителен. Значи не е напълно опакован, помисли си Нейтън. През една малка пукнатинка във външната обвивка на Номер 1 той успя да съзре човека, който се измъчва от естеството на работата си и от унизителното положение на неговите хора. Нейтън си възвърна самообладанието.

— Номер 5 ще може ли да ми превежда?

— Не по-зле от Номер 9.

Нейтън затвори. Затвори за миг очи, а после се качи в стаята си, взе си студен душ и облече новата си светлокафява униформа. Реши, че няма вече да излиза навън, преди да свърши тази фаза. Съзнаваше, че тя може да продължи доста дълго.

Той се обади на централата и оттам веднага го свързаха с Муса.

— Слушай — започна рязко Нейтън, — трябва да се видим.

— А, ти ли си? Добро утро първо — каза Муса. — Какво става?

— Наближава да приберем Лисицата. Ако ни се отдаде благоприятен случай нямам намерение да тичам да ти докладвам на

всяка крачка.

— Значи как точно да го формулирам? — Муса се замисли. — Прави каквото знаеш, но гледай да не излизаш от рамките, които съм ти очертал. Така че в известен смисъл имаш моето разрешение за действие. Но, от друга страна, бих те посъветвал да ми се обаждаш, преди да предприемеш нещо. Можеш да ме намериш по всяко време. Ясен ли съм?

— Като ирландска мъгла.

— Добре, значи си ме разбрал. Ще дойда там при първа възможност. Сега не мога да напусна сградата. Шефът свика специално съвещание.

— Добре, но гледай наистина да дойдеш. Трябва да поговорим.

На другия край на линията извън телефон и Муса каза:

— Ще трябва да свършваме. Обажда се шефът.

XII

Дамаск

13-ти септември, 14,00 часа

Карл Райнхарт тъкмо се беше прибрал в Дамаск след кратко пътуване до Париж. Престоят му там го снабди с много ценна информация и той незабавно се залови да локализира пробива в секретността на сирийското разузнаване. Източникът на Карл в „Мосад“ му съобщи, че евреите са били предупредени за участието на бивш агент на „Щази“ в планирана от сирийските тайни служби терористична акция.

Карл не вярваше, че съществува опасност да го разкрият. За BND^[1], немската секретна служба, той беше мъртъв. Но предполагаше, че досието му е било предадено на израелците, тъй като BND и „Мосад“ поддържаха много близки отношения. Макар че беше предвидил подобно развитие на нещата и в досието му се съдържаше внимателно подбрана от него информация, той все пак се притесняваше от това изтичане на сведения. Нямахше никакво намерение да умира преждевременно заради някакъв тъп агент.

Сътрудничеството му със сирийската тайна служба „Мухабарат“ беше известно на ограничен кръг хора. Той беше назначен със знанието само на най-висшите офицери. Определиха му временен чин, равностоен на ранга му в „Щази“. Тези малко на брой хора го познаваха от доста време. Следователно фактът, че данните са постъпили в „Мосад“ едва миналата седмица, още повече улесняваше разкриването на информатора.

След като прекара няколко часа при шефа на отдела за вътрешна сигурност, Карл установи, че само двама души са научили за него през последната седмица. И двамата бяха получили тази информация на едно специално съвещание в Министерството на отбраната миналия вторник. Той се вбеси и изтъкна пред шефа на отдела, че това би могло да постави под съмнение една изключително важна операция, преди даже да е започнала.

По-нататък Карл обясни, че неговият източник в „Мосад“, чиято самоличност той не би разкрил пред хората от една система, която тече като сито, му е съобщил, че на този етап евреите знаят само за сътрудничеството на някакъв германец със сирийските служби. Но очаквали да получат още информация, когато агентът им се свърже в Европа с оперативния си офицер. Освен това според източника на Карл израелците знаели, че в Европа се сформира нова терористична група. Карл обаче спести на сирийския си приятел сведението, че „Мосад“ са уведомени и за съществуването на внедрен агент в редовете им.

След като прочете досиетата на двамата заподозрени Карл без никакво колебание се спря на Шаби. Другият не беше напуснал страната и „Мосад“ не биха могли да го вербуват. Не беше тайна, че те набират агенти чрез посолствата си, а в Сирия нямаше израелско посолство. Човекът на име Шаби обаче беше работил няколко години в чужбина като дипломат.

Сириецът искаше да прати хора да го застрелят на място или поне да го арестуват. Но Карл имаше друг план за бъдещето на Шаби. Беше го съставил още по време на полета от Париж.

Той поиска първо да разбере дали се е върнал шефът на Шаби:

— Мога веднага да проверя по телефона.

— Направи го — каза Карл и прегледа няколко снимки, които пъкна в един голям плик.

— Ще се върне след два-три дни — каза сириецът, след като затвори телефона.

— Ето. — Карл му подаде плика. — Занесете го в кабинета на Шаби с нареждане да го заключи в сейфа и да го даде на шефа си, когато се върне. Искам да си помисли, че на тези снимки оперативният му офицер се среща с внедрения агент в „Мосад“.

Сириецът присви очи.

— А така ли е наистина?

— Разбира се, че не. Но държа той да си го помисли.

Сириецът се усмихна.

— Ще се погрижа за това, сър.

— Чакай, има още нещо. Искам да го пратите до Холандия за няколко месеца. Трябва да замине след седмица, но е важно да научи за това още днес, преди да е получил снимките. Можеш ли да го направиш, без той да се усъмни?

— Шаби и преди е работил в чужбина, така че това ще му се стори съвсем нормално. Всичко ще бъде изпълнено, сър.

Карл не виждаше защо трябва да обяснява на сирийския си приятел, че според неговия източник в „Мосад“ агентът им предава сведенията си през определен ден от седмицата. Той се надяваше, че същия този ден ще има сеанс.

Бившият агент на „Щази“ излезе от сградата на управлението и известно време обикаля с колата си из града. Към 17,30, предполагайки, че Шаби е тръгнал да се прибира у дома, Карл паркира черния си мерцедес на една пресечка от блока му и бавно се насочи към сградата. В този момент видя, че една кола, същият модел като колата на Шаби, влиза в подземния гараж. Първо се увери, че регистрационният номер съвпада и с доста бърза крачка мина покрай входа на блока. Макар и за съвсем кратко време, успя добре да огледа дребния, дебел сириец. По походката му разбра, че е напрегнат и мъти нещо в главата си. Очевидно бързаше.

Карл го подмина, без да гледа назад. Едва когато стигна до паркирания наблизо бял джип на ООН, той се извърна и хвърли поглед към блока. По това време Шаби вече беше вътре.

За малко да ударим на камък, помисли си той, но нещата се оправиха и сигурно ще тръгнат още по-гладко.

[1] Bundesnachrichtendienst (нем.) — западногерманската служба за разузнаване и контраразузнаване. — Б.пр. ↑

XIII

Кфар Сиркин
13-ти септември, 19,00 часа

С вдигнати върху бюрото крака Нейтън седеше в кабинета си и гледаше някакъв телевизионен коментар, в който се обсъждаха шансовете на американския държавен секретар да придвижи блискоизточната мирна инициатива на нов етап. Двама-трима „експерти“ се опитваха да подредят малки късчета информация. Приличаха на хора, които градят къща от кубчета върху клатеща се маса. В един момент на вратата се почука.

— Влизай — извика Нейтън.

Номер 5 влезе и въобще не погледна към екрана на телевизора. Нейтън му кимна и каза:

— Какъв фарс! Въобще не ги интересува дали са прави или не. Важното е да се правят на умни и...

— Номер 1 иска да говори с теб — прекъсна го Номер 5. — Ще се качиш ли горе, или да ти прехвърля разговора тук?

Нейтън изключи телевизора с дистанционното и се изправи. После изгледа Номер 5 и попита:

— Каква е тази работа? Слязъл си чак дотук само за да ми зададеш този въпрос, така ли?

— Просто Номер 1 искаше да ти даде още малко време да се успокоиш. Нали разбираш, след цялата тази история е Номер 9. — Едрият боец от „Кидон“ очевидно беше притеснен.

— Ще му се обадя отгоре.

Едва изрекъл тези думи, Нейтън разбра какво е положението. Тези хора, които бяха свикнали да работят като самостоятелен затворен екип, не бяха сигурни дали може да се разчита на един външен човек. След като си изпусна нервите, Номер 1 вече го считаше за издънка и мислеше, че от него всичко може да се очаква.

— Всъщност не — каза Нейтън и седна отново. — Я ми го прехвърли тук. Аз ще почакам.

Той очакваше, че Номер 1 ще говори за неща от по-интимен характер, и искаше да му осигури тази възможност.

Няколко минути по-късно телефонът иззвъня. Нейтън веднага натисна комутатора.

— Казвай, Номер 1. Какво става?

— Мисля, че няма да е лошо да се възползваме от ситуацията в момента.

— Каква ситуация?

— Назир иска да заведе примамката на някой от гръцките острови през уикенда.

— Не му ли стигат удоволствията в апартамента?

— Не съвсем. Тя му каза, че е в цикъл и затова не могат нищо да правят, но през уикенда вече ще ѝ е минало. Само че се била уговорила с няколко приятелки да се поразходят до някой от островите. И макар че би искала да се позабавляват двамата... На това място Номер 1 се разсмя. — Ето точно какво му каза: „На всяка цена трябва да видя островите. Твоят юнак може и да е много хубав, но такива като него мога да си намеря в Щатите, когато поискам. Виж, гръцките острови са нещо, което си нямаме.“

Нейтън се разсмя, защото изведнъж му просветна, че нищо — или почти нищо — не беше се случило между Номер 9 и Назир. Чак сега разбра, че не е изпитвал истинска ревност към нея. Просто му харесваше като човек, с когото са работили заедно. Тя, разбира се, беше много привлекателна, но той по-скоро изпитваше бащинско чувство към нея и го глождеше мисълта, че ще попадне в лапите на онзи мръсник.

— И как мислиш да действаш? — попита Нейтън.

— Ще ми се да ми разрешиш една малка операция. Можем да пратим наши хора на острова, а после Номер 9 ще го изведе да се поразходят с платноходка и ще го спипаме.

— Може да стане, обаче първо трябва да разберем къде ще ходят. Кога ще имаме тази информация?

— Трудно е да се каже, но Номер 9 ще започне да го обработва още днес. Ще ти се обади по-късно.

След тези думи Номер 1 затвори. В същия момент се появи Номер 5, който подаде на Нейтън един плик.

— Пристигна преди малко по куриер.

Пликът носеше печат „строго секретно“ и съдържаше около двайсет кадрови справки. Към всяка от тях беше прикрепена снимка и малка бележка, която уточняваше настоящото положение на лицето.

Нейтън прочете писмото, което Муса беше приложил към документите. В него се обясняваше, че това са досиета на бивши служители на „Щази“, които отговарят на определените от Нейтън условия, и човекът, за когото говореше Секирата, би могъл да е сред тях. От прикрепените бележки ставаше ясно, че повечето от тях са под отчет. Някои бяха върнати от Русия (бившият Съветски съюз държеше на добрите си отношения с Германия), за други се знаеше, че работят при китайците, които ги посрещаха с отворени обятия като придобивка, за която дори не са и мечтали.

Най-точно пасваше един агент на име Карл Райнхарт. Той беше ръководил отдела „С/5“, който координираше дейността на терористите. Но този човек се беше самоубил. Към досието имаше снимка на трупа му.

По изражението на лицето беше трудно да се определи, че човекът е мъртъв. По-скоро имаше вид на заспал. Но лицето му без съмнение съвпаднаше със снимката в досието. И все пак нещо смущаваше Нейтън. Той разтвори всички досиета върху бюрото, за да може да съпостави всички снимки едновременно. Започна внимателно да ги оглежда.

— Я ела тук — каза той на Номер 5, който подреждаше някакви документи върху един дълъг рафт до прозореца.

— Какво виждаш тук?

Той посочи снимките на бюрото.

— Виждам няколко снимки.

— Така, някоя от тях да ти се струва различна?

Номер 5 ги разгледа внимателно и накрая посочи снимката на Карл.

— Този тук изглежда по-стар от другите.

— Именно — възбудено реагира Нейтън. — Точно така. Този тук е по-стар.

Той се усмихна и добави:

— Благодаря ти, Номер 5. Това беше всичко.

Номер 5 напусна стаята с озадачен вид. Нейтън продължи да изучава снимките. Всички, освен тази на Карл, бяха правени на едно и

също място. Фонът беше същият. При него беше различен. Освен това разликата във възрастта. Всички останали снимки изобразяваха млади мъже. Явно бяха правени при постъпването им в „Щази“. Но лицето на Карл беше снимано скоро. Изглеждаше почти същото като лицето на трупа. За какво му е било на някой да подменя снимката в една кадрова справка? И защо само неговата? Възможно ли беше Карл въобще да не е мъртъв, тоест снимката на мъртвеца да е на съвсем различен човек? Нейтън остави другите досиета в чекмеджето и продължи да се взира в документите на Карл. Чувстваше как адреналинът му се качва, като на ловец, който е надушил плячката си. А дали не ставаше дума за плячката, която е разпознала ловеца?

Няколко минути по-късно се обади Муса. Малко след това и стаята влезе Номер 5 с втори плик, който съдържаше ново съобщение от Секирата. В него той ги уведомяваше, че ще пристигне скоро. В близко време щял да пътува за Холандия с официална сирийска мисия и бил пригответил страшно ценна информация за Нейтън.

— Получи ли вече копие от съобщението? — попита Муса някъде по средата на разговора.

— Преди малко — отговори Нейтън. — Чакай да го прочета.

Настъпи кратка пауза, след което Нейтън продължи:

— Твърди, че има снимка на внедрения агент. Не мога да повярвам. Това ще е най-важната информация, която въобще ни е предоставял.

— Така е — съгласи се Муса, — но ми се струва, че в тази работа има нещо гнило. Не знам... Ти мислиш ли, че може сирийците да са го вербували?

— Винаги съществува такава възможност. Надявам се да разберем повече, когато получим видеокасетата — каза Нейтън.

— И аз се надявам — отвърна Муса. — Просто нещо не ми харесва в тази история. Може би защото в момента снимката за мен е по-важна от всичко друго. Аврам е готов да си даде левия ташак за тази снимка.

— Сигурно, само че не знам кой ще иска да го вземе.

Шегата не развесели Муса.

— И още нещо. Освен това съобщение свързочниците от поделение 8200 са засекли шифрован факс до сирийското посолство в Холандия, в който се съобщава, че се очаква да пристигне заместник

на един дипломат от посолството, който е болен. Заместникът е твоят човек. Името му е в специалния списък и затова ми донесоха копие от факса. Значи той ще бъде в Холандия на двайсет и шести. Надявам се дотогава да сте прибрали онзи тип в Гърция.

— Чакай малко! Щом тъй или иначе ще получим снимка на двойния агент, защо ни е да залавяме Лисицата? Можем да продължаваме да го следим и да видим докъде ще ни доведе. Не мисля, че е удачно да го прибираме сега.

— Аврам иска да знае какво по-точно замислят тези терористи, тъй че все пак ще трябва да го хванем. Докъде стигнахте с подготовката?

— Чакаме го да реши какво ще прави. Тогава ще действаме.

— Не усложнявайте излишно операцията. Трябва да го накараме да проговори, а сетне можем да се отървем от него.

XIV

Кфар Сиркин
16-ти септември, 9,00 часа

Още щом влезе в зелената стая, Нейтън чу гласа на Номер 5 по разговорната уредба.

— Нейтън спешно в телефонната зала. Нейтън спешно в телефонната зала.

Той се затича нагоре и някъде по средата на стълбите извика:

— Какво? Какво има?

— Номер 1 те търси.

— Дай ми го.

Номер 5 натисна един бутон и каза:

— Нейтън дойде. Говори.

— Искаше от мен график на операцията — обади се Номер 1. — Ето го. Ще ходят на остров Закинтос. Малко е далече, но има директен полет от Атина. Не е пренаселен туристически обект като Миконос например. Планът му е да тръгнат в другиден вечерта.

— А какво става с Номер 9?

— Тя още не знае. Аз току-що подслушах разговора му с Халим. Между другото, Номер 9 работи с името Хелън.

— Къде се намира в момента?

— В хотела. Нищо не съм й казал, за да реагира естествено, когато той й съобщи.

— Това е добре.

— Онзи тип ще се напикае от страх покрай това пътешествие. Уверен е, че някой постоянно го следи. Да го чуеш само какво говори. Наистина го е страх.

— Нали знаеш поговорката „гузен негонен бяга“? Може пък и с основание да се страхува. Така, гледай да научиш номера на полета му и възможно повече данни за точните му координати.

— Добре. Това ли е всичко?

— Ще се чуем по-късно.

Номер 1 затвори.

Нейтън очакваше Йегал, офицер от „Шабак“ и стар негов приятел от армията. Заедно завършиха офицерското си обучение. Макар че Йегал беше при парашутистите, а Нейтън при морските командоси, и двамата трябваше да преминат пехотния курс, предвиден за всички офицери от израелските въоръжени сили. Дори и след толкова години Нейтън винаги се обаждаше на Йегал, ако имаше нужда от сигурен човек, на когото може да повери нестандартна задача. Предстоящата акция беше далеч по-деликатна от обикновеното и той нямаше право да въведе Йегал в цялостната картина.

Номер 5 дойде да съобщи, че Йегал е пристигнал. Нейтън отиде с него в една малка, добре обзаведена стая. Гостът беше влязъл в нея през друга врата, тъй като пропускът му важеше само за тази „приемна“. След кратка размяна на поздрави Нейтън пристъпи към същността на въпроса.

— Йегал, трябва да пречупя един човек за около седем часа. Искам да съм сигурен, че ми казва истината. Можеш ли да ми помогнеш?

— Да. Бих могъл да го направя и за по-малко време, но с някои хора нещата стават по-бавно. Ако използваме химикали, ще свършим за нула време.

— Не бива. Мислим да го върнем на същото място, където ще стане жертва на нещастен случай. Навярно ще има аутопсия, а химикалите може и да не се изчистят за времето между разпита и намирането на трупа. Не трябва да оставяме видими следи от побой, мъчения и всякакви такива работи.

— Какви ми ги говориш? Да не би да искаш да си бърбля с него мирно и кротко? Ако е мекушав, може и да изкопча нещо от него. Ами ако се окаже мъченик? Какво ще правим тогава? Ти не ми позволяваш да го бия, да го наранявам, да го подлагам на електрошок, да го топя във вода, да го тъпча с химикали. Е как, по дяволите, да действам? Седем часа са прекалено малко време, за да го накарам да напълни гащите. Много искаш от мен, Нейтън!

Йегал очевидно беше озадачен, но той добре познаваше Нейтън и знаеше, че приятелят му ще постигне своето.

— Виж какво — каза Нейтън, — това е положението и съвсем скоро ще трябва да измислим нещо, защото предвиждаме да го докараме тук през нощта на 18-и и да го върнем на 19-и следобед.

— Няма какво да измислим. Без мъчения не може да мине.

— Чакай малко — каза Нейтън, — мисля, че имам една идея.

Той се изправи и взе да крачи из малката стая. Мърмореше си нещо под носа и от време на време си дърпаше от цигарата. Изведнъж се обърна към Йегал:

— Извинявай, приятелю, обаче трябва да тръгвам.

— Нали искаше да ти помогна? Ще можеш ли сам да се справиш? — попита Йегал с надежда да получи утвърдителен отговор.

— Не, разбира се. Няма да се измъкнеш толкова лесно. Утре по обед те искам тук е няколко души от твоя екип. Ще ходите на екскурзия.

След като Йегал излезе, Нейтън се обади по телефона на Муса.

— Трябва да поговорим — каза той с решителност, която напоследък отсъстваше от гласа му.

Дошъл беше моментът да поеме нещата в свои ръце. Досега изчакваше на задна линия в ролята на съветник. Операцията наистина трябваше да се подготви. Но вече беше време за действие. Муса долови промяната в тона.

— Какво има?

— Мисля, че знам как да приберем нашия човек, но ще ми трябват още хора.

— Не вярвам Амир да ти отпусне допълнителни подкрепления — каза Муса.

— На мен ми трябват статисти. Не ми трябват хората на Амир. Може да са просто секретарки и служители от централите ни в Европа, Нужни са ми бройки.

— Първо ще ми кажеш какво си намислил. Ако е разумно, ще ти дам каквото поискаш. След два-три часа съм при теб.

XV

Атина

18-ти септември, 15,11 часа

Халим откара Назир и Хелън до западния терминал на летище „Хелиникон“. Назир настояваше да отидат с кола под наем, а не с такси. Макар че не разбираше какви са съображенията му, Халим предпочете да не го разпитва.

Назир му предаде парите според уговорката. Нарезданията за действията на групата, която трябваше да се събере в Гърция, бяха съвсем ясни. След като паркира колата, Халим слезе да помогне на Назир и Хелън за багажа. Днес виждаше тази жена за пръв път, но вече му беше ясно защо Назир е хлътнал по нея. Наистина си я биваше.

Самолетът им излиташе след по-малко от половин час. С тях щяха да пътуват група туристи от Хелзинки. Когато приближиха контролния пункт, Назим се обърна към Халим.

— Приятелю — каза той на английски със съзнанието, че летището не е най-доброто място за разговори на арабски, — няма защо да чакаш повече. Иди да се увериш, че всичко е наред. Довечера ще ти се обадя от хотела да проверя как вървят нещата.

— Оо — нацупи се Хелън, — довечера едва ли ще ти се иска да говориш с някого, скъпи. Нали обеща да ми покажеш какво можеш.

Тя се усмихна многозначително.

— Така е, бонбонче. — Той я хвана за ръката, а после се обърна към Халим и му намигна. — Не се притеснявай, ако не се обадя.

След като минаха през контролния пункт, Назир се насочи направо към вратата, през която щяха да ги пуснат към самолета. Не му се искаше да се задържа прекалено дълго изложен на показ, понеже беше стар познайник на някои тайни служби. Опитваше се да изглежда спокоен, докато чакаха пред вратата. Накрая тя се отвори и обявиха, че пасажерите могат да се качват. Един стюард пропусна първо някаква жена в инвалидна количка, а после и останалите се насочиха към самолета. Не след дълго вече стягаха коланите си.

— Не обичам да летя — тихо сподели Назир.

— Нямах вид на страхливец — каза Хелън.

— Не съм казал, че ме е страх. Казах, че не обичам да летя.

Щом самолетът се отлепи от пистата и надписът „Пушенето забранено“ изгасна, Назир си запали цигара. Няколко минути по-късно той се отправи към тоалетната в задната част на малкия турбовитлов самолет. Промъкваше се с рамо напред по тясната пътечка между седалките и оглеждаше другите пасажери, повечето от които съзерцаваха красотите на Егейско море.

Малко преди да стигне до дъното на салона Назир забеляза трима души, чийто вид леко го обезпокои. Може би въобще не е важно, помисли си той, но тримата небръснати мъже, който си говореха на арабски и носеха фланелки с арабски надписи, не се качиха в Атина. Навярно просто са продължили транзитно, реши Назир. И все пак присъствието им го смущаваше. Усещаше, че ще направят някоя беля. На връщане спря да запали втора цигара и точно в този момент настана пълна суматоха. От двата края на салона се разнесоха писъци. Назир хвана ужасения поглед на Хелън и отначало помисли, че самолетът се е повредил. Дано само не се забием във водата, каза си той.

Вдигна глава, за да види какво става отгатык хората, които се бяха скупчили между седалките. В този момент съзря един от тримата съмнителни араби. Стоеше наред пътеката и държеше голям пистолет високо над главата си, за да могат всички да го видят. Крецеше нещо, но думите му се губеха сред виковете на пасажерите. После по разговорната уредба долетя мощен глас, който заповяда всички да си седнат по местата. Беше третият. Навярно се бе придвижил напред, докато Назир се намираше в тоалетната. Говореше на завален английски.

— Всички веднага да седнат. Без номера. Ако не слуша, ще умре. Сядай! Веднага!

Думите му оказаха очакваното въздействие. Тук-там се чува ужасени вопли. Арабинът продължи:

— Ние сме братята на революцията и не искаме нарани вас, мирни хора. Ние искаме нашите братя свободни и имат пари да зареди с гориво революция на палестинския народ.

В салона се възцари тишина. Всички започнаха да разбират, че самолетът е отвлечен.

— Какво ще правим? — попита Хелън с треперещ глас.

— Нищо. Ще седим и ще се молим — изсъска Назир.

Останалите двама терористи тръгнаха бавно напред по пътеката. Насочваха оръжията си към различни хора. Третият отново се обади.

— Предайте паспорти на мои хора! Веднага! — изкрещя той.

Паспортите почти незабавно се озоваха в ръцете на пасажерите и двамата араби започнаха да ги събират. След края на тази операция водачът на групата пхна пистолета в колана си и попита:

— Има ли израелци?

Не последва отговор.

Вратата на кабината беше отворена. Водачът на терористите държеше някакво въже, завързано за пилота. Той вдигна ръка, за да го покаже.

— Ако някой реши удари или бутне мен, аз пада на земята. Това издърпва — той посочи с поглед въжето — предпазител от граната. Цяла cabina отива на кино. Ако някой иска опита, да заповяда.

Усмивката му беше смразяваща.

В следващия момент той се появи с микрофон в ръката, обърна се назад и се провикна към пилота:

— Имаме ли връзка с израелците?

Отвътре дойде някакъв отговор, който Назир не успя да чуе. Терористът доближи микрофона до устата си и изкрещя:

— Чувате ли ме, еврейски боклуци? Говорят братята на революция. Обадете се.

Никакъв отговор. Той ги повика отново и след още няколко неуспешни опита реши да говори на арабски:

— Държим един самолет. Ще убием всички пасажери, ако не освободите нашите братя.

След тези думи той изчете списък от около двайсет имена.

— Кой сте вие? — дойде въпрос от земята.

— Радарът ви ще ме засече след малко. Сега ще наредя самолета да завие на юг и след една минута ще ме видите.

Той извика нещо на пилота и самолетът рязко се наклони. При тази маневра терористът едва се задържа на крака и всички затаиха дъх в очакване да се случи най-лошото.

— Вървете по дяволите! — дойде отговорът. — Ние не преговаряме с отрепки като вас.

Водачът на групата очевидно побесня. Той се обърна към пасажерите и отново премина на английски:

— Имена, които прочета, отива отзад! Веднага!

Той прочете шест имена, като след всяко хвърляше по един паспорт на пода. Назир беше пети в списъка.

— Недей да отиваш. Стой си кротко — каза Хелън и го стисна за ръката.

— Тъй или иначе ще ме подберат. По-добре сам да отида. Когато стигна до края на салона, той застана от едната страна на тоалетната, а четиримата пред него бяха от другата страна заедно с двамата терористи. Той не виждаше сънародниците си, но започваше да се досеща какво са наумили. Водачът на групата отново се обърна на арабски към контролния център на земята:

— Ще ви пращам по едно подаръче от небето на всеки три минути. Започваме точно след три минути. Няма да ви се обаждам пак. Когато поискате да спра да разтоварвам, вие ще ми се обадите.

После пак на арабски нареди на помощниците си:

— Почвайте да ги пускате.

Назир усети, че му премалява. Всичката кръв нахлу в главата му, а коленете му се подкосиха. Той беше навярно единственият пасажер, който знае арабски и разбира какво предстои.

Без предупреждение единият от терористите рязко отвори задната врата. Самолетът се олюля и отново се разнесоха писъци. Този път водачът едва ги потуши. В следващия момент изгаснаха лампите. Няколко чанти паднаха от етажерките и се стовариха върху главите на пътниците. От дъното на салона долетя вик, който прерасна в неистов писък. Назир се озърна и видя как първият нещастник полита надолу. Човекът направи отчаян опит да се задържи за корпуса, но получи ритник в пицяла и изчезна. Тогава терористът се обърна към втория в редицата и насочи пистолета си в главата му.

— Ако не шаваш, няма да те ритам — каза той, надвиквайки воя на вятъра.

После погледна часовника си и добави:

— След две минути пускаме следващия.

Назир разбра, че скоро ще дойде неговият ред. Целият трепереше, беше облян в пот, повръщаше му се, едва се сдържаше да не напълни гащите. Опита се да отвори тоалетната. За миг му мина

през ум, че може да се скрие вътре, но вратата беше заключена. В отчаянието си той започна да блъска по нея с юмрук. Единият от терористите го чу и се приближи до него. Насочи късото дуло на автоматичната си пушка в слепоочието му и извика:

— Какво намислил? Ти излизаш оттам.

Терористът посочи отворената врата и се разсмя.

— И аз съм палестинец като вас! — изкрещя Назир на арабски.
— Аз също се боря за свободата на нашата земя.

— Я млъквай, копеле такова! Ей сега ще я целунеш тази земя. Давай! — подкани той приятеля си до вратата.

Вторият нещастник беше получил удар по главата и лежеше по корем до отворената врата.

— Чуй ме какво ще ти кажа! — извика Назир с все глас. — Изслушай ме, моля те! Точно сега подготвяме...

Той падна на колене и прегърна краката на сънародника си. Пасажерът до вратата плачеше и молеше за милост, съзнавайки каква ще бъде участието му.

Терористите започнаха да подреждат други хора зад Назир. Той се разплака. Не успя повече да се сдържи и напълни гащите. А когато човекът полетя през вратата, той се разтрепера неудържимо.

Страхът обаче му помогна да се окопоти. Той избута хората зад себе си и се затича към кабината. Съпровождаха го писъците на пасажерите. Почти беше стигнал до водача на групата, когато вторият терорист го сграбчи за яката и го събори в краката на шефа си. Назир успя да събере сили и с устремени нагоре очи започна да се моли за живота си.

— Защо трябва да ти вярвам? — спокойно попита терористът.

Назир полагаше усилия да се съвземе. Шокът от относителната тишина в предната част на салона го вцепени допълнително.

— Откъде да знам, че не си от онези предатели, които ни продават, за да сключат мир с ционистките говеда?

Назир осъзна, че това е единственият му шанс да си спаси живота. Човекът беше готов да му повярва, но му трябваша доказателства. И той щеше да иска същото, ако ролите бяха сменени.

— Аз участвам в акция, която вече се подготвя — изломоти Назир. — Всичко, всичко ще ти кажа. После можеш да провериш. Изслушай ме, моля те.

Водачът на терористите му даде знак да продължи и той говори без прекъсване цели петнайсет минути. Изложи плана на операцията и обясни докъде е стигнала подготовката. Целта на акцията била да се унищожат именно предателите, за които говореше сънародникът му. Неговата терористична група трябвало да отстрани умерените палестинци преди започването на нов решителен кръг от мирните преговори.

Назир се взираше в лицето на другия с надеждата да открие някакъв знак, че му вярват. Той си даваше сметка, че принадлежността му към определена освободителна организация едва ли значеше много за членовете на друга фракция, но се молеше да е така.

Изведнъж по радиото долетя глас. Обаждаха се очевидно от контролната кула на израелското летище „Бен Гурион“.

— Спрете да хвърляте пасажерите. Готови сме да преговаряме. Повтарям. Готови сме да преговаряме.

Водачът на терористите направи знак на хората си да прекратят екзекуциите и да затворят вратата. После се наведе над Назир.

— Хайде, приятелю — каза той и му помогна да се изправи, иди в тоалетната да се измиеш. Страшно миришеш.

Щом Назир влезе в тоалетната, водачът на похитителите се вмъкна в кабината. Той се обърна към човека, който седеше на мястото на помощник-пилота, и каза:

— Е, Нейтън, видя ли, че като напълни гащите, изведнъж проговори? Научи ли всичко, което искаше?

Йегал повдигна вежди и се усмихна.

— От малкото, което твоят човек ми е превел досега, мога да кажа, че научихме повече, отколкото очаквахме — отговори Нейтън на съучастника си в тази конспирация.

— Нали ти казах, че нищо не може да се сравни с истинския страх?

— Къде е той?

— В тоалетната. Като излезе след малко, ще му сложим усмирителна риза, за да не се нарани.

— Я ми кажи как успяхте да преобядисате този самолет толкова бързо?

— Заслугата не е моя. Направи го твоят приятел Муса. Смъкна го направо от Олимп. Без малко да ударим на камък след кацането.

Приятелят ми от гръцките контролни служби закъсня за работа и се наложи да се оправяме едва ли не сами при смяната на изходите.

Нейтън кимна и си запали цигара.

— Като му сложите ризата, ми се обадете. Искам да дойда в салона да благодаря на всички тези хора, които за пръв и навярно за последен път дадоха своя принос в една опасна акция на „Мосад“.

— Какви са те?

— Секретарки и служители от няколко наши централи в Европа. Въобще не се наложи да ги убеждаваме да участват.

— Е, прекрасно се справиха.

— А какви бяха хората, които изхвърлихте навън?

— Добре го бяхме измислили, нали? Те са мои приятели от парашутистите. Оборудвахме ги със специални скрити парашути, каквито използват каскадьорите. Само да ги беше видял. Страхотни бяха!

— Между другото, той спомена ли нещо за някакво момиче, което трябва да пристигне от Ливан, за да координира действията им?

— Да, само че какво по-точно те интересува?

— Искам да знам паролата, с която ще я посрещнат.

— Ще видя какво може да се направи — каза Йегал и се отправи към тоалетната.

С цялата тази информация и със зашеметения Назир, който лежеше в усмирителната си риза в задната част на микробуса, те се придвижиха бързо от съседната на летище „Бен Гурион“ военна база до сградата на „Кидон“. Едва когато влязоха вътре, Нейтън се изправи лице в лице с Назир. Без да е психолог, той разбра, че нервите на арабина са абсолютно съсипани. Очите му светеха и му придаваха изражение на човек, който е толкова замаян от някаква ужасяваща сцена, че не може дори да премигне. При тези обстоятелства нямаше смисъл да го разпитва, а всъщност не се и налагаше. Колкото по-скоро го пратеха на острова, толкова по-добре. Един от бойците се беше регистрирал на името на Назир, след като предварително го дегизираха да изглежда като него. Той пристигна на острова с действителния полет, който човекът на Йегал на атинското летище беше отклонил през друг изход.

След като се озовеше на острова, Назир щеше да се удави при гмуркане. Един турист щеше да намери трупа му и да уведоми

полицията. В този момент Хелън щеше да позвъни на Халим, за да му каже, че Назир е мъртъв и тя не знае какво да прави. Щеше да го помоли да дойде на острова или да намери човек, който ще се погрижи за трупа на приятеля му. След този разговор тя щеше да си замине и да излезе извън кадър.

Направиха снимки на Назир и му взеха отпечатъци от пръстите. Йегал се опита да измъкне още нещо от него, макар и да знаеше, че са изцедили всичката информация. Щеше му се да попълни някои дупки в други разследвания, но нищо не се получи. Назир беше в шоково състояние и нямаше да проговори. Време му беше да си довърши почивката на острова.

Нейтън беше доволен, че този етап от операцията приключи, въпреки че той не разкри внедрения агент. Сега топката беше в половината на Муса. Нейтън си представяше, че остава да се види какво им е приготвил Секирата и с това неговото участие в тази афера се изчерпваше. Искаше му се да се върне към обичайната си работа на предната линия, където се вербуват агенти.

Освен това имаше да ползва повече от две седмици годишен отпуск. Ситуацията с терористите, общо взето, се изясни и Нейтън се надяваше, че ще може да се измъкне. Последната му задача беше да опише всичко в подробен доклад до Муса и той моментално се залови с него.

XVI

Управлението на „Мосад“
18-ти септември, 21,00 часа

Нейтън вече привършваше доклада си, когато в библиотеката влезе Муса.

— Като свършиш, ми го донеси в командирското фоайе на петия етаж. Искам да поговорим.

— Добре — каза Нейтън.

Докладът му отне повече време, отколкото очакваше, защото трябваше да добави подробностите, свързани с кончината на Назир, които възникнаха в последния момент. Наложиха се да се поизгледат някои нещица в първоначалния план. На единадесетия час някой се сети, че не е логично един начинаещ водолаз като Назир — той беше споменал пред Халим, че за пръв път ще опита това удоволствие да предприема нощно гмуркаме. Този елемент в първоначалния план не би издържал и пред най-лековерния наблюдател. Затова се наложи Номер 9 (Хелън) да задейства един резервен вариант.

Тя трябваше да се обади на Халим от хотела, в който вече беше пристигнала, и да му предаде нещо от името на Назир, чийто глас щеше да се чува в стаята. Гласа снеха от касетите, записани в апартамента в Пирея. Номер 9 щеше да каже на Халим, че Назир ще ходи да се гмурка сутринта и ще му позвъни след това. Тъй че Назир, който още се намираще в сградата на „Кидон“, щеше да живее няколко часа повече. Щяха да го удавят в резервоар със солена вода заедно с цялата му водолазна екипировка. „Повредата“ в апарата щеше да е на съвсем очевидно място. После щяха да поставят трупа в найлонов чувал, пълен с морска вода. Щяха да го откарат на острова с хидроплан. Тялото щеше да попадне във водата, а по-късно един турист с рибарска лодка под наем щеше да го открие.

Номер 1 смяташе наистина да полови риба, докато се прави на турист.

Нейтън и Муса бяха сами в слабо осветеното уютно фоайе. Шефовете на отдели обичаха това място, защото там можеха да

поговорят на спокойствие, без да се опасяват от присъствието на външни хора. Изисканата клубна атмосфера предразполагаше и отпускате. Някъде от дъното идваше тиха музика и Нейтън се опита за миг да си спомни коя е песента, но не успя.

Муса го посрещна широко усмихнат и му посочи един мек диван. Нейтън потъна в него, а после се попремести напред и сложи папката с доклада на масичката пред себе си. Муса отиде до бара и се върна с две питиета.

— Обичаш текила, нали?

— Обичам.

— Значи отметнахме една точка и ни остана още една.

— Още една ли?

— Срещата със Секирата, който ще ни даде информация за внедрения агент. От Лисицата нищо не научихме по тази точка, нали?

— Нищо не ни каза — въздъхна Нейтън. — След събитията от последните няколко дни, тази среща ми се струва толкова незначителна. Тъй или иначе не можем да предприемем нищо, преди той да е напуснал Сирия. А когато това стане, всичко ще мине тихо и кротко. Тоест няма да е като предната операция. Срещата ще бъде съвсем проста. Или по-точно ще бъде проста, ако са уредени финансовите въпроси. Уредихте ли ги?

— Кое да сме уредили? — попита Муса с престолено неразбиращ тон.

— Средствата, за които настояваше Секирата?

— Да, да, няма проблеми. Задачата ти ще бъде да вземеш снимките, които ще носи със себе си. Ще пратя с тебе една група за охрана, за да се застраховаме от инциденти.

— Не виждам защо трябва да го правиш. В края на краищата той не е „опасен“ агент. Мога и сам да се справя с него.

— Не се притеснявам за теб, а за снимките. Не разбираш ли, че тези снимки съдържат може би най-важната информация, която сме получавали от създаването на „Мосад“ насам? Никога досега не сме имали внедрен агент, нали?

— Не сме. Добре, така да бъде, щом настояваш. — Нейтън беше изморен. — Но гледай само да не ми ги лепнеш за задника. Нека си охраняват срещата, но им кажи да стоят настрана от мен и от моя агент. Не ми се ще някой тъпак да го подплаши.

— Няма страшно. Ще ти изпратя Дов. Той ще ръководи охраната. Знам, че сте работили заедно и винаги съм си мислил, че сте приятели.

— Да, приятели сме. Сигурен съм, че няма да имаме проблеми. Но все пак искам да го предупредиш, че този агент е мой и аз ще командвам парада. Искам да му го кажеш в мое присъствие, преди да тръгнем. Става ли?

— Няма проблеми. А сега да прием за добрата работа, която свърши. — Муса вдигна чашата си и се чукна с Нейтън. — Тази операция ще влезе в учебниците на академията. А идеята да държиш жертвата като шаран в магазин за жива риба е просто гениална.

Муса знаеше, че с тези приказки лази по нервите на събеседника си. Мисълта, че е било извършено хладнокръвно убийство вследствие на предложен от него технически вариант, дълго време щеше да измъчва Нейтън.

— Кой ще ръководи контраоперацията? — попита Нейтън, за да смени темата, след което обърна на екс малката чашка.

— Няма да има такава — отговори Муса. — Шефът настоява да не се намесваме.

— Какви ги приказваш? Как така няма да се намесваме?

Нейтън едва не се задави с текилата при тези думи.

— Ами ей така. Трябва да признаеш, че има логика — каза Муса цинично.

— Аз май нещо... — Нейтън се прокашля. — Нещо май не разбирам точно смисъла на думите ти.

— Добре, значи нещата стоят по следния начин. Имаме шанса някой друг да свърши мръсната работа вместо нас и при това накрая той ще опере пешкира. Какво по-хубаво от това? Аз поне не се сещам да сме правили по-добър удар. Освен може би ирано-иракската война.

— Какви са тези приказки? Ти въобще чуваш ли се какво говориш? Те искат да убият умерените палестинци. Това би сложило край на всякакви надежди за мир в региона. Умерените са единствените, които могат да намерят изход от кризата.

— Така е. А ние какво бихме спечелили от мира? Ще трябва да отстъпим земя, навярно ще се наложи да изселваме нашите хора, ще загубим стратегически територии. Ще последва намаление на бюджета за отбрана и национална сигурност. Американците сигурно ще съкратят размера на помощта си. За какво са ни толкова пари, като не

воюваме? Евреите по света също ще се почувстват освободени от задълженията си към нас. И след всичко това арабите просто ще чакат сгоден случай да ни изтикат обратно в морето. Аз мисля, че сме си много добре при сегашното положение.

— А имате ли благословията на премиера Рабин?

— Рабин е едно старче. Той държи на мира, защото гледа да угоди на американците. А и човек иска разрешение, когато предприема някакво действие. За бездействие не се иска разрешение, а ние, както разбираш, имаме намерение да бездействаме. Така че всичко е точно.

Нейтън си мислеше, че познава Муса, но сега пред него стоеше съвсем различен човек. Не че Муса винаги оправдаваше доверието му през всичките тези години. Просто сега ситуацията беше различна. След няколко минути размисъл Нейтън осъзна, че макар и да работи с Муса много отдавна, двамата никога не бяха разговаряли за политика. Сега очевидно нямаше смисъл да се спори с него.

— Ами ако терористите решат да отстранят и други хора, да речем някой от нашите? Нали там ще има и наша делегация?

— Разбира се, че няма да ги оставим да правят каквото поискат — каза Муса и се усмихна, сякаш за да успокои Нейтън. — Ще ги държим под око и ще внимаваме да не нарушат правилата. Е, ако между другото повалят и някой друг американец, нас какво ни бърка? Така ще ги намразят още повече. Кой сме ние, че да ги спираме? Но ако решат да се целят в нас, ще ги настъпим по мазола.

Муса отпи глътка текила.

— В края на краищата няма да е лошо да ударят американците. Крайно време е някой да им покаже на тези самоуверени копелета къде зимуват раците. Те взеха да си мислят, че знаят всичко за Близкия изток.

Нейтън се изкашля и стана от мекия диван. Значи, помисли си той решението вече е взето и на практика от Муса нищо не зависи. Нямахме смисъл да продължава разговора.

— Добре ще ни дойде по още едно — каза той с престорено бодър тон — само че трябва да намеря някой да ми стопли леглото.

Той намигна.

— Полага ти се — отвърна Муса, очевидно доволен, че Нейтън пак му говори като приятел. — Между другото, Секирата ще пътува чак другата седмица. Мислил ли си какво ще правиш дотогава?

— Нали ме познаваш? Откакто работя в „Мосад“, вече не си правя никакви планове и не пържа рибата, докато е в морето.

И двамата се разсмяха. На излизане Нейтън добави:

— Мислех си, че няма да е лошо да си взема няколко дни от годишния отпуск, който май че тече в момента. Ще ми се да отида да видя нашите в Ню Йорк. — Той посочи папката на масата. — Гледай да не я забравиш тук. Още не знаем кой е внедреният агент.

— Когато я забравя, ела ми се обади — изръмжа Муса.

Досега Нейтън успяваше да намери оправдание за почти всичко, което се случва в „Мосад“. Убийствата и бруталният подход се осмисляха от необходимостта да се осигури спокойното и стабилно съществуване на държавата. Всичко това се вършеше в името на възраждането на „старата нова земя“, както я наричаха ционистите. Но сега ставаше дума за друго нещо. Това изглеждаше като да вдигнеш парен чук, за да убиеш муха върху главата на най-добрия ти приятел.

Нейтън знаеше от самото начало, че в „Мосад“ му е отредена ролята на пушечно месо. Но доколкото приемаше каузата, беше готов да приеме и тази участ. Нещата бяха съвсем прости. Израел искаше мир, а арабите го отхвърляха и следователно израелците имаха право да продължават да воюват, докато в един момент стане възможно да се установи мир. Нейтън вярваше в тази схема като повечето хора — даже по-силно от много други — и беше решен да носи товара си докрай. Но планът, който му разкри Муса, влизаше в противоречие с всичките му идеали. Каква наглост! Да си позволиш да препречваш пътя на мира! Каква налудничавя идея! Нейтън усещаше как ядът му нараства. Беше готов да си подаде оставката. Можеше да прикрепи към нея и писмо до министър-председателя. Така щеше да излезе на чисто. Сигурен беше, че ако не постъпи по този начин, няма да може да се понася до края на живота си.

Нощта напредваше, а Нейтън още седеше до кухненската маса и се опитваше да съчини текста, който би имал най-силно въздействие. За пореден път прочете писмото и в един момент реши, че е безсмислено да предприема подобна стъпка. Началниците му щяха просто да покрият писмото, а него щяха да го затворят, докато приключи цялата операция. Едва тогава щяха да го пуснат и да го уволнят от „Мосад“ по параграф, който би го дискредитирал завинаги.

По този начин щяха да го изолират. Не. Оставката не предлагаше изход.

Постепенно в объркания му мозък се избистри едно решение. С него дойде и спокойствието. Нейтън щеше да им разкаже играта. Връщане назад не можеше да има. Беше готов да ги спре, ако трябва и с голи ръце, а друго оръжие май че наистина нямаше. Разумът го съветваше да се откаже, но сърцето му усещаше, че е длъжен да опита. Беше му пределно ясно, че от този момент нататък ще ходи по висока и много опасна стена. Падането от която и да е страна би било фатално. Но най-мрачна му изглеждаше перспективата да работи сам, без мощната система на „Мосад“.

Нейтън знаеше, че ще трябва да състави план, който би му позволил да действа извън системата, без да престава да я използва отвътре. Това беше единственият възможен подход и поне на теория звучеше обещаващо. Но в момента въобще не му идваше наум как точно да осъществи замисъла си. Реши да действа, все едно че „Мосад“ е зад гърба му, а оттам нататък щеше да импровизира. Първо трябваше да вкара свой човек сред терористите в Гърция. Човек, на когото биха повярвали, но в същото време човек, който не би привлякъл вниманието на преследвачите от „Кидон“. Това му се струваше абсолютно непостижимо. Във всеки случай щеше да му се наложи да вярва на хора, които познава съвсем слабо, и да разчита на късмета си.

Времето му беше ограничено. Искеше да задвижи нещата преди срещата със Секирата. За да успее, трябваше да действа бързо. Реши още на следващата сутрин да мине през детектора на лъжи. Така щеше да излезе на чисто. Кой знае дали после щяха да го допуснат до такъв тест.

Летище „Бен Гурион“, Израел
19-ти септември, 11,00 часа

Преди още да е предприел първата стъпка от своята спасителна операция, Нейтън наруши устава на „Мосад“. Когато тръгна за Ню Йорк, той скри в дипломатическото си куфарче два фалшиви паспорта. Това действие беше, меко казано, незаконно.

Изрови ги от оперативното си досие в подземията на „Мосад“, където се съхраняваха в случай на нужда. Бяха ги изготвили за някаква

операция, която не се състоя, и затова въобще не влязоха в употреба.

До летището го закара един служител от отдел „Ал“. Преди да влязат в терминала, Нейтън му предаде всичките си израелски документи, включително пропуска си, няколко лични карти, а също и 22 милиметровия си пистолет „Берета“. Всичко това попадна в найлонова торбичка, която служителят запечата грижливо. После и двамата се подписаха върху хартиената лепенка. Когато се върне в страната, Нейтън щеше да си получи вещите от сейфа на „Ал“.

Билетът му беше за един ранен полет до монреалското летище „Мирабел“. Оттам трябваше да се придвижи до летище „Дорвал“, за да хване полета на Еър Канада до Ню Йорк. По този маршрут пътуваха всички служители на „Мосад“, които работеха в Съединените щати. Влизането в страната директно от Израел се считаше за опасно в оперативен план.

Макар че посещението му в Щатите минаваше за частно, Нейтън реши да се придържа към нормалния ред. Крайната му спирка беше Вашингтон. Той пропусна да отбележи тази подробност в плана на пътуването си, който предаде в Мосад. Отиваше във Вашингтон да се срещне със Сид Купър. Той щеше да се зарадва. Отдавна не бяха се виждали.

XVII

Вашингтон

20-ти септември, 10,45 часа

След като пристигна във Вашингтон с ежедневния полет от „Ла Гуардия“, Нейтън избра за място на срещата с приятеля си хотел „Шератон“. Той прекара нощта в хотела, който се намираше от другата страна на улицата — „Омни Шорхем“. И двата хотела бяха големи, със солидна клиентела, дискретно сгушени сред пищна зеленина, далеч от човешкото гъмжило.

Тази сутрин Нейтън се чувстваше ободрен. Дългото пътуване го беше изтощило и спа като заклан. Времето беше слънчево и топло. Той прекоси краткото разстояние до „Шератон“ с цигара в уста. Спортно облечен, влезе в изисканото фоайе и седна да чака приятеля си. Вътре имаше стълпотворение от млади гости на хотела, които очевидно отиваха да играят тенис и ходеха насам-натам с разноцветните си сакове. От мястото на Нейтън прекрасно се виждаха спиращите таксита.

Точно в 11,00 Сид слезе от едно такси. Като швейцарски часовник е, помисли си Нейтън. Той дълбоко уважаваше този човек, макар че двамата не винаги се разбираха. Сид задължително представяше нещата такива, каквито са и оставяше читателите сами да си вадят заключения. За разлика от много други журналисти той никога не изопачаваше фактите, за да постигне някаква собствена дребна цел. След като се увери, че никой не следи Сид, Нейтън се приближи до него.

— Охо! — възкликна Сид, усмихна се и здраво стисна ръката на Нейтън. — Здравей, момчето ми. Как се отнася светът към моя юнак?

Сид приближаваше шейсетте. Беше среден на ръст, набит. Сребристобялата коса контрастираше със загорялото му лице.

— По същия начин, както и той се отнася към света — каза Нейтън, давайки готовия си отговор на въпроса, който Сид винаги задаваше.

— Добре, казвай какво има.

Сид винаги бързаше.

— Спокойно, приятелю — каза Нейтън. — Дай да си вземем нещо за хапване и ще ти разкажа всичко. Научи се да разпускаш.

— Животът е прекалено кратък. Като се изниже, не можеш да го повториш. Да не би пък да си научил нещо, което не знам?

— Не — усмихна се Нейтън.

Сид излъчваше, някаква стабилност, която караше хората да се чувстват добре. Двамата прекосиха фоайето и излязоха на двора, където беше откритият ресторант на хотела. Масите бяха заети от участниците в някакъв конгрес по компютърно програмиране, които говореха доста шумно. Нейтън постоянно трябваше да се навежда напред, за да може Сид да го чува. След като си поръчаха огромни, богато гарнирани хамбургери и по една бира, Нейтън премина към същността на разговора.

— Имам нужда от помощта ти, Сид — каза той. — Няма към кого друг да се обърна.

— Добре, за какво става дума? Знаеш, че ако мога, ще ти помогна.

— Първо трябва да стане ясно, че няма да можеш да публикуваш нещата, които ще ти разкажа. Ти имаш връзки, които могат да ми помогнат. Ето това искам в момента от теб.

— И какво ще получа в замяна?

— Ще разбереш. Всъщност, независимо дали ще ми помогнеш, съм готов да ти разкажа една друга страхотна история. Но трябва първо да ми обещаеш, че няма да публикуваш това, което сега ще обсъждаме.

— А имам ли друг избор?

— Разбира се. Можеш да кажеш „не“ и тогава ще чуеш от мен нещо, което можеш да използваш. Другата тема въобще няма да я зачекваме и ще се разделим по живо, по здраво.

— Тази история, която няма да мога да публикувам... Мога ли да стигна до нея сам или чрез някакъв друг източник?

— В никакъв случай. Можеш да ми вярваш.

— Е, добре — усмихна се Сид. — Обещавам, че няма да я публикувам.

— Чудесно. Искам от теб да ме свържеш с някой палестинец, на когото имаш доверие и който би поел определени рискове в името на

народа си.

— Какви ги приказваш? Откъде мога да имам такава връзка? Аз съм просто един вестникар от доброто старо време.

— Хайде, Сид, не ме будалкай. Не би могъл да напишеш тези статии за войната в Ливан зад бюрото си в центъра на Вашингтон. А със сигурност знам че по онова време не си ходил в Ливан. Тъй че не ми ги пробутвай тия.

— Откъде знаеш, че не съм черпил информация от твоите колеги?

— Знам, защото ти си в черния списък на „Мосад“ и никой от тях не би разговарял с теб. Виж какво, нямам време за дребни игрички. Ще ми помогнеш ли, Сид?

— Какво ти става, по дяволите? Аз съм човекът, който обикновено няма време. Да речем, че те свържа с някого — той сниши глас, — как мога да бъда сигурен, че този човек няма да попадне на разпит при Муса Садер като шейх Обаид и стария Вануну?

— Можеш — моментално отговори Нейтън, — защото в момента работя извън рамките на организацията. Самият факт, че седя тук с теб, може да ми съсипе живота. Не съм тръгнал да залавям някакъв нещастен палестинец с евтини трикове. Тази работа мога и сам да я свърша. Повече не мога да ти кажа.

— Навярно си даваш сметка, че човекът, с когото бих те свързал, ще иска да знае повече.

— Сигурно. Само че на него информацията ще му е нужна, за да ми помогне. Ти я искаш за други цели.

— Какво те кара да мислиш, че дори и да те свържа с него, човекът ще е готов да ти помогне? Та ти си му враг. Да не би напоследък да си преминал в другия лагер? Това вече би било страхотен сюжет — изкиска се Сид.

— Страшен майтап. — Нейтън започваше да се изнервя. — Не мога никого да насилвам да работи с мен, но ако той вярва в мирното разрешение на онзи гаден конфликт, съм почти убеден, че ще ми помогне. Трябва ми човек с именно такива убеждения.

— Да не би да искаш да кажеш, че знаеш как да прекратиш кръвопролитията в Близкия изток?

— Не. Но мога да предотвратя едно страшно посегателство върху мирния процес. Подривният план е вече в ход и аз установих, че

никой не желае да го спре. Ако не прекратим кръвопролитията в онзи регион, един ден ще се прехвърлят и тук. За бога, Сид, не ми задавай други въпроси. Просто ми кажи, ще ми помогнеш ли или не?

— Добре, добре. Ще завъртя няколко телефона довечера. Утре сутринта може би ще имам новини за теб. Това устройва ли те?

— Благодаря ти. Устройва ме идеално.

— Не бързай да ми благодариш. Още нищо не съм направил. Кажи сега каква история си ми приготвил.

— Хайде да се преместим в моята стая — предложи Нейтън. — Тук ще ни се изкривят вратовете.

— Къде си отседнал? — попита Сид.

— В „Омни“. Ако минем през задния изход, само пресичаме улицата и сме там.

Двамата си допиха бирите и на излизане Нейтън плати сметката.

— Да вървим — каза той. — Тази история наистина ще ти хареса, приятелю.

След като се настаниха удобно до прозореца, който гледаше към басейна на хотел „Омни“, Нейтън си запали цигара. Сид отвори големия си жълт бележник и извади дебела черна писалка, за която обичаше да казва, че му служи вярно, откакто е измислено мастилото. За разлика от младото поколение репортери той никога не използваше магнетофон. Нейтън започна разказа си веднага.

— Няколко дни преди подписването на кемпдейвидското споразумение^[1] президентът Садат изразил нежеланието си да приеме факта, че палестинският проблем не е намерил ясно разрешение в мирния договор.

Нейтън се изправи, застана до големия прозорец, дръпна леко пердетата и се загледа в плуващите в басейна хора. После продължи:

— Садат поискал да се конкретизират и да се обвържат със срокове стъпките по признаването автономията на Палестина, предвидени в резолюции 242 и 338 на ООН. Премиерът Бегин настоявал въпросът със статута на териториите да се остави открит. За Садат това означавало предателство спрямо палестинския народ. Не бил съгласен и с израелското искане Египет да гарантира, че ще снабдява Израел с петрол на приемливи цени в замяна на петролните

рафинерии, които ние им върнахме. Но по този въпрос бил готов да отстъпи. С приближаването на церемонията по подписването президентът Картър все по-настойчиво притискал Садат да приеме документите без промени. На 14 март 1979 двамата провели разговор на четири очи.

— На четири какво? — попита Сид.

— На четири очи. В Израел използваме този израз, когато двама души се срещат насаме. Та значи на четири очи. Разбираш ли?

— Да, да. Давай нататък.

— Така, на тази среща двамата ръководители сключили сделка. Картър убедил Садат, че става дума за временна ситуация и подписването на договора е абсолютно наложително. Обещал му, че след като го преизберат ще прокара нужното разрешение на палестинския въпрос. Уверил Садат, че ще настоява за трайно и цялостно разрешение, което не подлежи на различни интерпретации. Всичко това обвързано с конкретни срокове във времето. Тъй че в подалечна перспектива договорът щял да помогне на палестинците, а не да ги предаде, както си мислел Садат. След като получил това обещание в отсъствието на всякакви свидетели, Садат се съгласил да подпише. Тогава президентът Картър се обадил на Менахем Бегин от летището в Кайро и му казал, че всичко е уредено. Още същия ден Бегин уведомил кабинета си за този разговор.

— Чакай, спри малко — каза Сид и поклати глава. — Щом срещата е била на четири очи, ти откъде знаеш какво са си говорили?

Нейтън отмести поглед от прозореца и се обърна с лице към Сид.

— След като излязъл от срещата, Садат се доверил на тогавашния си министър-председател Мустафа Чалил, а също и на един друг министър, който твърдо се противопоставял на мирния процес. Премиерът се изненадал, че Садат не е поискал писмено потвърждение от Картър, но президентът му казал, че вярва на Джими. Другият министър, който преди няколко години се хвърли от прозореца на една висока сграда в Кайро, предал информацията на своя оперативен офицер от „Мосад“.

— Какво значи това?

— Какво точно не ти е ясно?

— Преди малко ми каза, че този министър бил противник на мирния процес. А сега твърдиш, че е бил израелски шпионин, така ли?

— Точно така, Сид. Правилно си разбрал. Същият този министър изпрати онова предупреждение, което се забави по пътя и не пристигна навреме. В него се съдържаха точният план на войната Йом Кипур^[2] през 1973 г. За да не го заподозрат, му беше наредено да се противопоставя на преговорите с Израел. След като застана на тази позиция, получи още по-свободен достъп до всякаква информация.

— Добре, сега ми е ясно. Давай нататък.

— И тъй, поради компромиса с Картър и давайки си сметка, че Бегин няма никакво намерение да работи за справедливо разрешение на палестинския въпрос, Садат не се съгласил да приеме Бегин в Кайро и отказал да отиде в Ерусалим. Затова споразумението беше подписано във Вашингтон. Няколко дни след церемонията Бегин научил за обещанието, което Картър е дал на Садат.

— Тук нещо куца. — Сид потропваше с писалката по бележника си. — Защо тази информация е стигнала до него толкова късно?

— Египетският министър се срещал с оперативния си офицер по строго определен график. По онова време поредната среща била планирана за дата, след подписването. Щом информацията постъпила, незабавно била предадена на министър-председателя. Бегин, който вече съжелявал, че е отстъпил земя за мир, страшно се ядосал на Картър. Той се опасявал, че американският президент ще изпълни обещанието си и това ще струва още земя на Израел. Затова повикал Ицках Хофи, тогавашния шеф на „Мосад“, и му казал: „Картър не бива да бъде преизбран. Касае се за националната ни сигурност.“

— Дал ли му е някакви конкретни нареждания?

— Доколкото знам, не. По мои сведения му е казал да направи каквото може, за да осуети преизбирането на Картър, без, разбира се, да го убива.

— Хайде сега! — Сид махна с ръка и изпусна бележника си на земята. — Само не ми разправяй, че еврейските тайни служби биха убиха президента на Съединените щати.

Нейтън се усмихна мрачно:

— Ако се задействат съответните канали, „Мосад“ може да убие всекиго. Всъщност навярно биха елиминирали Картър, ако изрично не им бяха забранили.

— Трудно ми е да го повярвам.

Сид вдигна бележника си от земята и попита:

— А ти откъде ги знаеш тези работи? По онова време си бил младши офицер в морската пехота. Всички тези сведения са строго секретни.

— „Мосад“ прилича на куха стоманена топка — каза Нейтън и се усмихна. — Навън нищо не излиза, но вътре няма никакви тайни. Ако има някакво сито, то се отнася до тактическата информация за конкретни операции. Стратегическите ходове са широко известни. Та значи по онова време „Мосад“ бил замесен в една оръжейна сделка с иранците. Иран вече имал доста крупен дълг към Израел, натрупан от неизплатени суми за различни строителни обекти, както и за невероятно количество азбест, изразходвано за козирки на балкони. Всичко това по времето на аятолах Хомейни. Говоря за дълга. Тогава в Израел бил изработен план да се настоява за авансово плащане на оръжията и когато иранците платят, да им бъде заявено, че сумата покрива дълга им и че ако искат да си получат оръжията, ще трябва да внесат още пари.

Нейтън запали втора цигара и започна да крачи из стаята.

— Кой е ръководел тази операция?

— Още не е било операция, а само план, защото всички опити да влязат във връзка с иранците пропадали. Те отказвали да преговарят с Израел. След неколкоседмична работа върху плана някой в управлението на „Мосад“ случайно видял една телевизионна реклама за американските избори, в която някакъв актьор се правел на говорителя на Конгреса Тип О’Нийл. Това навело нашите хора на мисълта да изиграят ролята на американци, които искат да сключат сделка с иранците. Нашите тайни служби знаели, че, в момента текал разговори между пратеници на Картър и някакви иранци във Франция. Целта на тези разговори била да се освободят американските зложници. Няма смисъл нашите хора да преговарят за същото. Затова решили да ги представят за сътрудници на Рейгън, които целят зложниците да не бъдат освободени. Понеже Рейгън все още не бил президент, щял да му е нужен посредник при доставката на оръжията. Тази роля била отредена на Израел, който трябвало да изпълни поръчката от неприкосновените си запаси, а после с получените пари щял да попълни изпразнените си арсенали. По думите на един служител на „Мосад“, с един куршум три заека плюс още един вързан заек в гората. Уилям Кейси, ръководителят на предизборния щаб на

Рейгън, се намирал в този момент на кратко посещение в Лондон. Тази подробност великолепно се вписвала в плана. Кейси бил поканен на гости на един богат евреин, който сътрудничел на „Мосад“. Там му обещали значителна финансова подкрепа за кампанията на Рейгън, ако се съгласи да присъства на неофициална среща с друг богат евреин, който имал вила в покрайнините на Рим. Докато Кейси бил във вилата, един негов двойник осъществил две срещи с иранците. Двойникът не бил съвсем свършен — Нейтън се усмихна, — но колко хора по онова време били виждали Кейси отблизо? Първата среща се състояла в Мадрид, а втората в Барселона, където „Кейси“ поставил началото на разговорите, които продължили и след неговото отпътуване, но уж под неговата егида. Така била сключена оръжейната сделка. „Американците“ казали, че нямат достъп до замразените авоари на Иран, тъй като още не са на власт, и затова се налагало иранците да платят предварително. Освен това трябвало да се обвържат с обещанието, че няма да освободят заложниците преди изборите. Това на практика осуетявало преизбирането на Картър.

— Но това е тъй наречената октомврийска изненада, обърната с главата надолу!

Сид се беше отпуснал назад в креслото, замислено търкаше брадичката си и гледаше леко навъсено.

— Изненада, и то каква! — Нейтън отново седна срещу събеседника си. — Това са истинските събития и затова американците и досега се чудят какво точно се е случило. А от друга страна, няколко висши ирански чиновници са готови да се закълнат в Корана, че са преговаряли с американците. И това е вярно, само че са се срещнали е израелци, които са се представяли за американци.

— Добре, но как да докажа всичко това?

— Не съм ти обещавал, че ще чуеш лесна за доказване история. Разказах ти какво се е случило. Сега мога да ти дам името на човека, в чиято вила е гостувал Кейси. Оттам нататък ти поемаш нещата. И не забравяй — Нейтън направи пауза и изгледа Сид право в очите — ти си единственият, който знае какво се е случило в действителност.

— А какви са тези истории около Буш?

— Мисля, че Буш не е бил сред любимците на тогавашния министър-председател Шамир, нито пък в „Мосад“ са го обичали.

— Колкото повече прехвърлям фактите, толкова по-смислена ми се струва твоята версия. — Очите на Сид светнаха. — Няма ли все пак да ми кажеш защо искаш да се свържеш с този палестинец?

— В никакъв случай.

— Добре. Сега отивам в кабинета си и ще се обадя на някои места. Между другото ще трябва да ти търся хора в Ливан.

— Нямаш ли предвид някого тук или в Европа?

— Имам, но как биха могли да ти помогнат, ако не са в Близкия изток?

— Престани да мислиш като журналист, Сид. На мен не ми трябват връзките на човека, а самият човек.

— В такъв случай може някой тукашен да свърши работа. Защо не се чакаме в пет часа долу в бара? Аз ще се опитам да измисля нещо.

Без да задава повече въпроси, Нейтън стисна ръката на приятеля си и двамата се разделиха. Ако Сид успееше да го свърже с подходящ човек, планът на Нейтън може би щеше да се задвижи. Но въпреки това той се чувстваше по-сам от когато и да било.

В 16,50 Нейтън беше седнал на една маса в дъното на бара и очакваше Сид.

— Задачата е изпълнена — каза Сид и се настани до него.

— Значи успя да намериш човека, който ни трябва, така ли?

— Да. В седем часа ще ни чака в бара на „Шератон“. Бързо действам, нали?

— Светкавично. Искаш ли сега да вечеряме? Тъкмо ще ми разкажеш малко повече за човека.

— Друга ни беше уговорката, Нейтън. Вечерята си е вечеря. Но аз ти обещах да те свържа, не и да ти давам информация за моя човек. Той знае само откъслечни неща за теб и се съгласи да дойде да те изслуша. Без да се обвързва с обещания естествено. Както разбираш, нямам право да го поставя в неизгодно положение спрямо теб. Ще ти кажа само, че е палестинец, който е живял в Ливан. Изселил се е по време на израелското нападение през 1982. Ако искаш да знаеш повече, ще трябва него да питаш.

— Има логика — съгласи се Нейтън.

Половин час по-късно двамата седнаха в едно съседно бистро. Храната беше добра, а разговорът безкрайно приятен. Нейтън всъщност отдавна не беше разговарял за световния ред с човек, който няма нищо общо с „Мосад“. В този момент за него беше изключително важно да чуе една нова гледна точка, тъй като му вдъхваше увереност, че разсъждава в правилна посока.

Малко след седем Сид и Нейтън отидоха в „Шератон“ и се качиха в бара. Избраха си една маса с добър изглед към фоайето.

— Само ще те представя на Ибрахим и изчезвам — каза Сид, леко изнервен.

— Защо бързаш?

— Трябва да довърша една статия, момчето ми. А и щом няма да мога да публикувам разговора ви, предпочитам да не присъствам на него.

— Ами ако нещата не потръгнат? Мога ли след това да ти се обадя в кабинета?

— Ако добре те познавам — усмихна се Сид, — няма начин да не потръгнат. Но с едно нещо трябва да си наясно. Този палестинец е добър човек. Честен и почтен. Но не знам доколко обича израелците. Навярно не особено много.

— Е, аз все пак съм американец каза Нейтън.

Двамата се усмихнаха съучастнически.

— Както и да е, аз съм длъжен да ти благодаря — каза Сид и протегна ръка.

— Да ми благодариш ли? За какво?

— Че ми се довери, че ме потърси и най-много за това, че ми даде в ръцете репортажа на моя живот. Ако успея да намеря доказателства, разбира се. — В този момент Сид отмести поглед. — А, ето го.

Той се изправи и посочи един снажен мъж със светлокафяв пуловер. Човекът тръгна към тях и се усмихна на Сид, при което на фона на мургавата му кожа светнаха идеално подредени бели зъби.

— Здравей, приятелю — каза палестинецът и разтвори ръце да прегърне Сид. — Страшно се радвам, че те виждам. Страхотно изглеждаш.

— Мерси, мерси — отвърна Сид, отговори на прегръдката и го потупа по гърба.

Макар че непознатият беше далеч по-млад от Сид, двамата очевидно бяха добри приятели.

— Доволен съм, че прие да се срещнеш с нас. Нейтън, това е моят приятел Ибрахим. — Сид се обърна към палестинеца. — Това е Нейтън. Приятел, на когото вярвам. А сега аз трябва да тръгна.

— Защо? — попита Ибрахим с разочарован тон. — Мислех, че ще можем да си поговорим.

— Вие двамата имате за какво да си говорите, а аз имам да върша работа. — Той ги изгледа последователно. — И внимавайте, ако един от вас причини зло на другия, никога няма да ви го простя. Много сте ми близки и дано това ви помогне да преодолеете някои различия.

След като Сид си тръгна, настана кратко мълчание. Нейтън проговори пръв:

— Много съм ви благодарен, че се съгласихте да дойдете на тази среща.

— Съгласих се само да ви изслушам. Фактът, че сте приятел на Сид, не ви издига автоматично в моите очи. Той има безброй приятели, тъй че най-добре ми дайте някои допълнителни данни.

— Значи — започна Нейтън — изправени сме пред заплахата за...

— Не, нямах това предвид. Искам да знам кой сте вие и за кого работите.

— Твърде сложно е да се обясни.

— Само лъжите са сложни. Аз не бързам. Слушам ви.

— Аз съм израелец.

— Това го знам. За кого работите?

— Работя в израелското разузнаване.

— От „Мосад“ ли сте?

След кратко колебание Нейтън отговори:

— Да.

— И очаквате, че аз ще се съглася да работя с човек, който за мен представлява олицетворение на злото? Как си я представяте тази работа? — каза Ибрахим и се надигна от стола.

— Чакайте, моля ви. — Нейтън го подкани с ръка да седне. — Не бързайте. Винаги можете да си тръгнете, след като чуете какво ще ви кажа. Но първо ме изслушайте.

Ибрахим се поколеба, но накрая приседна на ръба на стола. Явно нямаше намерение да се задържа дълго.

— Аз наистина съм от „Мосад“, но в момента върша нещо без тяхната благословия. Самата ми среща с вас е изключително опасна за мен. Да не говорим какви рискове поемам, като ви разказвам нещата, които искам да чуете. Просто ме изслушайте внимателно, а после сам преценете.

— Слушам ви.

Нейтън разказа историята, без да спестява никакви подробности, тъй като реши, че Ибрахим трябва да е наясно с цялостната картина. Но ако палестинецът откажеше да му съдейства, щеше да се наложи да го убие, преди да е предал информацията на някого. Вторият вариант не му харесваше особено, но залогът беше прекалено висок.

Когато привърши разказа си, Нейтън видя, че Ибрахим е изцяло погълнат от току-що чутото. През следващите няколко минути палестинецът и дума не пророни. Явно смилаше информацията. В един момент той погледна Нейтън право в очите.

— Мисля, че говорихте убедително и историята ви звучи правдоподобно. Но аз не мога да ви помогна. Имам роднини, които живеят в Ливан, и не мога да подлагам на рискове живота им. — Младият палестинец имаше страшно притеснен вид. — Мога обаче да ви уредя среща с един човек, който би се съгласил да ви съдейства.

Нейтън усети, че губи опора под краката си. Кръгът се разширяваше, но друг изход нямаше. Чувстваше се като любител.

— Кой е този човек?

— Мой приятел, който има добри връзки и освен, това е много активен.

— Не ми трябва връзки. Трябва ми човек, който да действа.

— Нищо повече не мога да направя.

Нейтън изгледа палестинеца.

— Кога мога да се срещна с вашия приятел?

— Мога да ви заведа при него още сега.

Нейтън хвърли на масата една двайсетдоларова банкнота и се изправи.

— Да тръгваме.

Ибрахим сложи ръка върху ръката на Нейтън и каза:

— Само една минута. Ще трябва първо да му се обадя. Не можем да се появим изневиделица. — Той стана от стола — Ей сега ще се върна.

Нейтън изчака палестинеца да излезе и бавно го последва, като гледаше да спазва дистанция. Ибрахим отиде до един автомат в другия край на бара и набра някакъв номер. Нейтън беше на няколко метра от него и когато забеляза, че го е проследил, младият палестинец се усмихна, но не прекъсна разговора си. В един момент затвори телефона и се приближи до Нейтън.

— След няколко минути ще ни вземат с кола. Трябва да чакаме пред главния вход.

Операцията тръгваше по напълно непредвидими пътеки, но Нейтън нямаше друг избор. Можеше естествено да се откаже, но съвсем скоро щеше да стане късно и за тази алтернатива.

— Кой ще ни вземе?

— Един мой приятел.

Нямаше смисъл да се задават други въпроси. Нейтън беше решил да рискува докрай. Съзнаваше, че е доста ценен трофей за всеки терорист, но той още от самото начало знаеше, че щом работи сам, ще се сблъсква със сериозни опасности. След не повече от десет минути пред входа спря един бял шевролет. Човекът до шофьора слезе и се ръкува с Ибрахим. После отвори задната врата и ги покани да влязат.

— Тази работа започна да се превръща в сборище — сърдито каза Нейтън. — Какви са тези хора?

— Моят приятел ги е изпратил да ни вземат — отговори Ибрахим с леко виновен тон. — Няма страшно. Сред приятели си.

— Чии приятели?

— Качваш ли се, или оставаш?

— Какво ли му мисля? — каза Нейтън и се качи в колата.

Всички мълчаха. В един момент човекът на предната седалка подаде на Ибрахим една кърпа, посочи Нейтън и каза нещо на арабски.

През следващите десет минути Нейтън се вози с вързани очи. Вече се беше поуспокоил, защото реши, че ако искаха да го заловят, щяха най-малко вече да са го упоили. Явно го водеха при някоя важна клечка. Сега го притесняваше мисълта, че тези хора може да са агенти на „Мосад“, ако наистина работят за достатъчно влиятелен човек.

Колата спря и Ибрахим внимателно му помогна да си свали превръзката.

— Пристигнахме — каза той и отвори вратата.

Намираха се в огромен подземен гараж. Нейтън присви очи, докато се адаптира към светлината.

— Заповядайте — каза Ибрахим и изчака Нейтън да слезе. — Моят приятел ви очаква.

Всички заедно се отправиха към асансьора, но малко преди да стигнат до него, се отвори вратата на една паркирана лимузина и Ибрахим направи знак на Нейтън да влезе в нея.

— Добре дошли в моя малък кабинет — обади се някакъв глас от задната седалка тъкмо когато Нейтън се канеше да се качи.

Вътре беше тъмно, но над главата на непознатия светеше силна лампа, насочена право към Нейтън. Тъй че той въобще не виждаше лицето на човека, който говореше.

— Заповядайте — каза непознатият, като видя, че Нейтън се суети — влезте.

Нейтън се качи и седна срещу тайнствения домакин. Ибрахим влезе след него и затвори вратата.

— Кой сте вие? — попита Нейтън, без да очаква отговор.

— Това няма значение. Да кажем, че съм човек, който се интересува от вашия регион.

Нейтън не успя да долови никакъв акцент. В произношението на непознатия имаше нещо британско и в същото време арабско. Той продължи:

— Занимавам се главно с това да събирам помощи за моя народ. Не се меся в механиката на региона. Нали ме разбирате?

След тези думи си дръпна от една дебела пура, която освети за миг лицето му. Нейтън видя тъмните му очила и съзря нещо познато в чертите му, но не успя да го свърже с конкретен образ.

— Знаете ли от какво имам нужда? — попита Нейтън.

— Не съвсем. Знам само това, което Ибрахим ми каза по телефона, както и това, което Сид е разказал на Ибрахим, преди да се срещнете.

— Значи вие сте източникът на Сид — каза Нейтън — Защо тогава той не ми уреди среща направо с вас?

— Защото не ме познава — дойде отговорът.

Нейтън усети, че събеседникът му се усмихва.

— Сид мисли, че Ибрахим е неговият източник.

— Какви са убежденията ви по въпроса за мира? — попита Нейтън и бръкна в джоба си за цигара.

Преди още да е извадил пакета, Ибрахим го сграбчи за ръката.

— А сега бавно — каза палестинецът. — Бавно си извади ръката.

Нейтън усещаше допира на нещо метално в ребрата си. Той разбра какво става и каза:

— Исках само да запаля.

— После ще пушите — обади се непознатият. — Първо искам да ми разкажете историята от начало до край. А що се отнася до мирния процес, аз съм за неговото развитие. Мирът се отразява добре на бизнеса, не мислите ли? Важното е моят народ да го желае и да е уверен, че преговаря със страна, която също иска мир.

Нейтън повтори това, което разказа на Ибрахим. След като приключи, се отпусна назад в меката кожена седалка на лимузината в очакване на отговор.

— Да речем, че повярвам на думите ви и съм готов да ви помогна. Какво точно бихте искали от мен?

— Нужен ми е човек, който да проникне в терористичната група. Трябва да знам какво точно замислят, за да мога да ги спра.

— И как си я представяте тази работа? При тях има здрава конспирация. Не можете просто ей така да влезете в организацията им. Няма защо да обяснявам тези неща на човек от „Мосад“.

— Прав сте. Но в нашия случай се открива една възможност, макар и за съвсем кратко време.

— Какво искате да кажете?

— Една жена трябва да се включи в групата като посредник. Разполагам с всички данни за действителната жена, но идеята ми е да пратим на нейно място друга. Разбира се, по някакъв начин ще блокираме действителната посредничка. Ако успеем да го направим, нашата пратеничка ще бъде извън всякакво подозрение.

— Това би било изключително опасно за нея — каза непознатият.

— Така е — потвърди Нейтън.

— Защо просто не уведомите гръцките власти, които биха арестували тези хора?

— Първо, защото те не са извършили никакво престъпление. Второ, ако ги задържим по този начин, те задължително ще сформират

друг екип със същата задача. А за новата група ние няма да знаем абсолютно нищо.

— Мисля, че мога да ви помогна. Ако можех само да съм сигурен, че сте честен!

— Как да ви докажа, че говоря истината?

— Така може би няма да се съгласите да направите това, което ще ви предложи. Аз съм готов да ви повярвам, ако вие ми повярвате.

— Добре, казвайте.

— Предлагам ви вдругиден да се срещнете с един човек в Бейрут.

Непознатият записа нещо на едно листче хартия. Нейтън светкавично оцени ситуацията. Бейрут беше вражеска територия, гъсто населена със сирийски полицаи. Това беше част от „земята на мъртвите“. Там щеше да се чувства в ролята на въжеиграч.

— Ето — каза човекът в тъмното и му подаде бележката. — Идете вдругиден на този адрес, а после ще видим.

— Давате ли си сметка какви опасности крие това за мен? — попита Нейтън.

Ибрахим се готвеше да отвори вратата. Непознатият каза:

— Трябва да ми вярвате.

— Искам да знам дали ще ми помогнете, ако отида там.

— Хем ви се иска, хем не ви стиска.

Нейтън се наведе леко напред.

— Вие вярвате ли на всички тези хора около вас? — попита той с едва загатната иронична интонация.

— Не — отговори събеседникът му. — Те нищо не знаят, ако това ви притеснява. Освен Ибрахим никой друг не знае кой сте. Не забравяйте, че аз общувам със страшно много хора.

Нейтън слезе от колата и погледна адреса. Добре, че поне не беше в християнския анклав Джуния, където гъмжеше от фалангисти, с които беше работил.

В следващия момент осъзна, че човекът в колата има страшно бърз комбинативен ум. Той успя да нагоди ситуацията така, че Нейтън да загуби силните си козове. В резултат на това един потенциално опасен за събеседника му сценарий се превърна в смъртоносна авантюра за Нейтън. Той си даваше сметка, че прави стъпка, за която може да съжалява до края на живота си, ако въобще краят беше

толкова далеч. Но вече беше нагазил твърде надълбоко. Беше решил да доведе нещата докрай.

[1] Кемпдейвидско споразумение — наречено на името на президентската резиденция, където Картър събира (1975 г.) ръководителите на Египет и Израел за преговори, които завършват с мирен договор (1979 г.). — Б.пр. ↑

[2] Войната Йом Кипур — наречена на името на най-големия еврейски празник, Йом Кипур (Денят на изкуплението), когато на 6 октомври 1973 г. Египет и Сирия нападат Израел. — Б.пр. ↑

XVIII

Международното летище в Бейрут
23-ти септември, 11,00 часа

Полетът до Бейрут беше дълъг и изтощителен. Нейтън пристигна някъде по обед на другия ден. Пътуваше с фалшив канадски паспорт.

Нямаше намерение да стои дълго в Ливан. Най-много два дни, ако зависеше от него. Той се свърза предварително с една ливанска компания, която даваше под наем малки корабчета. Според фалангиста^[1], който му спомена за нея, собственикът се занимавал от време на време с контрабанда. Бил готов да служи вярно на хора, които са му обещали да си отпуснат кесията. Нейтън говори с него по телефона и понеже връзката беше много лоша, едва успя да му обясни, че идва в Ливан за няколко дни и че е любител водолаз. Арабинът надуши пари и обеща да приготви корабчето и водолазната екипировка.

Още щом слезе от самолета, Нейтън изпита едно чувство, което отдавна не беше го спохождало: неистов страх. Сирийските червени барети бяха навсякъде. Пълно беше и с тежковъоръжени полицаи. Но макар че служителят, който му провери паспорта, го гледаше доста учудено (какъв е този чужденец, който идва по работа в Бейрут?), като цяло процедурата мина съвсем гладко.

После го поразиха нормалният ритъм на живота сред очевидната атмосфера на разруха и несигурност. Той взе такси направо от летището до пристанището. Смяташе да спи на корабчето по време на престоя си. Планът му беше да накара Гамил, собственика, да пусне котва в една точка, която предварително си беше отбелязал върху картата. Така щеше да е на около двеста метра от крайбрежната къща, в която му предстоеше да се срещне с неизвестното. От тази позиция щеше да наблюдава къщата, преди да подходи към нея откъм най-неочакваната посока — откъм морето.

Когато корабчето пусна котва, Нейтън се съблече по бански. Под гъстия черен мустак на Гамил разцъфна широка усмивка.

— Ти не плува често.

— Защо мислиш така?

— Ако плува, трябва на слънце. А ти бял, не стоял на слънце.

— Ами какво да ти кажа? Май че си прав. Отдавна не съм се гмуркал, но мисля вече да го правя по-често.

Нейтън осъзна, че е допуснал грешка, макар и незначителна. Понякога малките камъчета обръщат колата, помисли си той.

Седнал на кърмата, Нейтън оглеждаше водолазния костюм, който му беше намерил Гамил. От този ъгъл се виждаха няколко къщи. Разстоянието беше голямо и не можеше да се определи коя от тях му предстои да посети.

— Ти доволен?

Гамил държеше две чашки кафе, от които се носеше аромат на кардамон.

— Да, много съм доволен. Откъде го намери този костюм? Много е добър.

— Значи ти разбира от тази работа, приятел. Искаш кафе?

— Защо не?

Слънцето светеше право в очите на Нейтън и той си направи сянка с ръка. Гамил стъпи внимателно на долната палуба и му подаде чашката. Той я остави и продължи да оглежда костюма и кислородния апарат. Гамил каза:

— Не, не. Не оставяй да изстине. Или пие топло, или по-добре пие вода от море.

Нейтън се засмя, отпи от горещото кафе и си опари езика.

— Мамка му! — изпсува той.

— Трябва пиеш ей така.

Гамил надигна леко чашката и сръбна шумно.

— Защо чак сега ми казваш? — скара му се Нейтън и облиза опарените си устни.

— Значи трябва да сръба, без да докосва чашка. Във въздух изстива. Пробвай.

Нейтън опита. Гамил имаше право. Като се изключи сръбането, другото беше много приятно.

Не мина много време и Нейтън долови някакъв шум, който заглуши плискането на малките вълнички от двете страни на корабчето. Макар и още слаб, той звучеше съвсем познато — шум, който отдавна присъстваше само в спомените му. В следващия момент Нейтън забеляза на хоризонта една малка точица, която постепенно нарастваше. Пулсът му се учести. Мускулите му се схванаха. Сирийският патрулен катер се беше насочил право към тях.

Двамата с Гамил стояха и гледаха уголемяващата се сива фигура. Сигурно е просто рутинна проверка, успокояваше се Нейтън. Но реши, че трябва да се прави на уплашен като всеки нормален турист, който се сблъсква с органите на властта. Катерът се приближи съвсем. С двете си ракети „Стикс“, които заемаха по-голямата част от палубата, той приличаше на огромна костенурка. Определено беше грозен.

— Копелета! Остави аз говори — просъска през зъби Гамил, когато катерът се залепи за техния борд, а дирята му разклати силно по-малкия съд.

Един моряк в сива униформа хвърли на Гамил някакво въже. Той го хвана и го завърза за носа на корабчето. Нейтън погледна нагоре и срещна погледите на няколко моряци с насочени автомати „МК47“. Командирът им размени няколко думи с Гамил, след което той се обърна към Нейтън.

— Иска види твой паспорт. Няма страшно. Всичко точно.

Нейтън се покатери на горната палуба и се усмихна на офицера, който го наблюдаваше с абсолютно безизразен поглед. Това му беше втората среща с катер от този тип. Предният път беше по време на войната Йом Кипур, когато Нейтън и групата му имаха задача да унищожат няколко такива катера в северното либийско пристанище Триполи.

Докато офицерът проверяваше документите, никой от моряците не помръдна. Дори когато ги върна на Гамил и той отпусна въжето, всички останаха неподвижни. И за миг не отместиха поглед от Нейтън. Най-после офицерът докосна козирката на фуражката си, сякаш за да си вземе довиждане, и издаде някаква команда. От ауспуха на катера излезе кълбо черен дим и сирийците се отдалечиха от малкото корабче на Гамил.

С нищо не може да се опише облекчението, което изпита Нейтън в този момент. Гамил стоеше усмихнат и гледаше как катерът поема

обратен курс. В един момент изломоти на арабски:

— Дано се опържат в ада тези копелета и духът на Ливан да ги обладае завинаги.

— Какво каза? — попита Нейтън.

— Нищо, приятел. Просто им пожелал късмет. — Той се обърна с лице към Нейтън, все още усмихнат. — Та какво ти мисли, че ще намери тук?

— Търся един потънал кораб, тъй че може би ще трябва да включим и Бейрут в маршрута.

— Да не търси съкровище на потънал кораб?

— Ако намеря съкровище, няма да се откажа от него, но истинското съкровище е безкрайният поток от туристи, които ще идват да разглеждат кораба, ако е този, за който си мисля.

— Това ще бъде добро за бизнес — каза Гамил и се запъти към мостика. После изведнъж посочи към плажа. — Там, там истинско съкровище.

— Какво има там?

— Жени на плаж. Чакай малко. — Той изчезна някъде долу и след малко се появи с един мощен бинокъл, който подаде на Нейтън. — Гледай.

Този шанс му се предложи съвсем ненадейно и Нейтън не пропусна да се възползва от него. Гамил беше прав. На плажа гъмжеше от хора, най-вече жени с пестеливи бански костюми.

— Защо са облечени така? — попита Нейтън, влизайки в ролята на неопитен турист. — Религията не го ли забранява?

— Много има да учи за Ливан, приятел — каза Гамил и избухна в гръмогласен смях.

Нейтън огледа плажа отново, като този път насочи бинокъла към къщите по крайбрежната улица. Една от тях беше разрушена от пряко попадение — може би изстрелян от морето снаряд. Изглеждаше изоставена, но около съседните сгради се виждаха хора.

Съвсем скоро Нейтън щеше да се озове на този плаж, а после в къщата с номер 26, където го очакваха. Именно думата „очакваха“ го караше да се колебае. Все още можеше да се обърне и по живо, по здраво да напусне „земята на мъртвите“. Но влезеше ли веднъж в онази къща, връщане назад нямаше да има.

— Сега ще сляза на брега — каза Нейтън и стана от малката палуба. — Ще можеш ли за около час да приготвиш кислородния апарат? Веднага като се върна, искам да се потопя.

Гамил се усмихна.

— Нещо май че ти харесало на плаж.

— Много неща, приятелю. Ще имаш ли нещо против, ако взема гумената лодка?

— Твоя е. Само че внимавай, ако иска да я остави, трябва плати на някой да я пази. Иначе, като се върне, няма я намери.

— Мога ли да си платя в щатски долари?

— Ти се шегува. Това Ливан. Тук за долари дава мило и драго.

Нейтън си облече джинсите и една жълта фланелка, качи се в гумената лодка и се отправи към брега.

От борда на корабчето водата изглеждаше спокойна, но долу Нейтън разбра, че ще трябва доста здраво да гребе. За последните петдесет метра получи подкрепа от една огромна пенеста вълна, която го понесе и го изкара на брега.

Няколко хлапетии го посрещнаха с радостни викове и му помогнаха да изтегли лодката на пясъка. Надяваха се да припечелят някой друг долар, като му я пазят.

— Господине, искаш ли да пази твой кораб? — обади се едно мършаво десетгодишно хлапе с ярък бански.

— Сигурен ли си, че ще можеш? — закачливо го попита Нейтън.

— Аз мога пази. Ти можеш, ли мен платиш? — отвърна хлапето и предизвикателно навири нос.

— Не знам. Колко искаш?

Нейтън нямаше време за такива закачки, но знаеше, че трябва да изглежда убедително като канадски турист.

— Ти колко имаш? — попита момчето.

— Ще ти дам пет долара.

— Ти подиграва с мен. Дай направим така. Ще ти пазя без пари. Плащаш, като се върнеш.

Нейтън разбираше, че го мамят, но реши да не възразява. Впечатли го и това, че другите хлапета мълчаха, докато тарторът им говори.

— Добре — съгласи се Нейтън. — Ще се върна след половин час и тогава ще видим.

Той се насочи по една тясна пътечка между къщите, която очевидно щеше да го изведе на улицата с неговия номер. Имаше да избира между пет къщи.

Още щом излезе на улицата, в очите му се наби разрухата, която цареше наоколо. Къщите бяха приветливо сгущени върху един хълм, но нито една не беше подмината от белезите на войната. Някои от тях очевидно бяха ремонтирани и разрушавани по няколко пъти. По новоизградените части също личаха рани. Иначе потокът от коли по улицата не секваше. Нейтън се зарадва, че не му се налага да си проправя път до къщата по тесните бейрутски улици, а може да изскочи направо пред нея. Този плаж явно привличаше много посетители. И от двете страни на пътеката към плажа продаваха разни вкусотиини. Нейтън отдавна не беше слагал нищо в устата си и миризмата на агнешките шишчета го изкушаваше. Но точно в този момент към сергията се насочиха двама сирийски войници и той бързо промени решението си.

Неговата къща беше съседна на улучената от пряко попадение сграда, която се виждаше от морето. Беше доста голяма, с червен керемиден покрив и сводести прозорци, които напомняха за дните на Османската империя. Изглеждаше съвсем запазена. Прясната бяла боя ѝ придаваше празничен вид. Номерът се открояваше ясно върху дъбовата врата и макар че не му отвориша веднага, той беше сигурен, че е на верния адрес.

Изчака няколко минути, след което заобиколи къщата и огледа другата ѝ страна, откъм морето. Балконът стърчеше на около три метра над земята и беше опасан с ръждясал парапет, който в лявата си част оставяше малко място за вход пред витата метална стълба. От мястото, където стоеше в момента, пред Нейтън се откриваше гледка, която много наподобяваше калифорнийското крайбрежие. Той се показа бавно иззад ъгъла и погледът му вече обхвана по-голяма част от покрития с мраморни плочки балкон. После в полезрението му попадна една бяла маса от ковано желязо със стъклен плот, а в следващия миг съзря два дълги загорели крака. Нейтън се заизкачва по стълбите и в един момент пред очите му се появи собственичката на краката. Имаше великолепно тяло. Под плътния слой плажно масло блестеше гладка, копринена кожа. Оставаше и лицето ѝ да е толкова зашеметяващо.

— Извинете — каза той тихо, за да не уплаши жената.

Тя се обърна към него бавно, елегантно и се вторачи право в очите му. Нейтън не можеше и да мечтае за по-красиво лице. Маслиненият му тен се допълваше от пищната тъмна коса. От зелените очи лъхаше интелигентност. Нейтън изведнъж се улови, че е забил поглед в жената.

— Говорите ли английски? — попита той.

— Какво искате? — отвърна тя с едва доловим британски акцент.

— Търся Ибрахим.

Така му бяха казали да се представи.

— Ибрахим го няма — отговори тя и отново си сложи тъмните очила.

— Но той ми каза да го търся тук.

— Ибрахим е във Вашингтон. Кой сте вие?

— Аз съм човекът, на когото той обеща да помогне. Е, май че е време да си ходя. Ако нямате какво да ми предадете, няма смисъл да ви губя времето.

Вече се беше запътил към стълбите, когато тя каза:

— Как се казвате?

— Защо?

— Просто питам. Имате ли паспорт?

— Да.

— Може ли да го видя?

На лицето ѝ се появи едва загатната усмивка. Той извади паспорта си и ѝ го подаде. Тя погледна първо снимката, после него и му върна паспорта.

— Хубаво. Как е истинското ви име?

Нейтън се почувства неловко. Не беше свикнал да го разпитват, нито пък обичаше ролята на жертвата в играта на котка и мишка.

— Има ли смисъл да отговарям?

— Може би. Е?

Той се подвоуми, но накрая стигна до извода, че ако бяха му устроили клопка, щяха да го хванат още в двора.

— Нейтън. Казвам се Нейтън.

Тя се изправи, приближи се до него и му се усмихна. После стисна здраво ръката му и каза:

— Аз съм Надин. Ибрахим ми разказа някои неща за вас. Помоли ме да ви помогна, доколкото мога. Ако се появите, разбира се. — Тя посочи френския прозорец, през който се влизаше в къщата. — Заповядайте вътре.

Той я последва в тъмната хладна стая. В движенията ѝ имаше някаква котешка грациозност. Стъпваше плавно и тихо, но в същото време уверено. Когато го обля свежийт ѝ аромат, Нейтън реши, че е изправен пред самото съвършенство.

— Седнете. Ако искате, си налейте нещо за пиене. Ей там има всякакви питиета. — Тя посочи едно дълго махагоново барче. — Аз ще отида да си сложа някакви по-прилични дрехи.

— Ако аз съм причината, няма защо да се обличате — каза той и се усмихна.

Тя му върна усмивката и излезе от стаята. Нейтън малко се поуспокои, но пак продължаваше да го яде чувството за дълг, който не търпи отлагане. До един час трябваше да се върне на корабчето, а след не повече от четиридесет и осем часа трябваше да напусне страната. Както си седеше в тази прохладна стая и гледаше лазурносиньото море, което се откриваше пред погледа му, щом бризът вдигнеше копринените пердета, Нейтън усещаше, че не владее положението. Цялата тази работа беше толкова любителска, толкова неизпипана, толкова опасна. Всеки момент нещо можеше, да се обърка, а колкото по-заплетена ставаше операцията, вероятността от провал все повече нарастваше. Ами ако се случеше да го арестуват за нещо дребно, да речем, за неприлична реплика към някой сирийски войник? За това не се искаше кой знае какво, като се има предвид, че сирийците в Ливан бяха страшно неуравновесени.

Притесняваше го и Гамил, който всеки момент можеше да спомене пред многобройните си господари за този странен канадец. Преди още Нейтън да се е усетил, информацията би могла да стигне до „Мосад“. Те бяха наситили Ливан със свои агенти и информатори. Щяха просто да вкарат името от фалшивия му паспорт в компютъра и готово! Щеше да им излезе цял-целеничък. Той си наля една текила и отпи голяма глътка с надеждата, че алкохолът ще успокои донякъде нервите му. Ако не друго, поне трябваше да се прави на спокоен и хладнокръвен.

Нейтън очакваше, че домакинята ще се бави доста дълго, но тя се появи само след няколко минути. Беше си облякла традиционната домашна рокля, наречена галабия. Белият памучен плат беше украсен покрай деколтето с брокатова червено-златиста бродерия. Надин седна на един дървен стол срещу госта си. Взе си парче локум от една стъклена купа върху масичката до нея и си отхапа малко. После грижливо облиза остатъците от пудра захар по устните си. На Нейтън му беше трудно да отдели поглед от дългата цепка на роклята ѝ, която откриваше превъзходните ѝ крака.

— Та от какво всъщност имате нужда? — попита Надин.

— Ибрахим не ви ли е казал?

— Не, помоли ме само да ви помогна, ако се появите. Всъщност той не вярваше, че ще дойдете. Та какво искате от мен?

— Имам нужда от помощта ви, за да предотвратя един атентат.

— Коя е жертвата? Кой е извършителят?

— Една терористична група иска да унищожи палестинската делегация, която ще участва в мирните преговори.

— За вас може да са терористи, но за други може да са борци за свобода.

— Малцина биха нарекли точно тези хора борци за свобода.

— Защо смятате, че аз не съм от малцината?

— Ако бяхте, навярно аз щях да съм вече мъртъв. Вижте, ако сте готова да ми помогнете, най-добре ще е да се заловим за работа.

— Преди да го сторим, ако въобще стигнем дотам, искам да знаете какво ме притеснява у вас. То е смутило и човека, който ви праща. Вие очевидно си мислите, че понеже тези терористи се готвят да убият палестинци, ние трябва да сме ви безкрайно благодарни за помощта. Ето защо сме длъжни да се подчиняваме на всяка ваша дума. Нека си изясним нещата. На мен въобще не ми пука за разните там делегати, били те умерени или крайни.

— Защо? — попита Нейтън, явно озадачен.

— Защото не вярвам, че ще постигнат нещо. Няма да успеят дори да отложат неизбежната кървава битка. Но тъй като съществува някакъв нищожен шанс да се случи чудо и те да съумеят да предотвратят тази битка, като накарат вашето правителство да се държи разумно, аз ще ви помогна с каквото мога. Но нямам намерение да ви бъда лакей.

— Искам от вас единствено да ми помогнете да предотвратим атентата. Не кроя никакви тайни планове и щом приключим с тази работа, всеки ще си тръгне по пътя. Договорихме ли се?

— Нека започнем, а после ще видим какво ще стане.

— Не — каза той, — това не ми харесва. Ако не искате да участвате, просто ми кажете, и веднага ще си отида. Но ако кажете, че ще ми помогнете, аз трябва да знам, че ще удържите на думата си. Не можете да започнете, а после да се сетите, че не ви харесва. И тъй, какво решавате?

В този момент погледът му се отклони към прозореца. Отвън минаха няколко червени барети.

— Не се притеснявайте — успокои го Надин, — това е обикновен патрул. Минават отгук през един час. Харесват този плаж заради бикините на туристките. Вижте сега — продължи тя, след като се поизправи в стола си и вторачи очи право в Нейтън. — Откъде да знам, че няма да ме използвате като маша срещу моя собствен народ? Та вие сте от „Мосад“.

Той трепна при споменаването на думата. Никак не му се щеше да я чува, особено на ливанска територия в обкръжението на сирийски войници.

— Вие не се славите с честност и с добри дела спрямо палестинците, нали? — допълни Надин.

— Аз дойдох тук, обаче.

— Това доказва, че ни вярвате, и нищо друго. Защо аз трябва да съм сигурна, че мога да ви вярвам?

— Не знам какво да ви отговоря, освен че времето ми наистина привършва. Най-добре си помислете, а аз довечера пак ще намина.

— Ще ви помогна. — Тонът ѝ беше решителен. — Но внимавайте, ако ни подведете, за вас няма да има място на тази земя. Всъщност няма и да ви се иска да има.

Той кимна, усмихна ѝ се, стана и се насочи към вратата. Изведнъж спря и се обърна с лице към нея. Бавно и съвсем тихо каза:

— Благодарен съм ви за това, което сте готова да направите. Ще ви бъдат благодарни и много други хора, ако въобще някога научат. А сега трябва да се връщам на...

— Видях вашето малко корабче.

— Това е официалният повод за посещението ми. Да знаете, че се опитвам да намеря под водата един потънал кораб.

— Значи търсите съкровища?

— Не, обект за подводен туризъм. Ще дойда пак довечера, ако това ви устройва.

— Ще ви чакам.

На излизане той ѝ подаде едно листче хартия.

— Ако ви остане време днес следобед, опитайте да разберете нещо за това момиче. Ще имаме нужда от тази информация.

— Добре.

— Само че като разпитвате, гледайте да не насочите вниманието върху себе си.

Нейтън вече съжаляваше, че я е помолил за тази услуга. Тя едва ли умееше да събира информация, без да оставя следи. Малцина владееха тази техника.

— Всъщност... — каза той и посегна да си прибере листчето.

— Няма страшно — каза Надин. — Знам как да се добера до определена информация, без да мърся наоколо.

— Кой ви е научил на това?

— Баща ми.

— А кой е баща ви?

— Довечера ще ви разкажа всичко.

Беше ѝ забавно. Очевидно си е мислила, че той знае.

Нейтън се върна на плажа без никакви инциденти. Детето стоеше до лодката, но още отдалеч се виждаше, че тя прилича повече на плажна кърпа, отколкото на гумена лодка. Щом го забеляза, хлапето му махна с ръка.

— Ahalan we sahan (здрасти и мир на душата ти), шефе. Аз пазил твоя лодка. Сега ти тук и аз може да си ходи.

Лодката беше плоска като палачинка. Някой ѝ беше изпуснал въздуха.

— Какво става тук? Какво ѝ е на лодката?

— Аз не знае, шефе. Ти помолил мен да гледа никой да не взема твоя лодка.

— Защо е изпуснат въздухът?

Нейтън беше на път да си изпусне нервите, но забеляза един полицаи и моментално се успокои.

— Аз пазил лодка, не знам за въздух. Ти мен нищо не дължи.
Чао.

Хлапето го изгледа нагло и тръгна да бяга. Нейтън го настигна.

— Чакай малко! Откъде да намеря помпа?

— Мога дам на заем за двайсет долара.

Момчето се хилеше. Хилеха се и другите хлапета, които ги бяха наобиколили.

— Ще ти дам двайсет и пет, само че ти ще помпаш.

— Трийсет.

— Готово.

Лодката беше готова само за няколко минути и Нейтън даде парите на малкия разбойник. Момчето се поклони и каза:

— Merci. Ktir.

Когато най-после се върна на корабчето, Гамил вече беше приготвил цялата водолазна екипировка. Гребането беше изморило Нейтън. Той отдъхна малко, а после си облече костюма и се потопи във водата.

Потъналият съд се намираше точно под корабчето, но Нейтън обикаля двайсет минути около него, за да убеди Гамил, че начинанието му е сериозно. Малко преди да излезе от водата, той наду един пояс с въздух от апарата си и го изпрати на повърхността като знак, към който после щеше да прикачи шамандура.

Под водата се чувстваше в безопасност, но знаеше, че съвсем скоро ще се върне в страната на мъртвите.

[1] Член на най-голямата дясна християнска партия в Ливан. — Б.пр. ↑

XIX

Бейрут

23-ти септември, 18,00 часа

Към 18,00 часа Гамил премести корабчето на един малък пристан в северната част на залива. След като привързаха носа за кея, арабинът покани Нейтън на вечеря, но той му отказа. Обясни, че на плажа се е запознал с една мацка и ще излиза с нея. Гамил се засмя.

— Бързо действа, приятел. Гледай само да не загази. Това опасен град и сам не може да се оправя. От канадци искат много пари. Искаш аз дойда с тебе? Ще те пазя до плаж. После дойда те прибера. Какво казваш?

— Благодаря ти, но мисля, че мога и сам да се оправя. Не се притеснявай за мен.

— Приятел, когато ти мен плати всички пари, аз вече не притеснява. Сега ти най-важен човек за мен.

— Благодаря ти за отзивчивостта, но все пак мога и сам да се грижа за себе си.

Гамил очевидно се ядоса. Той избълва цяла серия псувни уж под носа си, но достатъчно силно, за да го чуе Нейтън.

— Ти не иска ли плати мен сега? — каза арабинът и се ухили лукаво.

— За да ме изриташ, така ли? Няма да стане. Ще ти платя, когато свършим. Преди този час няма да получиш нищо. А сега извинявай, но имам среща с една много красива жена и не искам да закъснявам.

Нейтън скочи на кея. Облечен съвсем непретенциозно с джинси и синя фланелка, той стигна до края на пристана, а после пое към къщата на Надин. Вече познаваше местността и реши този път да върви по плажа, за да избегне улиците на мюсюлманския квартал, който имаше лоша слава. Целта му беше да избегне главно полицейските и военни патрули.

Къщата беше на около две мили от пристана, но Нейтън се озова пред нея по-бързо, отколкото очакваше. Още беше светло, макар че

слънцето се канеше да потъне в мрачното море. Огнената му диря стигаше чак до хоризонта.

Френският прозорец беше отворен, а морският бриз си играеше с копринените пердета. Отвътре идваше примамлива мека светлина, която обещаваще спокоен пристан сред едно потенциално враждебно обкръжение. Нейтън вземаше по две стълби наведнъж и скоро стигна до вратата.

— Има ли някой тук? — извика той, след като изтърси пясъка от краката си и си обу мокасините.

— Влизай — чу се характерният глас на Надин, мек и все пак леко дрезгав.

Нейтън влезе в стаята и изведнъж замръзна на място. В ъгъла стоеше огромен мургав здравеняк. Беше скръстил ръце пред гърдите си, а плешивото му теме отразяваше светлината на кристалния полилей. Нейтън пристъпи назад с намерение да се измъкне от това място. Той мразеше изненадите. Надин побърза да го успокои:

— Не се плаши. Той не е страшен.

— Трябваше да ми кажеш, че ще бъде тук тази вечер. Кой е той?

— Приятел на баща ми. Може да се каже, че ми е телохранител, макар че всъщност е много повече от това. Той ни е отгледал. — Тя се усмихна на мъжagата, който напомняше на Нейтън за джина от лампата на Аладин. — Басам се грижи за мен и за брат ми Набил. Няма защо да се плашиш от него. Виж, досега ми вярваше. Направи още една стъпка.

— Говори ли английски?

— Не.

Нейтън не помръдна от вратата. На лицето му се изписа сурово изражение, той впери поглед право в очите на Надин и каза:

— Искам да ми обещаеш нещо. Никога вече да не ме срещаш с нови хора, без да си ме предупредила. Обещаваш ли?

— Обещавам. Наистина съжалявам. Но ти да не би да си си въобразявал, че аз самата ще събирам информацията, за която ме помоли?

— Така си мислех наистина, но това е съвсем друг разговор — каза той и най-после влезе в стаята.

Басам направи крачка напред. Беше готов да се изправи пред Надин, но тя му каза нещо на арабски и той отстъпи. После

домакинята покани Нейтън да седне и се настани срещу него.

— Ще пийнеш ли нещо преди вечеря?

— С удоволствие.

— Текила?

— Да.

Тя стана да донесе питието, а после направи знак на Басам и той излезе от стаята.

— Надявам се, че няма да се върне с приятелите си — шеговито подметна Нейтън.

— Не. Отиде да приготви масата за вечеря.

— Каж ми сега, кой е баща ти?

— Може би го познаваш, поне по име. — Тя му подаде чашата.

— Фамилното ми име е Ал Дана, а баща ми се казва Катиб.

Тя изрече това с вирната брадичка. Явно се гордееше с баща си. Нейтън едва не изпусна чашата.

— Да не би да искаш да кажеш, че си дъщеря на Абу Набил? — изломоти той.

— Да, той е по-известен с това име.

— Дяволска работа! Как така попаднах точно на дъщерята на най-опасния терорист в света?!

— Баща ми е борец за свобода. Той не искаше да се замесва в тази война. Вашите хора просто трябваше да го оставят на мира.

— Съжалявам много, но този човек е брутален убиец.

— Внимавай какво говориш, моля те! Ти въобще нямаш представа кой е, или по-скоро кой беше, баща ми. Лесно ти е да раздаваш присъди. Какво знаеш ти за свободата? Ти си я получил по рождение.

— Не е съвсем така — възрази Нейтън.

Това не беше нито мястото, нито времето да се впуска в подобен спор, но той не успя да се сдържи. В цялата ситуация имаше нещо странно. Защо Надин се беше съгласила да му помогне? Длъжен беше да разбере.

— Свободата не ни е дадена по рождение. Трябваше да се бием за нея. Не помниш ли? — добави той.

— Да се биете ли? Дир Ясин^[1] за теб битка ли е? Това не беше ли чисто и просто касапница?

— Това беше дело на една крайна организация. Но на официално равнище никога не сме предприемали подобни неща. За разлика от разбойниците на Хадж Амин ал Хюсейни^[2].

— Я не ми ги разправяй тези простотии! Лидерите на тази тъй наречена крайна организация днес са на власт, а потомците на Хюсейни в момента се борят за мир. Що се отнася до баща ми, аз не приемам неговите методи. Иначе не бих се съгласила да ти помагам. Но, от друга страна, го разбирам. Знаеш ли, че моето семейство имаше 6000 акра овощни градини в днешен Израел? Имахме и гори в Ашкелон Явна и Кефар Саба. Всичко ни взеха. Ти как би постъпил на негово място? Къщата, в която е израснал, гледаше към залива на Яфа и имаше двацет стаи. В момента е полицейско управление. За един ден баща ми се е превърнал от уважаван гражданин в бежанец. Така че не ми разправяй как сте се били за свободата си! Вие извоювахте вашата свобода на гърба на други хора, но стига сме говорили за това. Време е да мислим за бъдещето. Аз не вярвам, че съществува истински шанс да се установи мир, но после може да съжаляваме, че не сме опитали. Разбираш ли какво ти говоря?

— Разбирам. Но недей да забравяш, че моят народ също е загубил всичко по време на геноцида и е трябвало да започне от нулата.

— А защо ние трябва да бъдем наказани заради геноцида? Други са го причинили, а ние плащаме греховете им. В известен смисъл ние също сме жертви на геноцида. Но двамата с теб едва ли можем да променим това положение.

Надин замълча.

— Басам ще каже ли на баща ти за мен? — поинтересува се Нейтън.

— Не. Той се отчита само пред мен. Всъщност с баща ми не си говорим в последно време, защото той мисли, че не съм права. Така разправя навсякъде, защото освен всичко друго смята, че по този начин ще ми се размине неговата участ.

Басам влезе да ги повика за вечеря. Нейтън тръгна към трапезарията след Надин и имаше усещането, че се намира в сюрреалистичен сън. Не му се беше случвало да върви по ръба на толкова остър бръснач. Може би на никого не беше се случвало. Ами ако паднеше?

Масата беше отрупана с местни деликатеси, като се започне от една голяма паница пикантно пиле с ориз и се стигне до традиционното ястие от патладжан със сос тахина. Едва когато глътна първия залък, Нейтън разбра колко е гладен. Следващите няколко минути минаха в мълчание. Накрая той попита Надин:

— Научи ли нещо за момичето?

Тя кимна и избърса устата си с една бяла кърпа.

— Басам отиде на този адрес. Семейството, което живее там, е доста голямо. Петима братя и една сестра. Палестинци са, родом от Хайфа. Нещо друго интересува ли те?

— Дали момичето е още там.

— Да, там е.

— Тя е нашият пропуск за организацията, която замисля атентата.

— Разкажи ми по-подробно за това.

— Добре, накратко казано, тя е племенница на един човек, който доскоро оглавяваше малка терористична организация, сформирана с цел да отстрани умерените палестински лидери. Говоря за хората, които са готови да преговарят с Израел под егидата на ООН. Чичо ѝ уреди нейното заминаване за Кипър, където ще координира действията на терористите. Спря се на нея, защото ѝ вярва и защото една жена би събудила по-малко подозрения у властите. Всичко беше нагласил и вече се готвеше да изпрати човек да я вземе, когато внезапно умря при нещастен случай. По-точно при гмуркане.

— Добре изпитано — отбеляза тя.

— Много си мнителна — каза Нейтън и се усмихна.

— Това лошо ли е?

— При сегашните обстоятелства май че е хубаво. И тъй, помощникът на нашия герой в момента я очаква. Той мисли, че пратеникът е бил при нея и тя вече е тръгнала.

— Добре, какво ни интересува всичко това? Да не си решил да я убедиш да работи за нас?

— И това би могло да стане, ако имахме повече време.

— Как тогава мислиш да действаш?

— Ти ще заемеш нейното място.

— Но аз, аз... — Предложението явно я потресе. — Как изглежда тя? Те веднага ще разберат, че съм друг човек. Аз дори не

знам как е изглеждал чичо й.

— Никой от хората, с които ще работиш, не я е виждал. Дори не са чували за нея. Тъй че в този план всичко е наред. Колкото до чичото, ще ти разкажа всичко за него.

— Ами ако тя се появи? Тоест...

— Ще трябва да я изолираме. Може би ще я задържим тук под охраната на Басам. Тя веднага ще се отзове на поканата ни, защото ще помисли, че я търси пратеникът на чичо й. Момичето няма представа, че чичо й е мъртъв. А семейството й ще е спокойно, защото за тях тя заминава да учи в Сорбоната...

— Щом знаеш всичко това... — Тя произнасяше отчетливо всяка сричка. Очевидно в главата й се въртяха различни варианти. — Защо просто „Мосад“ не задържи тези терористи?

— Защото моите хора, също както и сирийците, искат да се възползват от атентата срещу умерените палестинци.

— Значи ти не можеш да ги задържиш, така ли?

— Надин, не мога дори да се доближа до тях. Моите шефове ги държат под наблюдение, за да са сигурни, че в последния момент няма да променят намеренията си и да нападнат членовете на израелската делегация. Искам да проникнеш при терористите, за да мога да ги спра, когато му дойде времето. Но засега е безсмислено да съставяме конкретен план, тъй като нямаме достатъчно информация. В момента е важно да хванем момичето и да те изпратим в Гърция.

— Знаеш ли паролата на пратеника? — попита тя.

— Да. За по-сигурно съм я записал и на арабски.

— Мисля, че Басам ще може да я доведе тук и да я охранява. — Тя се облегна назад и отправи поглед към Нейтън. — Сега не мислиш ли, че е хубаво да имаш такъв човек подръка? Може да си от „Мосад“, но май че не се беше сетил за това. Какво щяхме да правим сега без Басам?

— Не си мисли, че ти си единственият човек, когото познавам в Ливан — каза той с надеждата, че блъфът ще мине. — Но щом разполагаме с него, защо да вкарваме нови хора в играта? Освен това аз нямам нищо против Басам. Казах само и пак ще го повторя, че не искам вече да ме изненадваш по този начин. Няма да е здравословно нито за мен, нито за теб.

— Добре — каза Надин. — Ще отида да говоря с него. Все пак не знаем дали ще приеме. Може пък да откаже.

— Всичко ли ще му разкажеш? Или вече си го сторила?

— Още нищо не съм му казала. Знае само, че си мой приятел от Америка. Но ако държиш да ни помогне, ще трябва да съчиниш някаква правдоподобна история. Иначе ще се наложи да му разкажем всичко, както си е.

— Чакай малко да помисля.

Нейтън се загледа навън през прозореца. От мястото му не се виждаше луната, а само пречупеното ѝ отражение, което яздеше вълните.

— Кажи му, че аз...

Той забарабани с пръсти по масата. Апаратът на „Мосад“ го беше разглезил. Там имаше хора, които се занимаваха с това да съчиняват подобни истории и да ги подкрепят с документи. Сега трябваше да обмисли всички детайли. Най-после се сети.

— Кажи му, че съм от ЦРУ и имам нужда от помощта ви, защото работя сам за спасяването на един палестински лидер.

— Аз мислех, че няма да искаш да му кажеш истината.

— Не искам само да знае, че съм израелец. Така е добре, повярвай ми. Защо не го повикаш?

Оказа се, че Басам е повече от готов да им помогне. След като уточниха всички подробности, Нейтън изложи плана за следващите няколко часа. Той щеше да се върне на корабчето, а рано сутринта да отиде на летището. Там трябваше да се срещне с Надин, която щеше да се обади на Халим малко преди полета, за да го помоли да я чака на летище „Хелиникон“ в Атина. Нейтън подчерта колко е важно терористът да разбере, че самолетът ѝ ще пристигне от Ливан.

Халим щеше да я заведе в апартамента и от този момент тя трябваше да започне да събира информация. Нейтън не ѝ каза, че в жилището има подслушвателно устройство, защото искаше поведението ѝ да е естествено. Предупреди я обаче, че е възможно да ги подслушват и затова не бива да използва нито телефона в апартамента, нито автомата в ресторанта. Накрая се уговориха да го потърси след няколко дни и да му остави кратко съобщение. Даде ѝ един номер в Париж. В случай на опасност следваше да се обади незабавно.

— След разговора с мен — каза Нейтън — ще отидеш в хотел „Палас“ на булевард „Синтагма“ и ще се регистрираш под името Мадлен Маркус. После ще се качиш в стаята си и ще чакаш. — Той записа името на едно листче хартия и ѝ го подаде. — Аз ще ти се обадя в стаята и ще ти кажа какво да правиш по-нататък. Запомни името и парижкия номер и после унищожи листчето. Разбра ли?

Тя кимна.

Нейтън отново мина през всички етапи, за да се увери, че Надин схваща тяхната последователност. После дойде ред на Басам.

Нейтън помоли Надин да преведе дума по дума указанията му на телохранителя си. Най-много настояваше да се изключат всякакви възможни грешки при установяване самоличността на момичето. Щеше да е особено глупаво да задържат друг човек. Басам от своя страна обясни, че ще я държи в специална килия в подземие на къщата. Момичето едва ли щеше да е първата обитателка на тази килия. Арабинът увери Нейтън, че няма от какво да се притеснява. В края на краищата, ако момичето изчезнеше, това щеше да застраши Надин. А Басам никога не би допуснал такова нещо.

Наближаваше два часът след полунощ, когато Нейтън излезе от къщата. Басам искаше да го изпрати, но той му каза, че отдавна е пораснал и може сам да се грижи за себе си. Няколко минути по-късно вече съжеляваше за тези си думи.

Напрежението дотолкова беше изострило възприятията му, че той успя да усети нечии стъпки зад гърба си. Нощта беше ясна, но на места отразената светлина на полумесеца образуваше тъмни петна. Нейтън не можеше да си позволи да спре. Оставаше му да се надява, че в един момент ще се справи с човека, който го преследва.

Той не даде да се разбере, че е забелязал нечие присъствие, но през цялото време беше нащрек. Гледаше да върви по приборя, който почти моментално отмиваше стъпките му.

Изведнъж го заслепи силна светлина. Той закри очи с дясната си ръка. После чу някой да вика на арабски:

— Tahal edak, tahal edak.

Като видя, че Нейтън не реагира на думите му, арабинът изкрещя на развален английски:

— Горе ръце, горе ръце!

Нейтън замръзна. В главата му се блъскаха всякакви мисли. Отвлечане? В такъв случай просто биха го халосали с нещо по главата. Ако човекът, когото все още не можеше да види, искаше да го убие, досега щеше да го е сторил. Навярно е военен или полицейски патрул, реши Нейтън.

— Какво искате? Аз съм канадец. Какво искате?

— Паспорт — дойде отговорът.

Арабинът протегна ръка и Нейтън съзря очертанията на автомата му. Стисна очи, за да се предпази от светлината. После извади паспорта си и го подаде. Другият го хвана с една ръка, а с другата насочи фенерчето си към него. Щом светлината се отмести от лицето на Нейтън, той отвори очи.

Пред него стоеше дребен сирийски войник, който очевидно патрулираше сам. От начина по който разглеждаше паспорта, си личеше, че не се опасява от нападение. Автоматът му беше праметнат през рамо.

Той сложи паспорта в джоба на куртката си и направи знак на Нейтън да го последва. Явно нямаше да му се размине толкова лесно. Сириецът навярно реши, че е хванал ценен екземпляр.

Нейтън си свали часовника и се опита да подкупи с него войника. Той огледа хубавата златна вещ, но отказа да я приеме.

— Тъпо решение — изрече Нейтън тихо и сириецът се наведе напред да чуе какво казва.

В следващия момент свали автомата от рамото си, но Нейтън беше сигурен, че предпазителят е вдигнат. Той замахна и хвърли часовника си в пясъка зад гърба на арабина, който извърна глава, за да го проследи с поглед.

Нейтън моментално скочи върху него, хвана го за ревера и го притегли към себе си. С дясната си ръка сграбчи каската му и рязко я дръпна встрани. Вратът на сириец а изпраця силно в нощната тишина. Нейтън се наведе над трупа да си вземе паспорта. Изведнъж отново попадна в сноп ярка светлина.

— Гадове мръсни! — извика той и посегна към автомата, който още беше в ръцете на мъртвия войник.

Свали предпазителя, насочи оръжието по посока на светлината и залегна зад трупа на сириец а. Тъкмо се беше накарнал да стреля, когато чу познат глас.

— Не ти ли казвал, че ти за мен най-ценен човек в момента?

Беше Гамил, който освети лицето си, за да може Нейтън да го види.

— Не забравяй часовник — каза той, взе часовника от пясъка и го подаде на Нейтън, който вече се беше изправил.

— Ти много добър — отбеляза Гамил със самодоволна усмивка. Обаче навярно не знаел, че тези момчета ходи по двама. Те умни, не като някои канадци, които иска да ходи сами. Трябва да благодари мен, че дошъл.

— Какво стана там отзад? — попита Нейтън и посочи към мястото, откъдето се появи Гамил.

— Аз те наблюдавал през цялото време. Един войник дошъл при теб. Ти го видял чак когато застанал пред теб. Друг войник се скрил в тъмното. Когато видял, че ти напада негов приятел, искал да ти пръсне глава. Но аз помага на приятел дори когато приятел не иска да ми плати всички пари. Аз прерязал гърло на войник. Добре, че негов пръст не бил на спусък. Ако бил гръмнал, щял да събере цяла рота.

— Добре, хайде да се отървем от трупове и да се пръждосваме оттук, преди да са дошли други войници. Можеш ли да плуваш?

— Защо пита? — реагира Гамил уплашено.

— Най-добре ще е да завлечем трупове до морето, да ги вкараме малко навътре и да ги потопим с някаква тежест. После можем да преплуваме до пристана, за да избегнем патрулите.

— Аз помага да закараме трупове във вода — каза Гамил. — После ти плува до пристан. Аз ходи пеша. Аз няма причина не ходи.

— Ти май че не можеш да плуваш, а?

— Хайде вкарваме трупове във вода.

Двамата се потопиха до кръста. Гамил влачеше втория войник за яката. На врата му зееше добре оформена дълбока рана — доказателство за майсторството на Гамил. В другата си ръка ливанецът държеше тежка желязна тръба.

— Откъде я взе? — попита Нейтън, както влизаше заднишком още навътре.

— От парапет.

— Ще я промушим през куртките им. Така ще постоят на дъното достатъчно дълго. Можем да ги пускаме. Отливът май че не стига дотук.

Всеизвестен е фактът, че трупове в Ливан не правят особено впечатление. Ако убитият е войник, намират един куп заподозрени и някой от тях може да си изпати.

Убийствата от този род не притесняваха Нейтън. Жертвата в този случай беше вражески войник, който изпълняваше дълга си. Докато служеше в морската пехота, неведнъж му се беше случвало да праща такива юнаци на по-добро място.

— Кажи ми сега, можеш ли да плуваш, или не можеш? — обърна се Нейтън към Гамил. — Защото, ако не можеш, аз ще ти помагам. Както си целият мокър, ако тръгнеш по брега, няма начин да не те спрат.

— И какво от това? Дори да ме спрат, веднага ще ме пусне. Аз ливанец.

— Ами ако утре, когато намерят трупове, се сетят, че са спрели на плажа някакъв човек с мокри дрехи? Хайде, помисли малко. Знам, че те е страх от водата.

Гамил разбра, че Нейтън има право, и двамата се отправиха към корабчето по вода. Влязоха още малко навътре, но краката им стигаха дъното. На някои, по-дълбоки места Нейтън придържаше спътника си.

— Аз не научил да плува — оправдаваше се Гамил. — Също като мой баща. Той казваше добри моряци не могат да плува. Добър моряк не слиза от кораб. Пази кораб да не потъне, защото негов живот зависи от това.

В последния участък преди пристана се наложи да влязат малко по-навътре, защото слънцето започваше да се показва зад планините. Гамил обеща, че няма да се паникьосва, Нейтън го хвана под брадичката и го повлече като удавник. На няколко пъти забелязаха патрулни двойки и оставаха на място във водата, докато отминат.

Най-после стигнаха до пристана. Гамил пръв се качи на кея. Беше страшно доволен, че се е измъкнал от водата. Когато стъпиха на борда, вече съвсем се беше развиделило.

— Каква била тази работа? — попита Гамил половин час по-късно.

Двамата седяха на палубата и пиеха ароматно горещо кафе.

— Ти не разправя на мен тези глупости за водолази и туристи. Като видял как убива войник, разбрал, че ти не туристически агент, приятел. Агент, да, но турист не.

Без да дочака отговора на Нейтън, той продължи:

— Аз искам участва. Аз има опит в тези работи. Не искам пари. Пари има много.

— А какво искаш? — попита Нейтън.

— Паспорт. Истински паспорт. Нищо друго. Да мога излезе от Ливан и да остане в чужбина.

Нейтън не искаше да въвлича още хора в тази операция, но, от друга страна, наистина имаше нужда от Гамил. Просто нямаше как да бъде на няколко места едновременно, а му трябваше и преводач от арабски. Но не биваше да разкрива истинската си самоличност пред ливанеца. Той си даваше сметка, че Гамил би работил за първия срещнат и затова не можеше да му се вярва напълно. Но всъщност, помисли си Нейтън, на кого ли мога да вярвам при тази шибана ситуация? И все пак беше длъжен да разбере още нещо.

— Какво ти пречи да се махнеш от страната? Щом имаш пари, винаги можеш да си купиш паспорт.

Ливанецът кимна.

— Аз искам документи да живее в друга страна. Не скапани документи, че постоянно да се озърта. Нали ме разбираш?

— Мисля, че да. Сигурен съм, че криеш нещо, но ще те приема — каза Нейтън накрая. — Само че при едно условие.

— Какво искам от мен? — попита Гамил, без да се двоуми.

— Няма да ме питаш за кого работя, докато не получа разрешение да те вербувам официално. Засега ще ти давам пари само за ежедневни разходи. Вербуването е свързано с много документи и не зависи само от мен. — Нейтън беше решил да рискува докрай — Аз мога да те препоръчам, но други хора ще вземат крайното решение.

— Аз ти казах, че има много пари. Ако иска, ще ти дам малко. А какво ще стане с паспорт?

— Това ще се уреди. Може би за Норвегия.

Нейтън искаше Гамил да работи за него и обмисляше как точно да го вербува. Макар че в момента работеше по неофициална задача, той си оставаше оперативен офицер.

— Можеш да задържиш парите, които ти дадох. Не ми трябват.

Уточниха начина, по който Нейтън ще се свърже с ливанеца. Гамил трябваше да се регистрира в един малък парижки хотел.

Разбира се, нямаше да е необходимо да пази по цял ден стаята и да чака Нейтън да му се обади.

— През няколко часа ще проверяваш за съобщения от мен на рецепцията. По този начин ще мога да те уведомявам кога точно ще те потърся — обясни Нейтън.

Той беше много доволен, че екипът му започва да се оформя, макар и да беше далеч от стандартите на „Мосад“, а и на терористите. Във всеки случай засега успяваше да се възползва оптимално от наличните средства в една невероятно трудна ситуация.

[1] Дир Ясин — арабско село, в което през 1948 г. терористичната еврейска организация „Иргун“ извършва масово клане на палестинци. — Б.пр. ↑

[2] Мохамед Амин ал Хюсейни — назначен през 1921 г. от англичаните за пожизнен главен съдия и мюфтия на Ерусалим. Слага началото на арабския тероризъм срещу еврейските заселници в Палестина. — Б.пр. ↑

XX

Международното летище в Бейрут
14-ти септември, 9,11 часа

Международното летище в Бейрут се намира само на няколко мили южно от центъра на града, но на Нейтън му трябваше цял час да стигне до там с такси. Като се изключат няколко дупки от куршуми по задната врата, жълтият мерцедес беше в отлично състояние, но някакъв военен контролен пост задържаеше движението по булевард „Рамлет Ел Байда“ поне една миля напред. Шофьорът загуби търпение и сви по улица „Венецуела“, която Нейтън познаваше от времето на службата си в морската пехота. След това арабинът се отклони надясно по авеню „Камил Шамун“ и се отправи на юг с бясна скорост.

На кръстовището пред летището имаше втори контролен пост, този път на ливанската полиция. Претърсваха всички коли, но не съвсем щателно, тъй че след десет минути таксито на Нейтън най-после, стигна до терминала. Той видя Надин, която чакаше на една от скамейките. Тя му махна. Изглеждаше страшно елегантна в сивия си костюм. Прекалено е красива, помисли си Нейтън. Халим едва ли си представяше племенницата по този начин. Той очакваше да види момиче, което прилича на студентка и бяха длъжни да оправдаят очакванията му.

— Извинявай — каза Нейтън, — но ще трябва да облечеш нещо по-спортно. Истинската племенница не би се появила в такъв тоалет.

— Наистина. Трябваше сама да се сетя. Ще отида да видя какво може да се направи.

Тя си взе куфара и тръгна към тоалетната. През това време Нейтън отиде да се регистрира за полета. Самолетът му излиташе четиридесет минути след този на Надин. Когато се върна, тя вече го чакаше. Сега беше със семпла памучна рокля. С колана ѝ си беше привързала косата отзад. Широката дреха прикриваше донякъде извивките ѝ, макар че съблазнителният ѝ вид трудно можеше да се заличи.

— Така е по-добре — каза Нейтън, — макар че и сега си твърде красива.

— Надявам се да ми простиш за това — усмихна се Надин.

— Обади ли се?

— Да, малко преди да дойдеш. Каза, че ще ме чака на летището и че имал новини за мен. Опитах се да измъкна нещо, но той отсече, че този разговор не бил за телефон.

— Чудесно. Значи просто не иска да ти съобщи за смъртта на чичо ти, за да не се откажеш. Когато ти каже, трябва да се направиш на шокирана, но гледай да не преиграваш. Помни, че не си била чак толкова близка с чичо си.

— Няма страшно. Знам как да го изиграя.

— Знаеш ли дали Басам е прибрал момичето?

— Задържа я и сега е тук. Отиде да ми купи билет.

— Какво? — Нейтън почувства как кръвта нахлува в главата му.
— Какво значи това? Кой остана при момичето?

— Той ме увери, че тя не може да избяга. Ето го, идва.

Нейтън се обърна да види Басам, който се приближаваше към тях, облечен с омърляна бяла памучна галабия. Беше небръснат и имаше уморен вид. Той подаде билета и бордовия пропуск на Надин, а после кимна на Нейтън и изрече обичайния арабски поздрав:

— Ahlan wa sahlан ya afendi.^[1]

Нейтън каза на Надин, без да отмества поглед от едрия арабин:

— Попитай го за момичето. Кого е оставил при момичето?

Тя избълва няколко думи. Докато чакаше отговор, Нейтън не свали очи от лицето на Басам. Арабинът се усмихна и отговори на Надин. После даде на Нейтън някакъв ключ.

— Всичко е наред — преведе Надин. — Момичето е на сигурно място, където никой не може да я открие и не е необходимо постоянно да има човек при нея. Басам ме помоли да ти припомня, че никога не би подложил на риск моята безопасност.

— Какъв е този ключ?

— Каза, че е за един от онези сейфове. — Тя посочи една отделена секция на терминала. — Номерът на сейфа бил изписан на ключа. Там имало нещо за теб. Някакъв талисман.

Басам кимна и на двамата, каза нещо на Надин и се отдалечи.

— Чакай малко... попитай го... Къде тръгна така изведнъж?

— Твърди, че има да изпълнява поръчки на друг човек. Надява се един ден отново да се видите.

— Какъв може да е този талисман? Как мислиш?

Нейтън стана нервен. Не му се искаше някак си да отваря някакъв сейф, след като е получил ключа за него от човека, на когото Абу Набил е поверил децата си.

— Нямам представа, но можеш да бъдеш сигурен, че Басам не ти мисли злото.

— А документите на момичето? У теб ли са?

Той се сети за този важен детайл, когато чу, че обявяват полета й.

— Естествено. Басам ми ги донесе. Сменил е снимката й с моята. Не забравяй, че този човек има много добри връзки.

— Ако връзките му си траят, всичко ще е наред.

На Нейтън страшно му се пушеше, но нямаше цигари у себе си.

— Успокой се — каза Надин. — Всичко ще мине по мед и масло. А сега трябва да тръгвам, ако искам да си хвана самолета.

— Не забравяй указанията ми, Надин. И най-вече гледай да не се правиш на герой. Не поемай излишни рискове. Ако се съмняваш, че нещо намирисва, по-вероятно е да си права. В такъв случай се измъкваш, и толкова.

— Ще се оправя — каза тя, имитирайки неговия глас.

Той се наведе напред и я целуна по челото. Тя се изчерви и си дръпна главата.

— За това не сме се разбирали, Нейтън. Ще правим само каквото трябва и нищо повече.

— Извинявай — измънка той, явно притеснен. — Исках само... Добре де, както и да е. Хайде тръгвай и се пази.

Тя се обърна към вратата на контролния пункт, после инстинктивно се завъртя, изправи се на пръсти и целуна Нейтън по бузата. После тръгна, без да промълви и една дума, и само след секунди изчезна сред тълпата от пътници, оставяйки Нейтън зяпнал от изумление. В един момент той видя, че хората наоколо го гледат странно и осъзна, че се усмихва сам на себе си.

Е, помисли си той, време е да стъпя на земята и да видя какво ми е оставил в сейфа онзи здравеняк. Само дано не експлодира, защото тогава в управлението на „Мосад“ няма да знаят какво да мислят. Нейтън си представи какво би станало, ако взривът го разкъса на

парчета, но все пак успеят да идентифицират останките му. Все едно е бил на почивка. В Бейрут?

Сейф 189 беше последният, срещу него имаше стена. Добър избор, помисли си той. Ако гръмне, ще ме залепи за стената и няма да потроша стъкларията. Нейтън се подвоуми за миг, след което пъкна ключа и бавно го завъртя, като същевременно се измести встрани от вратата. Не последва взрив и той мина от другата страна на сейфа. Отвори вратата съвсем малко, внимателно прокара пръстите си по ръба, за да провери дали няма някаква жица или друго приспособление. Нищо не откри, но вече здраво се беше изпотил. В морската пехота често му се налагаше да обезврежда бомби и тази работа винаги го плашеше. Беше убеден, че един ден някое взривно устройство ще гръмне в ръцете му.

Сейфът беше на височината на кръста му и Нейтън трябваше да се наведе, за да надникне вътре. Отначало не можа да възприеме това, което вижда. Гледката нямаше нищо общо с действителността. В следващия момент едва се сдържа да не повърне. В сейфа лежеше главата на някакво момиче. Широко отворените му очи гледаха право в него. На лицето ѝ беше изписано учудено изражение. Малката дървена кутия беше прилежно поставена в дъното на сейфа. Вратът беше стегнат с тел точно на мястото, където главата беше откъсната от трупа. Това обясняваше отсъствието на кръв. На кутията имаше залепена малка бележка, на която пишеше: „Затвори вратата, не заключвай.“

Басам очевидно не обичаше да рискува. Нейтън се попита дали Надин знае, но реши, че е малко вероятно. Ако знаеше, Басам едва ли щеше да обяснява надълго и нашироко, че проблемът с племенницата е решен.

Той стоеше застинал на място и не можеше да свали поглед от очите на момичето. Тя сякаш гледаше право в него. В един момент Нейтън тръшна вратата. Гадеше му се. Чувстваше се премалаял. Трябваше му глътка свеж въздух, но той първо пресече салона, отиде в тоалетната и си пъкна главата под чешмата, след което попи водата с няколко хартиени салфетки. Студената вода го поосвести, но той все пак излезе на въздух. Прибра се, когато обявиха полета му. С треперещи ръце даде няколко монети за пакет цигари.

Споменът за мъртвото лице не го напусна по целия път до Виена. Той знаеше, че за дълго ще остане в съзнанието му.

Беше виждал безброй обезобразени трупове на бойното поле. Но военната атмосфера правеше зверствата някак по-приемливи за човешкия разсъдък. Към днешния случай се примесваше и чувството на вина, че по някакъв начин го е предизвикал.

Но въпреки всичко Нейтън беше длъжен да насочи вниманието си към операцията. Малко преди самолетът да се насочи за кацане, той започна да обмисля различни подходи към Секирата.

[1] Здравей и мир на душата ти, уважаеми (араб.). — Б.пр. ↑

XXI

Една вила в покрайнините на Дамаск
24-ти септември, 11,00 часа

Карл Райнхарт седеше в огромно, тапицирано с брокат канапе и държеше в ръката си висока чаша със студено питие. В момента прислужникът почистваше масата от остатъците на някакво малко парти — десетина празни чашки за кафе и голям сребърен поднос, в който бяха останали две парченца сладкиш. Когато арабинът приключи, Карл му даде знак, че може да си върви.

— Ахмед ми харесва — каза той на събеседника си, — защото винаги разбира моите знаци.

— Не владее ли немски или английски?

Широкоплещестият мъж в другия край на канапето говореше с испански акцент. Той се наведе да си вземе питието.

— Мисля, че не. По-добре да не чува какво си говорим.

— Откъде, по дяволите, знаеш, че твоите любезни домакини не ни подслушват?

— Един от моите хора всеки ден проверява за подслушвателни устройства, тъй че ако ти не си внесъл такова нещо, е абсолютно изключено някой да ни подслушва.

— Честно да ти кажа, въобще не ме интересува дали ме подслушват. Аз нямам какво да крия. Още от първия ден тук се отнасят прекрасно с мен.

— Радвам се за теб. Но мен също не ме притесняват сирийците. Просто знам, че службите им са задръстени с агенти на „Мосад“, както и на други разузнавателни агенции. От агентите ме е страх.

— Кажете сега какво си замислил? Виждам, че си събрал чудесни хора. Имах удоволствието да работя с някои от тях през седемдесетте. За другите само съм чувал. Това е страхотен екип, приятелю. Та какво си решил да правим?

— Всичко с времето си. Засега искам от теб да ми помогнеш да подготвим покушение срещу един офицер от „Мосад“.

— Ти май нещо се майтапиш.

— Не. Защо си мислиш така?

— Защото тези типове винаги ни се изплъзват. Когато им устроим засада, нашите хора или се разбягват, или загиват.

— Е, този път няма да е така. Всъщност този евреин не ми трябва мъртъв. Нападението не бива да изглежда като опит за убийство. Планът ми преследва двойна цел.

— Това вече звучи интересно.

— Преди това обаче трябва да поразпитаме един юнак в подземиято, за да мога да сглобя цялата мозайка. Не исках да започвам разпита сам. Познавам те и мисля, че ще се изкефиш.

— Тръгваме ли? — попита гостът на Карл и понамести своите очила със сребърни рамки.

После се изправи и последва Карл. Немецът излезе в коридора и се зае да отключи една врата, която на пръв поглед водеше към някакъв малък килер. След като отвори, Карл тръгна надолу по стръмно стълбище. В един момент се извърна и тихо подвикна:

— Карлос, затвори вратата след себе си.

— Добре, амиго. Има ли някаква лампа в тази миша дупка?

— Да, ще светне, като затвориш вратата.

Двамата пресякоха някакъв нисък коридор в подземиято и се озоваха пред солидна метална врата. Карл превъртя ключа и тя се отвори безшумно навътре. Влязоха в малко помещение с размерите на асансьорна кабина.

— Вземи — каза Карл и подаде на Карлос чифт големи очила. — Сложи ги.

— За какво са ми?

— В съседното помещение е тъмно. Това е следователска техника, която разработихме преди няколко години. Обектът изцяло губи ориентация и по този начин въображението му започва да работи за нас. Достатъчно е да драснеш по металната врата и той си представя страховити работи. Процедурата е по-бърза и по-ефикасна от обичайните въздействия и спестява употребата на инструменти.

— Защо не използвате химикали?

— Те имат много сериозен недостатък, защото трябва да знаеш точно какво да питаш, за да получиш съответния отговор. Няма смисъл да ти обяснявам, че това не винаги е толкова лесно. А при тази процедура аз активирам страховите реакции на обекта и той започва да

рови из мозъка си за неща, които може да се окажат интересни. Какво по-хубаво от това? Само за едно нещо трябва да внимаваш. Ще си мълчиш и ще чакаш аз да те попитам нещо. А на въпросите ми ще отговаряш само е да. Ясно ли е?

— Да, мисля, че ще се справя.

След като си сложиха очилата за нощно виждане, двамата влязоха в килията. Очилата оцветяваха всичко в зелено. Размерите на помещението изненадаха Карлос. Площта му беше над двайсет квадратни метра, а височината не по-малко от пет.

В центъра беше арестантът, привързан към нещо подобно на зъболекарски стол. Колкото и изкривено да беше едноцветното изображение, ужасът по лицето на нещастника не можеше да се сбърка с друго чувство. Очите му бяха широко отворени и се въртяха наляво-надясно, опитвайки се да уловят кой произвежда тези звуци. Главата си не можеше да помръдне, защото тя също беше привързана към стола с помощта на специално пригоден хомот.

— Виждаш ли, добре го храним нашия приятел — каза Карл и посочи една банка с глюкоза. — И той добре ни се отплаща, но още не ни е казал всичко, което знае.

— Моля ви, моля ви! Извадете ме от това място — прохъхри клетникът.

— Спокойно, спокойно. Не се вълнувай.

Карл отиде до стената и откачи един кухненски нож с около трийсетсантиметрово острие. После се приближи до стола.

— Е, мистър Шаби — каза той и опря тъпата страна в бузата на нещастника, — много ми се иска да те накълцам, но аз съм човек, който държи на думата си. Обещах ти, че ако ми разкажеш всичко, ще се откажа от идеята да те накълцам парче по парче, като започна от пръстите на краката. Обаче ти май че не ми повярва. Навярно си решил, че само те плаша. Очевидно ще трябва да ти докажа, че не се шегувам.

Карл се обърна към Карлос:

— Когато го доведох тук, отрязвах един от пръстите на краката му. Но тогава го направих с ножица. Подозирам, че не го е заболяло достатъчно.

През цялото време той поддържаше съвсем спокоен, делови тон, без да обръща никакво внимание на хленчовите на Шаби. Сякаш си

имаше работа с неодушевен предмет.

— Сега обаче съм приготвил — продължи Карл — и мисля, че го усещаш на бузата си, един нож за рязане на хляб. Както знаеш, тези ножове са назъбени, тъй че все едно ще ти режа пръста с трион. Ще продължи малко по-дълго, отколкото предния път, но затова пък ще достави много по-голямо удоволствие на мен и на моя приятел. А ти ще изпиташ много по-силна болка.

Шаби започна да пици неистово, когато Карл наведе стола, за да нагласи крака му в удобно положение. Голото му тяло започна да се гърчи, опитвайки се да се освободи. Добре, че каишките бяха подплатени с вата, иначе щеше да си разреже кожата.

— Моля ви, моля ви — проплакваше той. — Какво още искате да знаете? Вече всичко ви казах. Всичко! Какво искате от мен? Готов съм да направя всичко, което поискате. Пуснете ме, моля ви.

Карл заобиколи стола, сложи ножа върху корема на Шаби. После леко прокара назъбеното острие по пениса му и каза:

— Искам отново да ми опишеш Бред, без да изпускаш и най-малкия детайл.

През следващите няколко минути Шаби повтори описанието, което вече беше направил. Спря се на походката, на дрехите на Бред, дори спомена, че много често повтарял „няма проблеми“.

— Добре — каза Карл, — както вече казах, аз държа на думата си. Сега ще помисля малко, а после ще решим какво да правим с теб. Карлос, хайде да излезем.

Когато се качиха горе, Карлос отбеляза:

— Това е изумително. От колко време е в тази килия?

— От около двайсет часа, но той си мисли, че е бил там много по-дълго. Поставили сме специална лампа с бяла светлина, която се усилва и отслабва постепенно. Създава илюзията, че отвън прониква светлина. По този начин той си мисли, че дните се сменят. Ние постоянно ускоряваме процеса и в момента един „ден“ минава за четири часа. Днес ще го изкарам оттам, за да ми състави точен портрет на този Бред.

— Кой е той?

— Оперативният офицер от „Мосад“, който разработва нашия приятел Шаби. Мисля, че ти споменах за него. Изглежда, че Шаби е предал на този човек информация, която може да попречи на моите

планове и да застраши моя човек в „Мосад“. — Карл се разсмя. — Само да можех да им видя физиономиите, когато получат информацията, която съм им приготвил...

Карлос се опули. Изведнъж на лицето му се появи широка усмивка.

— Разполагаш с източник вътре в „Мосад“, така ли?

— Да. При това от много време. Повече от десет години.

— Боже господи! И чак сега ми казваш?

— И сега нямаше да ти кажа, ако не се нуждаех от помощта ти. Искам да работим заедно в тази операция. А после, повярвай ми, ни чакаат и други дела.

— Какво имаш предвид?

— Тази операция е само началото, Карлос. Първият клиент трябва да остане доволен. Оттам нататък нищо не може да ни спре. Разбираш ли, аз имам мои хора навсякъде. От Пентагона до Бундестага. Но ми трябва една солидна сума, за да задвижа нещата, а също и база, в която да се прибираме.

— Добре, можеш да разчиташ на мен. Надявам се, разбираш, че с времето тази страна може да престане да те посреща толкова любезно. И те май че тръгват към американците, защото вече няма къде другаде да отидат.

— Скоро ще се преместим в Либия. А после ще ръководим нещата от Европа, а защо не и от Щатите. Но първо трябва да приключим с тази задача. Целта ми е така да натопя Бред, че в „Мосад“ да го помислят за внедрения агент. Така ще им попреча да разкрият моя човек.

— Как, по дяволите, си успял да проникнеш в „Мосад“? Чувал съм, че всички техни служители редовно минават през детектора на лъжата.

— Можеш да ми вярваш, приятелю. Този човек наистина работи за мен.

Карлос се ухили.

— Ще ида да донеса някакво вино — каза Карл и се върна след малко с бутилка изстудено мозелско.

После седна и подробно обясни на Карлос как точно възнамерява да действа. В момента не можел да напусне Сирия и сам да се захване с операцията. Но Карлос бил стоял достатъчно време извън играта и

едва ли някой си спомнял за него, особено след малката, но превъзходна пластична операция. Карл беше сигурен, че може да има доверие в Карлос дори и само защото се намираха в сходно положение. И двамата бяха отломки от провалени системи.

XXII

Управлението на „Мосад“
24-ти септември, 17,05 часа

Нейтън влезе в сградата тичешком и едва в асансьора закачи личната си карта за джоба на ризата. Някаква катастрофа предизвика задръстване и вече закъсняваше с цели двайсет минути за срещата си с Муса.

За разлика отпреди, сега Нейтън се чувстваше несигурен в тази сграда. Вероятно го глождеше гузната му съвест. Можеше ли Муса да проникне зад маската му? Щеше ли да се досети, че крие нещо? Можеше ли въобще да се надява, че ще му се размине? В този момент цялото начинание му се стори адски глупаво и необмислено. Той стигна до кабинета, сграбчи бравата и енергично отвори вратата.

— Отдавна те чакам — каза Муса и вдигна поглед от вестника, който четеше.

Нейтън стоеше до вратата и се опитваше да си поеме дъх.

— Да не би някой да те преследва? Какво ти става, по дяволите?

— Нищо. Нищо ми няма. Просто попаднах в задръстване и си мислех, че може да си тръгнеш. Затова тичах.

Нейтън пристъпи напред и се отпусна в едно кресло.

— Е, какво ново, приятелю? — Тонът на Муса беше пресилено бодър. — Как мина почивката ти? Успя ли въобще да отдъхнеш, или жените не те оставиха на мира?

— Опитах от всичко по малко.

Нейтън се насилваше да играе убедително. Съзнаваше, че оттук нататък ще трябва да е изключително внимателен, особено в разговорите си с Муса. Освен това усещаше, че нещо не е наред.

— Е, за какво ме повика? — попита Нейтън. Муса му подаде някакъв лист хартия.

— Получихме съобщение от Секирата. Дойде и видеокасетата, която заснехме пред жилището му в Дамаск.

— Чист ли е?

— Изгледах я няколко пъти — каза Муса — и не забелязах нищо съмнително. Ще ти дам да я видиш, но не мисля, че ще откриеш нещо.

— Какво точно има на нея?

— Човекът се прибира вкъщи съвсем спокойно. Крачи към сградата, а наоколо не се забелязва нищо необичайно. Всичко изглежда напълно нормално. Между другото, този твой агент бил голям грозник. Как си се разхождал по улиците с него, докато го вербуваш?

— Стига с тези майтапи. Да не би да си пил?

— Копеле такова! — Муса се изправи. — Да не съм те чул вече да ми говориш с този тон, че ще ти изкарам ташаците през гърлото. Какво ти става? Къде ти е чувството за хумор?

Днес Муса определено не беше на кеф. Крие нещо, помисли си Нейтън. В този момент беше готов да жертва всичко, за да разбере какво е то.

— Какво гласи съобщението на Секирата?

С този въпрос Нейтън се опита да върне нещата в руслото им след няколко секунди мълчание, през които шефът му продължаваше да го гледа злобно. Муса седна и каза хладно:

— Ще стигнем и дотам. — Той си запали, без да предложи цигара на Нейтън. — Утре сутринта заминаваш за Амстердам. На летище „Шипхол“ ще те посрещне Мейр Алон. Познаваш ли го?

— Естествено. По едно време работихме заедно в Париж.

— Чудесно. Той ще те закара в Хага и ще те остави на... Бил ли си някога в Хага?

— Няколко пъти. Не може да се каже, че познавам всички улици, но мога да се оправя. Градът не е чак толкова голям.

— Той ще те остави пред Холандския търговски център на улица „Спюи“. Първо ще провериш дали нямаш опашка, защото знаеш, че Мейр е скаран с конспирацията. После ще отидеш в една наша квартира на две преки от музея „Мавриций“. При снабдителите те чака един човек, който ще ти даде допълнителна информация за апартамента. Като свършим тук, ще отидеш при него.

— Добре.

— Твоят агент ще пристигне в сирийското посолство в Хага на двайсет и шести. Това е неделя.

— Посолството не е ли затворено в неделя?

— Исках да кажа, че на този ден Секирата ще пристигне в града и ще се свърже с нас по определения между двама ви канал. Какъв е този канал?

Муса гледаше Нейтън право в очите. Докато чакаше отговор, си дръпна от цигарата.

— Ами — започна Нейтън — първо трябва да се обади на един телефон в Лондон и да остави съобщение къде можем да го открием. Ако всичко е наред, ще търси Бред. Ако има някакъв проблем, ще търси Дани. Номерът е автоматично свързан с нашия свързочен отдел, тъй че веднага ще можете да ми прехвърлите съобщението в квартирата в Хага. Секирата не минава за опасен агент, значи срещата може да се състои няколко часа след обаждането му, даже и по-малко.

— Така си мислиш — каза Муса с ехидна усмивка.

— Какво значи това?

— В последното си съобщение — той подаде листа на Нейтън — твоят агент заявява, че не иска да се срещне с теб насаме. Държи да има и друг човек. Настоява това да бъде някой дипломат от посолството, когото познава. На всичко отгоре предпочита военния аташе и дори го назовава по име. Сам можеш да видиш.

— За какво, по дяволите, му е всичко това?

— Защо питаш мен? Той е твой агент, приятелче, и ти ще кажеш защо не ти вярва.

— Какви ги говориш? Как така няма да ми вярва?

— Виж какво — Муса го посочи с пръст и повиши тон, — аз знам, че твоят човек разполага със снимки на внедрения агент в „Мосад“. И с тези именно снимки в ръце той отказва да се срещне с оперативния си офицер, ако на срещата за сигурност не присъства и друго лице. Кажи ми сега какво да мисля!

Нейтън се готвеше да каже нещо, но Муса го прекъсна с театрален жест:

— Но като помислиш малко, нещата не стоят чак толкова лошо. Сега ще ти обясня как виждам събитията отук нататък и ако си умен, ще се придържаш стриктно към моя план.

Нейтън стана рязко и се запъти към вратата. Муса спря да говори и злобно го изгледа в гръб. Нейтън тъкмо беше хванал бравата, когато го застигна разяреният вик на шефа му:

— Къде си тръгнал бе, смотаняк? Още не съм свършил с теб.

— Аз обаче свърших с теб. Не ми се слушат разни простотии. Имам да върша по-важни неща.

— Или веднага се върни да ме изслушаш, или...

— Или какво? Ташаците ли ще ми отрежеш? Ако толкова ти трябват ташаците ми, ела си ги вземи. Гледай само аз да не ти го навра междуременно. Мисля да поговоря с Еймъс и да му подшушна какви работи се вършат тук. Като шеф на оперативния отдел той има право да прати някой друг да вземе онези снимки от Секирата.

— Ти си полудял. И какво ще докажеш по този начин?

— Така поне ти няма да се безпокоиш, че мога да се докопам до снимките, на които според теб е моята физиономия. Правилно ли съм те разбрал?

Нейтън отвори вратата и беше вече наполовина в коридора. В този момент Муса бързо пресече стаята и го сграбчи за ръката.

— Не ми се изнизвай, когато разговарям с теб! Ако не ти харесват думите ми, докажи, че греша. Но в никакъв случай не се изнизвай без разрешение!

Муса тръсна вратата и се върна на стола си. Нейтън застана до вратата, запали цигара и се облегна на стената.

— Добре — каза той, — какво, по дяволите, искаш от мен?

— Искам да си гледаш работата, а не да хленчиш като бебе. Искам да отидеш на място и да разрешиш всички проблеми. Ще можеш ли да го направиш?

— Ти изпитваш ли ме? — Нейтън побесня. — Толкова години вече бъркам в помята заради „Мосад“, бракът ми замина в тоалетната чиния, всеки ден рискувам живота си за тази шибана служба и ето сега ти си мислиш, че съм предател. Как можеш да имаш наглостта да ме питаш дали съм способен да си свърша работата? — Нейтън се приближи до Муса и насочи цигарата си в лицето му. — Ако мислиш, че аз съм този гаден внедрен агент, застреляй ме! Ако не си сигурен, помисли още! Но ако искаш да си върша работата, остави ме на мира!

— Толкова време работиш тук, Нейтън, и още не си разбрал какъв е редът. Ти си оперативен офицер и си длъжен да изпълняваш каквото ти наредят. Престанеш ли да го правиш, се превръщаш във враг. Понеже си бил в нашите редици, ти ставаш най-опасният ни враг. Тъй че още сега си избий от главата всякакви щуротии. Що се отнася до мен, аз вярвам, че ти не можеш да бъдеш предател, но моето мнение

няма особено значение, когато фактите ни навеждат на друга мисъл. Тъй че аз съм длъжен да проверя. Ако ти не си внедреният агент, което сигурно е вярно, значи някой иска да те натопи. Ако обаче ти си предателят, животът ти е на привършване. Ти как би постъпил в подобна ситуация?

— Нали съм минал през детектора за лъжи?

— Тази тъпа машина навярно е развалена. Ако работеше нормално, досега хиляди пъти да сме открили внедрения агент. Всички редовно минаваме през тестове. Разбираш ли накъде клоня? Ще действаш ли по моя план или не?

— Хайде да говорим по същество, че ме чака и друга работа.

— Нищо друго не те чака. — Муса замълча за малко. — Аз обявих Секирата за опасен агент и...

— Какво си направил?

— Нейтън, този човек иска да се срещне с военния аташе. Това излиза извън рамките на стандартната процедура. Затова сме длъжни да вземем предпазни мерки. Ще трябва естествено да съчиним някаква история за пред аташето.

— Защо не му намерим двойник?

— Мислих за това, но проблемът е, че Секирата може да го разпознае. Не забравяй, че е работил като дипломат.

— Защо не го заловим още по пътя? Тогава няма да ни трябва аташето. Веднъж като му вземем снимките, после да се среща с когото си иска.

— Ами ако ни изиграе някой номер? Може да каже, че снимките не са у него и че ще ги донесе само ако му осигурим среща с аташето. Искам в тази операция да заложа на сигурно.

— Добре де, ще действаме по твоя план. Това ли е всичко? — попита Нейтън.

— Да. В апартамента ще се срещнеш с групата за охрана, за да уточните детайлите. Всичко трябва да мине като по часовник.

— Няма проблеми. Между другото — Нейтън отмести поглед от Муса, който си запали нова цигара — какво става с бойците от „Кидон“ в Атина? Нищо не ми каза за тях. Сигурно се страхуваш да не издадеш информация на внедрения агент.

— Не си прави ташак с мен — каза Муса и направи опит да се усмихне. — При тях всичко е наред. Готвят се за действия, но едва ли

ще предприемат нещо до една-две седмици. Племенницата на Лисицата е пристигнала вчера, струва ми се. — Той се замисли за миг. — Да, дошла е от Бейрут. Ще бъде посредник между отделните ядра. Казах на Амир да нареди на момчетата да я следят отблизо, защото може да ни отведе при някоя едра риба. Но засега нищо ново. Мисля си, че до няколко дни онези типове ще я прекарат по един път.

Без да иска Нейтън трепна. Муса обаче си обясни реакцията му по друг начин.

— Не, не се надявай, че ще им попречим да ни свършат работата, Нейтън. — Той се опита да смекчи малко тона си. — Нали знаеш, че не преследвам личен интерес?

— Как да не знам? — отвърна Нейтън.

Беше изморен и страшно напрегнат. Не му се искаше излишно да усложнява нещата. В този момент искаше просто да се махне от тази сграда.

След като се срещна с човека от отдела на „снабдителите“, Нейтън се отправи към академията в другия край на комплекса. Отиваше във видеозалата да изгледа касетата, която беше пристигнала от Дамаск. Работата започваше да става напечена. Сега поне беше сигурен, че Надин е кацнала в Атина и е била приета с фалшивата си самоличност дори от хората на „Кидон“, които я наблюдаваха. А след ден-два Гамил щеше да е вече в Париж.

Нейтън се зарадва, че видеозалата е празна. Още щом влезе вътре, той вкара касетата в отвора на стената, взе дистанционното и натисна play. Над големия екран светна червен надпис: вкарайте секретния код. Нейтън натисна съответния бутон на дистанционното. Светна една червена лампичка до вратата и тя се заключи автоматично. Прожекцията беше строго секретна и вратата щеше да се отключи едва след приключването ѝ.

Нейтън знаеше по описания как изглежда блокът на Шаби и веднага го разпозна. Добро място са избрали за джипа, помисли си той. Пред камерата минаха няколко души. Някои дори спираха да надникнат в джипа и обективът ги хващаше в едър план.

Нейтън не забеляза никакво съмнително присъствие около сградата. Наистина виждаше само едната ѝ страна, но когато над обекта е установено наблюдение, а той не е на място, в един момент се появяваха някакви белези, че го следят. Тук нямаше такова нещо.

Нейтън превъртя касетата напред и натисна play едва кога, то видя Шаби да спира колата си. Той слезе от нея и с бърза крачка се отправи към блока. Явно искаше по-скоро да приключи с предаването. Той все се оплакваше, че тези предавания са ужасни. Умираше от страх да не го спипат на местопрестъплението. Малко след като Шаби влезе в блока, край входа мина един висок, снажен мъж, очевидно европеец. Беше облечен с бял костюм. За миг Нейтън съзря нещо съмнително. Стори му се, че след като подминава джипа, непознатият спира и се обръща да погледне входа на Шаби. Но това не беше заснето.

Нейтън върна касетата безброй пъти. Колкото повече гледаше този отрязък от записа, толкова повече се убеждаваше, че няма нищо подозрително. Но кое го беше накарало да си помисли, че човекът спира? След като отдели цял час на тази сцена, той очерта с електронната писалка една малка секция от екрана и зададе на компютъра команда да увеличи образа. Появи се хромникеловият багажник на покрива на паркираната пред джипа на ООН кола.

Когато извади само този детайл на целия екран, се получи леко замъглена картина, но Нейтън успя все пак да установи, че човекът с белия костюм наистина е спрял веднага след джипа.

Той вдигна вътрешния телефон. Наложил му се да почака една-две минути, преди да чуе глас отсреща:

— Да?

— С началника на техническия екип ли говоря?

— Не, със заместника му. Аз съм дежурен тази вечер. Кой сте вие?

— Нейтън Стоун. Във видеозалата съм и имам нужда от техническа помощ. Бихте ли се качили за малко?

— Идвам веднага.

— Имате ли разрешение за работа със секретни материали?

— Естествено. Постоянно работя точно с такива материали.

Нейтън се беше отпуснал в едно от големите кресла с червена изкуствена тапицерия и тръскаше цигарата си в пепелника на страничната дръжка. Двайсетте кресла в тази малка видеозала бяха от стар пътнически самолет. Никой не знаеше откъде точно са ги примъкнали, но всички обичаха заличката.

Техникът почука и Нейтън освободи вратата.

— Е, с какво мога да ви помогна? — попита енергичният, около двайсет и пет годишен младеж.

Нейтън му обясни, че иска уголемената секция да излезе на отделен монитор, като в същото време на големия екран върви нормалният образ.

— Няма проблеми — каза младежът. — Просто ще отворим едно прозорче в големия екран и в него ще пуснем уголемената секция. Ще можете да отмествате прозорчето, ако закрива нещо съществено на екрана. Тази програма се нарича лупа. Нашите преподаватели често я използват в учебните филми.

— Давай, давай по-бързо — каза Нейтън, който не чу почти нищо от обясненията му.

— Добре де, спокойно.

Техникът отвори някакво табло в стената, извади една малка клавиатура и натисна няколко клавиша. После я подаде на Нейтън.

— Ето, можете да задавате всякакви команди. Командното меню е на екрана и на практика работи само.

— А ако искам да отпечатам нещо?

— Замразявате кадъра и натискате print. Копието ще излезе ето оттук — каза техникът и посочи мястото на стената.

— Благодаря ти. И извинявай, че ти се сопнах.

Младежът се усмихна, двамата си стиснаха ръцете и той излезе също тъй бързо, както се и появи.

Нейтън приложи този технически метод и вече съвсем определено установи, че човекът в бяло се обръща към блока. Шаби може би не беше под наблюдение, но някой явно се интересуваше от него. Първата инстинктивна реакция на Нейтън беше да се обади на Муса. Но изведнъж му просветна и в главата му се оформи картина, ясна като тази на екрана. Макар че някои фрагменти липсваха, Нейтън осъзна, че Муса с нищо не може да му помогне. Той по-скоро беше едно от препятствията.

Нейтън замрази кадъра с европейца в белия костюм и го отпечата на хартия. Сега пред него стоеше нов, изключително труден въпрос. Дали срещата с Шаби нямаше да се окаже клопка? И кой щеше да я постави?

XXIII

Летище „Шипхол“, Амстердам
25-ти септември, 12,00 часа

Нейтън излезе от изхода на салона за пристигащите на летище „Шипхол“ с малко куфарче в ръка и с туристическа чанта през рамо. Веднага забеляза Мейр, който го чакаше точно пред вратата. Този идиот една работа не може да свърши като хората, помисли си Нейтън. Той тъкмо слизаше от самолета и беше възможно някой да го е проследил или пък да го разпознаят на летището. А Мейр се беше изтипосал там и въобще не се сецаше, че може и той да изгори. Нейтън знаеше, че е безсмислено да му се кара. Този некадърник нищо нямаше да разбере. Държаха го на оперативна работа само защото баща му беше стар служител на „Мосад“ и навремето беше шеф на „Масада“. Никой не искаше да си има работа с него.

— Здравсти, Нейтън, как я караш?

Мейр се насочи към него с протегнати ръце. Сега поне беше облечен с елегантен костюм и прическата му беше безупречна. Страхотна промяна в сравнение с начина, по който изглеждаше в Израел. С псувня на езика, Нейтън каза:

— Здравсти, Мейр. Хайде да се махаме отгук, че е доста пренаселено. Къде ти е колата?

Мейр посочи към южния изход и двамата се запътиха към един бял форд. След като остави куфара и чантата на Нейтън в багажника, Мейр се качи и отвори предната дясна врата.

— Каква е тази работа? — попита Нейтън и посочи дипломатическия номер на колата.

— Защо, какво има?

— Дошъл си да ме вземеш с дипломатическа кола? — Нейтън беше изумен. Не очакваше такава глупост дори от идиот като Мейр. — Ти луд ли си? Къде ти е оперативната кола?

— Днес сутринта нещо не можах да я запаля и взех тази кола от посолството. Какво толкова е станало?

— Няма значение. Носиш ли ми документите?

— Кои документи?

— Документите, които са изпратили от управлението с дипломатическата поща.

— А, в квартирата са — прошепна Мейр.

— Значи си ходил с тази кола в квартирата?

— Бях там само за няколко минути.

— Виж какво, Мейр. Щом паркираш дипломатическа кола пред една тайна квартира, тя престава вече да е тайна. Разбираш ли? — Нейтън не очакваше отговор. — Знаеш ли дали групата е пристигнала?

— Още не е. Чакаме ги довечера.

— Добре. Значи сега отиваш в апартамента да вземеш онези документи. После ще се регистрираш в хотел „Пулман“ с истинското си име и ще чакаш да ти се обадя, за да ти кажа какво да правиш по-нататък. Но моля те, не предприемай нищо, преди да съм те потърсил. Разбра ли? — каза Нейтън с почти умолителна интонация. — И недей да ходиш пак в посолството.

— А какво да правя с колата? С друга кола ли да отида в апартамента?

— Не, вече няма смисъл да я сменяш.

— Ами групата? Трябваше да ги взема оттук.

— Направи това, което ти казах. Аз ще се оправя сам оттук нататък.

Нейтън взе такси до центъра на Амстердам и се обади да докладва на Муса. Той се вбеси и поне на пет пъти се закани да убие Мейр в знак на уважение към прекрасния му баща.

— Обади ми се пак, като стигнеш в Хага — каза Муса. — Тогава ще ти дам един нов адрес, на който ще те търси групата за охрана. Ще ги пратя при теб веднага щом позвънят, че са пристигнали.

Нейтън отдавна беше свикнал с инцидентните промени в хода на операциите. Краткото му пребиваване в Бейрут и неизвестността, която го очакваше, само подсилваха привързаността му към добре смазаната машина на „Мосад“. Щеше да е хубаво, ако машината работеше по правилата.

Влакът го откара до Хага за около половин час. Той се обади на Муса от гарата.

Новата тайна квартира беше красива самостоятелна къща, обърната към един канал срещу прекрасния „Зюдепарк“.

Вратата беше отключена и още щом влезе в старата къща, Нейтън усети приятния аромат на прясно смляно кафе. Той се довери на носа си и се вмъкна в облицована с дървени плоскости кухня. На една от стените висеше набор от медни и пиринчени съдове. Цялата къща беше обзаведена със завиден вкус. Нейтън познаваше вкуса на хората от „Мосад“, които се занимаваха с тази дейност и реши, че навярно са го придобили благодарение на работата си.

Той си наля чашка кафе и седна да разгледа визитните картички от различни страни, които бяха наредени до кафеварката. На тях бяха изписани телефони в Хага, замаскирани за сигурност като чуждестранни номера. Единият беше номерът на централа, чрез която Нейтън можеше да се свърже с Израел и с която и да е друга точка по света, без да се опасява, че някой ще засече разговора му. Що се отнася до поведението в една тайна квартира, той си знаеше урока наизуст. Основният принцип беше нищо да не се променя и да не се предприемат действия, които биха привлекли нечие внимание. Нейтън се качи горе да си занесе багажа. От едната страна на площадката се виждаше голяма спалня, а на другата беше разположена обширна всекидневна. Красивите ѝ френски прозорци гледаха към парка и пропускаха обилна слънчева светлина дори и през копринените пердета, които ги покриваха.

Мястото никак не е лошо, помисли си Нейтън. Жалко, че нямаше да остане в къщата много време. Нито пък щяха да го оставят за дълго сам. Момчетата от групата за охрана щяха да започнат да се нижат след малко.

Доколкото можеше да прецени, в момента нещата вървяха по план, но без директна връзка с Надин не можеше да бъде напълно сигурен. Ами ако терористите открият, че ги следят, и решат да си сменят базата? Имаше твърде много ако. Но колкото и да не му се искаше, той знаеше, че трябва да загърби цялата ситуация и да се захване с непосредствените си задачи.

Нейтън запали цигара и си наля чаша холандски джин. Седна на едно изискано канапе, вдигна крака на масичката и се загледа към парка. Както беше потънал в мислите си, изведнъж чу, че се отваря входната врата. Моментално скочи на крака и излезе на площадката.

— Кой е? — извика той.

— Благой. Кой може да е?

Срещата с Дов му подежда като глътка свеж въздух. Най-последен професионалист, който не се занимава с дребни игрички. И който никога не би се противопоставил на системата, разбира се.

— Откога не съм те виждал, кучи сине! — каза Нейтън. — Къде са ти хората?

— Ти май си забравил някои неща. Как така ще влезем групово в една тайна квартира?

Дов се качи ухилен по стълбите. С избелелите си джинси и раирана фланелка имаше вид на стопаджия. Русата му коса беше грижливо сресана настрана. На рамото му висеше черна раница.

— Добре си се законспирирал — отбеляза Нейтън.

— За какво говориш? — Дов се огледа. — Виждал ли си ме някога с други дрехи?

Нейтън се изсмя и двамата влязоха във всекидневната.

— Е с кого си този път?

— Със старите хора. Познаваш ги — отговори Дов. — Има само един новак, който е страхотен. След малко ще го видиш.

— Откъде идвате?

— Съобщението ни завари в Брюксел. След като наложиха забраната, май че ние останахме единствените, които вършат някаква работа. Другите си почиват.

Дов се огледа из стаята, сякаш търсеше нещо.

— Къде ти е пистолетът? — попита той.

— Какъв пистолет?

— Този, който са ти оставили тук, в квартирата. Какво ти става, Нейтън? Знаеш, че трябва да ми го предадеш. Така е по правилата.

— А, сещам се. Сигурно са го сложили в стената над печката. Никога не съм го вадил. За какво ми е пистолет? По полицията ли ще стрелям?

— Голям идиот си. Ами ако сега вместо мен беше влязъл някой палестинец?

— Я ми се разкарай от главата. Сигурен съм, че нямах опашка по пътя дотук.

— Спомни си какво съм ти повтарял хиляди пъти. Фактът, че теб не те следят, не означава, че другите са чисти. Тази квартира може да е разкрита, без въобще да сме усетили. Ами ако някой от посолството е бил проследен дотук? Противникът веднага ще постави къщата под

наблюдение и ще чака случай като този. Тъй че, приятелю, ако още един път разбере, че си в тайна квартира без оръжие, ще те докладвам на началството. Но преди това здравата ще те поотупам. Сериозно ти говоря!

Дов извади една карта на града, която изглеждаше като тази, която Нейтън си купи от гарата. После отиде до прозорците и дръпна тежките плътни завеси. В стаята почти не проникваше светлина. След като включи лампите на големия полилей, Дов извади едно фенерче, а от портфейла си измъкна някакво пластмасово кръгче.

— Хайде сега да се заловим за работа — каза той и постави кръгчето върху стъклото на фенерчето.

Насочи светлината към картата и тя изведнъж се покри с блещукащи означения.

— Каква е тази шашма?

— Дадоха ни го от техническия отдел. Нов метод, който ни позволява открито да разнасяме оперативни карти. Тук са отбелязани всички детайли, които ми вършат работа при настоящата операция, включително няколко безопасни маршрута. — Той посочи една малка линия, която вървеше на зигзаг край музей „Панорама“. — Мисля, че този маршрут ще ни свърши добра работа. С твоя агент мога да се оправя за не повече от петнайсет минути.

Дов се усмихна. Той обичаше работата си и беше един от най-добрите оперативници.

— След като вземеш пакета, можем да поемем в няколко различни посоки. Той ще носи някакъв пакет, нали?

— Да. Дано само да го донесе. Може да се наложи да отиде да го вземе отнякъде. Ще трябва да сме готови за всякакви варианти.

— Никак не обичам ситуацията, в които агентът носи някакъв пакет или пък трябва да ходи някъде да го вземе.

Дов поклати глава и добави:

— Добре де, както и да е. Ако нещо се обърка, можем да продължим маршрута дотук. — Той посочи втория зигзаг върху картата. — Право да ти кажа, едва ли ще се стигне дотам, но щом ще гастролира някакъв юнак от посолството, сме длъжни да се презастраховаме.

— А как ще се оправим с тукашните? — попита Нейтън, имайки предвид местната полиция и службите за сигурност.

— Те не са страшни — каза Дов и отново поклати глава. — Ако вземат да ни се пречкат, ще пусна някои стари връзки. Нали обучавахме техни хора в академията в Израел? Освен това, ако стане нещо, един от нашите веднага ще се свърже с началника им.

Нейтън внимателно попиваше цялата информация. В един момент обаче скочи и грабна телефона.

— Какво има? — учудено попита Дов.

— Съвсем забравих за Мейр. Казах му да чака в хотел „Пулман“ в Амстердам. Трябваше да му се обадя и да му дам нареждания, но забравих.

— И аз бих го забравил този кретен.

Нейтън позвъни в кабинета на Муса и предаде информацията за Мейр. Муса много се зарадва, като чу, че некадърникът седи в някаква хотелска стая и чака да му се обадят.

— Поне сме сигурни, че няма да забърка някоя каша — каза Муса. — Да вземем да го оставим там. Какво ще кажеш?

— Отстъпвам ти го изцяло — отговори Нейтън. — Ако питаш мен, най-добре ще е да не мърда оттам до края на авантюрата си в Европа.

Към 20,00 цялата група се събра в къщата. Седнаха заедно да разгледат всички детайли от плана, за да са сигурни, че всичко си е на мястото и всеки един от тях знае как да действа. Един местен еврейски търговец им предостави няколко коли, което им спестяваше необходимостта да наемат транспортни средства. В 21,30 отидоха да вечерят, но и в кухнята продължиха да обсъждат предстоящата операция. В 23,00 вече бяха уточнили всичко и се пръснаха по спалните.

XXIV

Хага

26-ти септември, 7,00 часа

Членовете на групата се разтропаха из кухнята и Нейтън се пробуди. Смесеният аромат на кафе и бекон с яйца му действаше зле. Слепоочията му пулсираха. Снощи малко попрекали с холандския джин. Но пък нямаше никакви проблеми със заспиването.

След като взе душ и се избърсна, той си обу джинсите, облече една спортна риза и отиде в кухнята. Там го посрещнаха с огромна чаша кафе и солидна порция бекон с яйца. Вече се чувстваше по-добре.

— Уж сме в страната на херингата — каза един едър черноок трийсетгодишен мъж със северноафрикански акцент, — а са наблъскали хладилника с разни американски боклуци. Защо е така? Може ли някой да ми каже?

— Хайде стига — обади се червенокосата дама, която правеше още кафе. — Все се оплакваш. Да беше взел майка си да ти готви.

— Остави майка ми на мира. Макар че като си помисли човек, идеята никак не е лоша. Какво ще кажеш, Дов? Да вземем майка ми да ни готви, а? — ухили се той и сипа огромно количество захар в кафето си.

— Нещо ново, откакто си легнахме? — обърна се Нейтън към Дов.

— Не знам. Ти си човекът, който отговаря за комуникациите. Ние само изпълняваме заповеди.

— Правилно — каза Нейтън с иронична интонация и с пресилено забързана стъпка се отправи към телефона.

Набра номера чрез централата и почти незабавно чу гласа на Муса.

— Какво има?

— Обаждам се да разбера дали има нещо около пристигането на пакета.

— Не, засега няма нищо. Тези снимки ги искам тук веднага. Щом ги получиш, и се прибиращ.

— Какво стана с възнаграждението, което иска агентът?

— Един човек от посолството ще ти предаде дипломатическо куфарче. Ще му платиш колкото ти поиска. Накарай го обаче да се подпише.

— Много щедър си станал. И кога ще го получи това куфарче?

— Човекът трябваше вече да е дошъл. Може да е минал по някакъв обиколен маршрут.

В този момент на вратата се позвъни и Нейтън се обърна към Дов:

— Ще отвориш ли?

После добави в слушалката:

— Мисля, че е той. Чакай малко. — Той погледна в коридора и видя човек с дипломатическо куфарче, когото Дов въведе в кухнята. — Той е. Добре, ще чакам да ми се обадиш.

— Дочуване — каза Муса и затвори.

Дов подаде куфарчето на Нейтън и го изгледа, очаквайки да получи някакво обяснение.

— Това е възнаграждението на агента, ако ми донесе каквото трябва — каза Нейтън.

— Защо и ние не получаваме такива възнаграждения? — попита Дов.

Всички се разсмяха.

— Иди да работиш при сирийците и ще започнат да ти плащат — каза Нейтън.

Смехът още повече се усили.

Нейтън качи куфарчето горе в спалнята си и заключи вратата. Отвори го и установи, че е пълно с американска валута — по груба преценка около триста и петдесет хиляди долара. Той реши, че за нищо на света няма да позволи да отидат на вятъра толкова много пари.

Първо прехвърли банкнотите в малкия си куфар, след което се зае да напълни дипломатическото куфарче с книги от библиотечката до леглото. После извади малкото флаконче лепило, което винаги носеше със себе си, и залепи няколко петдесетдоларови банкноти върху лист дебела черна хартия. С така приготвеното приспособление покри

книгите. На пръв поглед човек би останал с впечатлението, че куфарчето е пълно с пари.

Ако събитията не се развиеха по очаквания от него начин, той щеше да даде парите на Секирата. Но в противен случай щеше да ги употреби за далеч по-смислени цели.

Късно същия следобед към 17,30 звънна телефонът. Изведнъж всички погледи се впериха в Нейтън, който играеше табла с червенокосата дама. Дов кимна и му подаде слушалката. Напрежението в стаята беше съвсем осезаемо.

— Ало?

— Хлапе?

— Да.

Гласът, който идваше от другия край, беше силно изкривен, но Нейтън разбра, че не е Муса. Обаждана се от центъра за съобщения на отдела за секретни комуникации. Може би Марк, но не беше сигурно. Щом обаче човекът знаеше кодовото име на Нейтън и се беше свързал с този номер, нямаше повод за безпокойство.

— Твоят приятел се обади преди малко. Можеш да го намериш на телефон пет осем две осем едно девет. Повтарям. Пет осем две осем едно седем. Запомни ли го?

— Да, благодаря ти. Кога точно се обади?

— Преди около пет минути. Казах му, че си излязъл, но след десетина минути ще се върнеш и веднага ще го потърсиш.

— Чудесно. Ей сега ще му звънна.

Линията прекъсна рязко. Марк даде на Нейтън два различни номера. Първият беше шифрован, а вторият даваше ключ към шифъра. Нейтън бързо извърши разшифроването и се обърна към Дов.

— Ще се обадя след около пет минути. Ще му кажа, че ще го потърся пак след... колко? Примерно половин час. Колко време ще ви трябва?

— Да ги направим четиридесет и пет минути — каза Дов. Нейтън набра номера.

— Хотел „Бел Ер“. Добър ден.

— Мога ли да говоря с мистър Шаби?

— Един момент, моля.

Чу се позвъняване, после прещракване и Шаби вдигна телефона.

— Здравсти, как си?

Шаби моментално разпозна гласа.

— О, здравей, Бред. Ти как си?

Макар да употреби името Бред, което означаваше, че всичко е наред, Нейтън усети леко колебание в тона на арабина. Но не му оставаше нищо друго, освен да продължи играта.

— Аз съм добре, приятелю. А как вървят нещата при теб?

— Inshallah (слава на Аллаха), всичко е наред.

— Ще трябва да уредя някои дребни работи, преди да си уговорим среща, приятелю. Нека ти се обадя пак след около един час. Стой там и чакай да те потърся.

— Добре, добре, уа аһи (братко мой). Но ще доведеш със себе си и другия човек, нали?

— Да. И той ще дойде.

— Значи ще чакам да ми се обадиш.

— До скоро виждане — каза Нейтън и затвори.

После попита Дов:

— Имаш ли негова снимка?

— Да. Ще започнем да го следим веднага щом излезе от хотела — каза Дов и се обърна към хората си. — Хайде, тръгвайте! Ти отиваш в хотел „Бел Ер“ и го чакаш да се появи. Трябва да сме сигурни, че е чист, когато излезе. Всички знаете какво да правите.

Младежът, когото посочи, излезе без никакви въпроси. После през интервали от по няколко минути се изнизаха и останалите. Четвърт час по-късно в стаята останаха само Нейтън и Дов.

След още половин час се обади младежът, който излезе пръв, за да съобщи, че е заел позицията пред хотела. После звъннаха от ресторанта, за да потвърдят, че вътре вече има човек, а останалите са се разположили пред заведението.

— Е — каза Дов, затваряйки телефона, — можеш да се обадиш, на твоя приятел и да му кажеш да тръгва.

— А какво ще правим с военния аташе?

— Ще го вземем по пътя — отговори Дов. — Не се притеснявай, за всичко е помислено. Сега иди да донесеш парите, а останалото е моя грижа.

Нейтън изтича горе и се върна с дипломатическото куфарче. Отвори го леко и Дов надникна вътре:

— Мамка му мръсна! — възкликна той. Може ли човек да изкара толкова много пари с честен труд?

— Никога — отвърна Нейтън. — Хайде да се обадим.

Шаби доста се притесни, когато разбра, че срещата няма да се състои в хотел, а на друго място.

— Слушай — каза той, — какво става тук? Ще има ли среща или не?

— Естествено, че ще има — увери го Нейтън. — Искам да се срещнем в ресторанта на ъгъла между улиците „Хогевал“ и „Зеестрат“. Заведението е малко, но лесно ще го намериш. Най-добре вземи такси.

— Какви са тези работи? Защо не се срещнем в някой хотел, както винаги досега? Откъде се взе този ресторант? Да не би нещо да не е наред?

Гласът на Шаби звучеше все по-развълнувано.

— Какво става с теб, Шаби? Май че те хвана шубето. — Нейтън втвърди тона. — Какво значение има? Казах ти, че ще се срещнем в този ресторант, и толкова. Какъв е проблемът? Криеш ли нещо от мен?

След тези думи Нейтън направи пауза, за да предупреди Дов. Специално подготви този момент, за да не предизвика подозрение у арабина. Той закри слушалката с ръка и каза:

— Тази работа не ми харесва. Надушвам нещо гнило — После отново поднови разговора с Шаби — Ти знаеш, че няма да позволя да ти се случи нищо лошо. Но ако спотайваш нещо, аз не отговарям за последствията.

Дов изглеждаше напрегнат и притеснен. Той направи знак на Нейтън да прекрати разговора, за да обсъдят нещата, но Нейтън очевидно беше решил, че не се налага.

— Имаш ли лист и химикал? — попита той Шаби.

— Да.

— Запиши си името на ресторанта. — Нейтън го продиктува буква по буква. — Готов ли си вече да тръгнеш?

— Да, излизам.

— Добре. До скоро.

— Доскоро — отвърна Шаби и затвори.

— Нещо не е наред — каза Нейтън, очевидно притеснен.

— Какво значи това? Нямате ли си кодова дума за подобни ситуации? Та това са съвсем елементарни правила!

— Дов, ще ми се тази ситуация да беше толкова проста, че да може да се разреши с една кодова дума.

— Тогава не ти остава нищо друго, освен да се срещнеш с него и да видиш на място как стоят работите. Така поне ще разбереш дали е чист.

— Има и една друга възможност — възрази Нейтън.

— Така ли? Каква е тя?

— Да отменим срещата. Тук има нещо подозрително. Всъщност точно това и ще направим. Виж, изтегли обратно хората си. Аз ще се обадя в ресторанта... — Изведнъж Нейтън улови втренчения поглед на Дов и млъкна. — Какво има, по дяволите? — попита той.

— Нищо, само че втората възможност не съществува. Муса нареди срещата да се състои на всяка цена. Именно така и ще стане. Хайде да тръгваме, че ни чака доста път, а времето напредва.

— Какво значи „Муса нареди“? Аз съм офицерът, който е пряко отговорен, за тази операция. Само аз решавам какви действия да се предприемат и ти много добре го знаеш. Щом съм казал, че срещата се отменя, няма какво повече да умуваме.

Нейтън се наклони да вдигне слушалката.

— Аз обаче имам други заповеди — каза Дов. — И понеже са от необичайно естество, ми ги дадох в писмена форма. Скрепени с подписа на Муса, крал на вселената и дясна ръка на бога. Той ме предупреди, че може да поискаш да отложиш срещата. Хайде сега да престанем да си мерим силите и да действаме.

Нейтън нямаше друг избор, освен да отиде на срещата. Щом беше предвидил желанието му да провали срещата, Муса очевидно го смяташе за внедрения агент. Нейтън се сети за това още когато прикрепиха към него група за охрана, но сега осъзна съвсем ясно, че Муса цели да изработи ситуация, при която снимките ще попаднат в ръцете му независимо от каквито и да било обстоятелства и независимо кой ще опере пешкира.

Дов паркира бялото ауди до една телефонна кабина, слезе бързо и отиде да се обади.

Кабината беше толкова близо до колата, че Нейтън чуваше думите на Муса. Неговите хора видели Шаби да излиза от хотела. Бил сам и взел такси точно според инструкциите на Нейтън. След излизането му не се случило нищо подозрително. Не потеглила никаква кола, не видели и никакви хора да си разменят знаци.

Един от членовете на групата вече беше тръгнал да вземе аташето. Дов и Нейтън щяха да го чакат на определено място. Нейтън щеше да се прехвърли в колата с аташето.

Няколко минути по-късно телефонът в кабината звънна. Обаждаше се човекът от групата, който следеше от разстояние таксито на Шаби. Той докладва, че няма опаска. Самото такси също било чисто. Не било специално подготвено. Човекът на Дов каза:

— Измих си колата и сега направо свети.

— Чудесно. Сега отиваш на онова място, за което говорихме, нали? — попита Дов и очевидно остана доволен от отговора. — До скоро — добави той и се обърна към Нейтън: — След малко пак ще се обадиш на твоя човек. Дай ми пет минути, за да могат моите хора да се подготвят.

— А проверихте ли ресторанта? — попита Нейтън.

— Пратил съм там човек, преди още да съобщиш на Шаби мястото на срещата. Сигурни сме, че там е чисто. Сега вече знаем, че и по пътя нямаше опаска.

Докато двамата говореха, Шаби седеше в ресторанта и чакаше. Той въобще не подозираше, че неугледният тип до телефона е поставен там, за да го наблюдава. Притесняваше го по-скоро една двойка, която влезе след него. Хората си бяха съвсем обикновени туристи.

— Добре — каза Дов, — време е да се обадиш на Шаби и да го пратиш пак да се поразходи.

Дов и хората му бяха сигурни, че арабинът не води след себе си опаска. Нейтън пък не се съмняваше, че някой следи агента му. Но как, по дяволите, го правеше? Системата можеше да се заобиколи само ако Шаби сътрудничесе на противника или ако го подслушваха от разстояние. Нейтън изтръпна. Това беше разковничето. У арабина имаше подслушвателно устройство.

Макар и да беше сигурен в това, Нейтън реши, че няма смисъл да го споделя с Дов, тъй като той беше превключил на автоматичен

режим. За нищо на света не би променил плановете си. Та нали имаше заповед от самия бог?

Нейтън се обади в ресторанта от съседния телефон. След няколко сигнала отсреща отговори някакъв дрезгав глас.

— Говорите ли английски? — попита Нейтън, въпреки че знаеше отговора, понеже вече бяха проверили.

— Да, да. С какво мога да ви бъда полезен?

— Имах среща с един господин във вашия ресторант, но няма да мога да дойда. Бихте ли го повикали на телефона? Името му е Шаби, мистър Шаби.

Само след няколко секунди отсреща долетя учуденият глас на арабина:

— Ало? С кого говоря?

— Извинявай, но ще трябва да променим мястото на срещата.

— Какво? Но това е абсурдно.

— Ще ти обясня всичко, като се видим. Сега няма време. Моля те, слушай ме внимателно. Става дума за общата ни безопасност.

— И какво трябва да направя сега? — попита Шаби с уморен и напрегнат глас.

Здравата се е паникьосал, помисли си Нейтън. Какво ли замисляха? Кой бяха тези хора? Нейтън знаеше, че в момента е длъжен да се концентрира, и затова моментално изтри тези мисли от съзнанието си. Съсредоточи вниманието си върху листа, който държеше в ръката си. Вече беше започнал да чете маршрута до новото място, когато Шаби смотолеве нещо.

— Какво каза? — засече го Нейтън.

— Ами... всичко наред ли е? Никога преди не сме правили такива работи. Това е... това е...

— Всичко ще бъде точно. Просто ме слушай внимателно и след няколко минути ще се срещнем.

— Казвай.

— Веднага щом излезеш от ресторанта, свий наляво. На първата пресечка свиваш пак наляво и вървиш направо, докато стигнеш първата пресечка. На ъгъла ще видиш голямо здание, което прилича на замък. Там ще свиеш надясно и след две пресечки ще стигнеш до един светофар. Ще свиеш този път наляво. Аз ще те чакам в рибния ресторант на ъгъла. Повтарям отново.

Маршрутът беше съвсем прост, но групата за охрана вече беше заела позиция и щеше да се справи с евентуалните преследвачи. Нейтън затвори телефона и в този момент до тях спря едно сребристосиво БМВ 750. Отпред седяха двама от членовете на групата. На задната седалка се мъдреше напълно обърканият военен аташе. Дов каза на Нейтън:

— Тръгваш след малко. Чакам само да потвърдят от ресторанта, че Шаби не се е обадил на никого след разговора с теб. Тогава ти ще можеш да потеглиш, а аз ще съобщя в централата, че представлението започва.

Хората на Дов позвъниха след няколко секунди.

— Добре — кимна той, — всичко е чисто. Като стигнете там, ще изчакаш да получиш сигнал, че Шаби е пристигнал без опашка. — После се обърна към шофьора — Няма да им позволяваш да влизат, преди да сте получили сигнала.

— Слушам, сър! — отговори младежът и всички се разсмяха.

Дори изнервеният военен аташе си позволи лека усмивка. Нейтън се качи на задната седалка.

— Привет. Вие сте навярно бригаден генерал Джилбоа.

Двамата се здрависаха.

— Да — отвърна аташето. — А вие сте...

— Просто приятел — усмихна се Нейтън. — Какво значение има името?

Не след дълго беемвето спря на две преки от ресторанта. Шаби трябваше да се появи след пет минути. Засега нещата вървяха добре.

— Когато влезем в ресторанта — обърна се Нейтън към офицера, — просто ще си мълчите. Ако човекът, с когото ни предстои да се срещнем, ви попита нещо, няма да му отговаряте. Само ще се усмихвате. Ще се представите и друго няма да говорите. Ясно ли е?

— Да. Можете ли да ми кажете какво всъщност правя тук?

— Нямам право да ви обясня. Но както знаете, ние не можем да действаме без вас и наистина ви благодарим за помощта, която се съгласихте да ни окажете.

На двайсетина метра от колата Нейтън забеляза най-младия член на групата. На пръв поглед той оправяше някакъв мотопед, но всъщност внимателно наблюдаваше една точка някъде надолу по улицата. Най-много след минута младежът се обърна към беемвето и

леко пооправи с две ръце яката на ризата си. После отново клекна до мотопеда. Това беше сигналът, който очакваха.

Шофьорът нагласи страничното огледало с лявата си ръка и потегли. Стотина метра преди ресторанта каза на Нейтън:

— Ще ви чакаме тук. След малко момчето също ще дойде в ресторанта.

Говореше за младока с мотопеда, който изглеждаше на не повече от двайсет години.

— Ние също ще наблюдаваме мястото от всички посоки — продължи шофьорът. — Ако искате след края на срещата да заведете агента някъде другаде, ние ще ви откараме. Осигурили сме специална стая в един хотел.

— Добре. Но ако не искаме да се качим при вас, просто ще подминем колата, все едно не ви познаваме.

— Няма да стане. Задължително трябва да вземем бригадния генерал. Ако искате да се поразходите с агента, това си е ваша работа. Нас ни интересуват генералът и пакетът.

— Чудесно — каза Нейтън. — Ще се видим пак, като свършим.

— Ако възникнат някакви проблеми, всеки се спасява сам — напомни шофьорът.

— Нищо ново — обади се приятелят му на предната седалка и си запали цигара.

Нейтън и генералът слязоха от колата.

— Какви проблеми очаквате да възникнат?

Аташето, който беше почти цяла глава по-висок от Нейтън, се наведе леко, за да не би да го чуе някой наоколо.

— Вие сте военен човек. Знаете, че цял куп неща могат да се объркат. Ако знаех кои са тези неща, щях да внимавам да ги избягна. Но не всичко може да се предвиди, нали? — Двамата спряха пред входа на ресторанта. — Само спокойно. Мълчите си, и толкова.

Големият салон беше слабо осветен. Стените бяха облицовани е тъмно дърво. Цялата обстановка напомняше за морето. На няколко места висяха картини с позлатени рамки, които изобразяваха внушителни платноходи. От няколко масивни дървени греди се спускаха дебели въжета, на които висяха корабни фенери.

В заведението имаше трийсетина кръгли маси с бели жакардови покривки и похлупени със стъкленници свещи. Повечето маси бяха

заети. Собствениците се разхождаха в ежедневен тоалет. Нейтън се обърна към оберкелнера.

— Искаме маса за трима. Мисля, че нашият приятел ни чака на бара.

— Веднага ще ви намеря маса, господине — кимна сервитьорът. — Барът е насам.

Те го последваха и влязоха в едно още по-тъмно, пълно с хора помещение. Полираният дървен бар заемаше цялата срещуположна стена. Някакъв джазов оркестър свиреше доста шумно парче.

Шаби беше на бара, но веднага щом ги забеляза, се запъти към Нейтън. Лицето му имаше сивкав оттенък. Нейтън ги представи един на друг и в този момент се появи оберкелнерът.

— Тук ли ще останете, или ще заемете масата оттатък?

— Покажете ни масата — каза Нейтън, който искаше да се махне от шумния бар.

Масата се намираще под една картина на огромен кораб в бурно море. Оберкелнерът раздаде по едно меню на всеки.

— Ей сега ще дойде сервитьорът — каза той и се върна на мястото си до вратата в другия край на големия салон.

— Донесе ли парите? — нервно попита Шаби.

— Чакай, закъде си се разбързал? Всичко наред ли е?

— Да, всичко е точно.

От дребния арабин се лееше пот. Изглеждаше страшно притеснен. Постоянно поглеждаше към вратата над рамото на генерала. Нейтън беше сигурен, че агентът му очаква да стане нещо. Но какво? Напрежението между двамата беше съвсем осезаемо.

— Какъв е проблемът, Шаби? — притисна го Нейтън. — Ще ми обясниш ли какво става? Искал си да дойда с този човек. Ето че го доведох. Казал си, че ще ми предадеш някакви снимки. Дай да ги видим.

Шаби извади един малък пакет и го остави пред себе си на масата.

— Кой е този човек? — каза той и изгледа Джилбоа, сякаш го виждаше за първи път.

— Това е аташето, когото си искал да доведе. За бога, Шаби, нали преди малко ти го представих?

— Аз... не чух какво ми каза там вътре.

— Добре. Хайде сега, успокой се и ми кажи каква е цялата тази работа?

Шаби започна да диша учестено. Взе да се задъхва и не можеше да превъзмogne заекването.

— Х-х-вана ме някакъв ч-човек. М-мисля, че е н-немец, но н-не съм с-сигурен. Говореше д-добър английски. Сега изпълнявам н-неговите нареждания.

Предположението на Нейтън излезе вярно. Трябваше да се махнат оттук, докато е време. Той грабна пакета, дръпна Джилбоа и извика:

— Тръгваме веднага. СТАВАЙ!

Преди Нейтън да успее да се изправи, откъм главния вход се чу силен шум и няколко души в сиви униформи връхлетяха в салона. На лицата им се смееха абсолютно еднакви клоунски маски. Отначало всички ги гледаха стъписано. В следващия момент един от тях свали с кратък откос огромния полилей, който висеше в центъра на тавана. Разхвърчаха се хиляди парченца кристал. Тежкото тяло се стовари върху една маса и затисна няколко души. Собствениците се разпищяха. Настана суматоха. Всички се завтекоха към изхода. Тъпчеха се един друг в паническия стремеж да избягат от стрелбата.

Единият от нападателите, който стоеше до вратата, изстреля няколко куршума във въздуха и изкрещя:

— Лягай долу! Всички да легнат долу!

После пак натисна спусъка, но този път откосът, му не беше насочен във въздуха. Повечето хора се хвърлиха на пода. Куршумите покосиха няколко души. Една млада двойка продължаваше да тича. Маскираният терорист, който се беше насочил към бара, се обърна и стреля. Улучи ги в гърба малко преди да се доберат до вратата.

В същия момент друг от тези въоръжени типове посочи към масата на Нейтън, който тъкмо присядаше на пода.

— Ето там! — извика той и насочи автомата си към него.

Нейтън инстинктивно се залепи за земята, за да избегне пороя от куршуми, който надупчи стената зад него. Сега всички нападатели откриха огън и откосите им направиха на решето няколко души, които се бяха скрили под съседните маси. Всичко потъна в кръв и натрошени стъкла.

Шаби лежеше на пода до Нейтън и в очите му се четеше недвусмислен ужас. В първия миг Нейтън не осъзна, че гледа лицето на мъртвец с малка кървава дупка между веждите. Нападателят продължаваха да стрелят. От масите хвърчаха трески, куршумите се забиваха в стените и рикошираха по пода. Нейтън се опита да се вмъкне под масата и чу стенанията на Джилбоа. Генералът беше ранен на няколко места и бързо губеше кръв. Изведнъж всичко утихна. Стрелбата секна. Разнесоха се отчаяни викове за помощ.

Нейтън вдигна глава. Над него се бяха надвесили три маски. Един от клоуните държеше пакета, а друг дипломатическото куфарче.

— Кой сте вие? Какво искате? — попита Нейтън. Вместо отговор най-близкият терорист вкара нов пълнител в своя автомат „Узи“ и се прицели.

Това е краят, помисли си Нейтън. Какъв късмет! Да те убият с израелско оръжие, което е попаднало в ръцете на врага!

Той впери поглед право в очите на маскирания, сякаш го окуражаваше да стреля. Беше бесен, не изпитваше никакъв страх. Изпод масата се чу стон, терористът обърна дулото леко наляво и изпразни целия пълнител в тялото на Джилбоа. Нейтън изкрещя и сграбчи автомата.

Четвъртият нападател, който стоеше зад гърба на Нейтън, го удари в тила с дървена палка. Той изгуби съзнание.

XXV

Хага

26-ти септември, 14,00 часа

Нейтън долови някакви звуци през пелената на абсолютната тишина. Отначало неясни и далечни, те започнаха сякаш бавно да се приближават заедно с усилването на пулсиращата болка в главата му. Разни гласове пробиваха мъглата от всички посоки, но един от тях му беше много познат и идваше съвсем отблизо.

— Чуваш ли ме? — шепнеше някой в ухото му на иврит. Другите звуци бяха някак чужди и по-далечни. Нейтън бавно отвори очи и различи премрежения образ на надвесено над него лице. Не успя да различи чертите му.

— Чуваш ли ме? — продължаваше да повтаря гласът.

— Чувам те — немощно отговори Нейтън.

Все още беше замаян. Изведнъж се върна към действителността. Той отвори широко очи. Заедно със светлината в главата му сякаш нахлу остра болка, но съзнанието му успя да разпознае човека, който му говореше. Беше Илан, най-младият член на групата за охрана.

Илан му помогна да се изправи и той се огледа наоколо. В ресторанта влизаха полицаи, лекари и санитарии с носилки. Всички спираха за малко на вратата, за да нагодят сетивата си към ужасяващата кървава гледка. Някои от жертвите стенеха пронизително, други плачеха тихо, а трети прегръщаха безжизнените тела на свои близки и приятели. Нейтън се обърна и съзря мъртвешкия поглед на Шаби, насочен право в очите му. Джилбоа лежеше в локва кръв. Разкъсаната му дясна ръка беше застинала в опит да прикрие лицето му.

— Можеш ли да станеш? — попита Илан.

— Ще се опитам. Главата ми ще се пръсне от болка.

— Хайде да пробваме да се махнем от това място — каза Илан на иврит. — Няма да е лошо да избегнем срещата с полицията.

— Какво стана с другите от групата?

— Не знам. Моят пост беше вътре и още не съм ходил да видя как са нещата навън. Полицайте и линейките пристигнаха преди малко. Всичко стана толкова бързо. За не повече от две минути.

— Кои бяха тези гадове?

— Видях само, че са добре обучена група, която нахълта с цел да унищожи теб и хората на твоята маса. Още се чудя как си останал жив. Хайде сега да тръгваме.

Нейтън усещаше тъпа болка в тила, но иначе беше добре. Двамата бавно се насочиха към изхода. Изведнъж той спря.

— Ще трябва да се върнем.

— Какви ги приказваш? Защо да се връщаме? — попита Илан, явно озадачен.

— Искам да огледам агента.

— Той е мъртъв. Направо са му отнесли главата. Хайде да се махаме!

— Не. Трябва да проверя дали у него има подслушвателно устройство. Няма друго обяснение. Как иначе са разбрали, че сме тук? Със сигурност нямаше опашка. Мамка им мръсна!

Той избута Илан, загуби за миг равновесие и олюлявайки се, отиде при трупа на Шаби. Започна да опипва обезобразеното тяло и целите му ръце станаха в кръв.

— Къде е това устройство? Тук трябва да е! Гадове мръсни! Взели са го! Мамка им!

Илан го грабна под мишниците и започна да го бутва към вратата. Той не спираше да ругае.

— Трябва да се измъкнем от това място — просъска Илан. — Остави тази работа на отдела за международни връзки. Те ще влязат в контакт с полицията и ще разберат как стоят нещата.

Нейтън престана да се съпротивлява и сам тръгна към изхода. Точно пред вратата ги спря един полицай.

— Един момент, моля — каза той и ги отпрати с жест към ъгъла на ресторанта, където няколко лекари оказваха първа помощ на леко пострадалите.

— Не, благодаря ви. Ние сме добре — каза Нейтън и двамата се измъкнаха навън.

Беемвето, което докара Нейтън в ресторанта, не беше помръднало от мястото си. Нямаше логика. Значи групата за охрана

беше натоварена само с превантивни функции, тоест трябваше да се опита да го предпази от неприятности, но не и да го измъкне от трудна ситуация. Не беше ясно защо са останали на същото място след началото на стрелбата, но сега не беше време да се задават излишни въпроси.

Едва когато се приближиха до колата, Нейтън и Илан разбраха какво всъщност е станало. Шофьорът се беше отпуснал върху волана. В слепоочието му зееше зловеща дупка. На задната седалка лежеше приятелят му. Между устните си стискаше угаснал фас. Беше прострелян в гърдите.

— Боже господи, тези типове наистина добре са ни подредили. — Илан очевидно изпадна в шок. Не можеше да отдели поглед от мъртвите си приятели. — Как ли е станало всичко това?

До колата имаше още три трупа, сред които и тялото на Дов. Той беше проснат по очи. Целият му гръб беше надупчен, сякаш при опит да се притече на помощ или пък да избяга. Нейтън хвана китката на Дов. Нямаше никакъв пулс. Той вдигна поглед към Илан.

— Заклевам се, че ще ги спипам тези мръсници. Каквото и да ми струва. — В очите му се четеше болка, породена от разигралата се трагедия, а също и от факта, че трябва да остави мъртвите си приятели и да бяга. — Добре, Илан, хайде да се махаме оттук.

Нейтън хвана младежа за ръката и го повлече със себе си. По улицата се разминаваха линейки и полицейски коли с виещи сирени. На първата пресечка Нейтън спря едно такси и каза на шофьора адреса на тайната квартира. Като видя окървавената риза на Нейтън, човекът се облеци и попита:

— Какво се е случило с вас? Искате ли да ви закарам в болницата? Имате ли нужда от помощ?

Нейтън се усмихна.

— Не, не, просто ни закарайте на този адрес. По-бързо, ако може. Нищо ни няма.

— Какво е станало тук?

— Вечеряхме си спокойно в ресторанта. Изведнъж нахлуха няколко маскирани и започнаха да стрелят. Направо не е за вярване. Беше същинска касапница.

— Знаете ли защо са го направили?

— Нямам представа.

— Навярно са терористи — каза шофьорът. — Напъплиха по целия свят. В Близкия изток тече тази гадна война и идват тук в Европа да си перат кирливите ризи с нашата кръв. Какво сме им виновни ние?

Нейтън и Илан слязоха от таксито на две пресечки от квартирата. Първостепенното задължение на Нейтън в тази ситуация беше да се обади на Муса и да му докладва какво се е случило. Той от своя страна щеше да задейства хората от отдела за международни връзки, които трябваше да уредят разчистването на труповите и да се опитат да предотвратят евентуален международен скандал. Нейтън можеше само да ограничи пораженията. Вече нямаше как да помогне на мъртвите.

Илан го подсети, че трябва да проверят дали си нямат опашка. Нейтън прие и се укори за тази разсеяност. Просто в състоянието, в което се намираше, въобще не му дойде наум, че някой може да ги преследва. Какво още биха могли да искат?

Веднага щом влязоха в къщата, Нейтън стана много деен. Нямаше време за губене. Той не знаеше какъв е замисълът на противника, но вече беше сигурен, че си има работа с професионалист.

Освен това си даваше сметка, че умишлено са го оставили жив. Искаше да разбере защо.

Душът и преобличането му отнеха само пет минути. Той взе куфара, пъкна пистолета в джоба си и отиде в кухнята.

Илан още седеше до масата и гледаше с празен поглед през прозореца. Нейтън видя, че и той се е изцапал с кръв.

— Иди да си вземеш душ и да се преоблечеш. След малко изчезваме отгук.

Снажният младеж се отправи с механична походка към стълбите.

— Хайде, размърдай се! Няма да стоим тук цяла нощ — извика Нейтън, а после вдигна слушалката и набра номера на централата.

— Муса? — каза той дрезгаво, когато чу гласа на началника си.

— Какво е станало там при вас?

— Не ти ли се обадиха вече?

— Обадиха ми се преди малко. Но искам да чуя твоята версия. Казвай какво е станало? Хайде, недей да мълчиш!

Нейтън усети странни нотки в гласа на Муса. Странни, но все пак познати. В момента беше толкова напрегнат, че въобще не можеше да разсъждава.

Той изложи подробно събитията с равен, делови тон. Накрая разказа какво се е случило на масата в ресторанта.

— Приблжиха се и застреляха Джилбоа от упор. Шаби беше вече мъртъв. После взеха снимките. Всъщност не знам дали вътре е имало снимки, понеже така и не отворихме пакета. Грабнаха и дипломатическото куфарче с парите, а след това ме цапардосаха с нещо по главата. Оттам нататък нищо не помня. Видяхме, че са убили трима души от групата, включително и Дов. В момента съм в квартирата с Илан. След около десет минути ще излезем оттук. Кажй сега ти какво знаеш? Какво е станало с другите?

— Повалили са общо петима от нашите. Останалите скоро ще се приберат в къщи. Сега искам от теб да отидеш в Амстердам. Обади ми се оттам.

— Имаш ли представа кой ни е нападнал? Успя ли да се добереш до нещо?

— Много е рано за такива изводи. Сам знаеш, че е нужно време. Но не се притеснявай, ще разберем кой е и тъпкано ще му го върнем. Работата е сериозна, защото е пострадал и дипломат.

Нейтън изведнъж долови отново онази подозрителна нотка в гласа на Муса.

— Защо ме пращаш в Амстердам? — попита той.

— Защото имаш още работа. Ще ти кажа, като ми се обадиш. А сега тръгвай.

— Тръгвам веднага. Да взема ли и Илан?

— Не, остави го в квартирата. Ние ще го приберем.

Нейтън затвори. После си взе куфара и се качи горе. Душът беше пуснат. Той се приближи до вратата на банята и извика. Илан се появи с кърпа в ръце.

— Вече докладвах за случилото се — каза му Нейтън. — Наредиха ми да замина, но ти ще останеш тук и ще чакаш. Ще дойдат да те приберат.

— Добре. Ами значи ще се видим, като се приберем вкъщи.

— Желая ти всичко добро — каза Нейтън.

Не му се искаше да го оставя в тази къща, тъй като не беше сигурен дали квартирата не е разкрита. Но такава беше заповедта на Муса и той реши, че засега трябва да се подчинява.

Нейтън излезе от къщата. Болката в тила още не беше преминала. Той обиколи карето от сгради, за да провери дали зад гърба му ще се залепи опашка. Ако някой тръгнеше да го преследва, това би означавало, че квартирата е под наблюдение и трябва да предупреди Илан. Но не забеляза нищо съмнително. Хвана такси до гарата и се качи на първия влак за Амстердам. Бързаше да стигне там, защото му предстояха няколко неотложни телефонни разговора.

Щом таксито на Нейтън се изгуби зад ъгъла, един висок мъж слезе от паркираното наблизо рено. Беше облечен със сив, подобен на униформа костюм, а на рамото му висеше малка черна чанта. Той се насочи право към къщата, от която излезе Нейтън. Посуети се малко пред вратата и влезе. Пет минути по-късно отново се появи на улицата, качи се в колата и бързо изчезна.

Нейтън трябваше да разбере какво става с Надин. Притесняваше го и Гамил, който на другия ден следваше да пристигне в Париж. Беше страшно изморен, но в главата му кръжаха всякакви мисли. Наоколо се случваха разни работи, които трудно можеха да се обяснят по логичен път. Освен това го човъркаше усещането за нещо съвсем близко до него, което все му се изплъзваше.

Не спираше да мисли за човека от видеозаписа. Човекът в бяло. Как ли се е добрал до Шаби? Кой го е отвел при него? Явно е изтекла някаква информация, но ако този човек наистина владееше положението, защо тогава е позволил на арабина да съобщи за внедрения агент? А може би именно внедреният агент е разкрил Шаби. Дали неизвестният противник се е насочил към Шаби едва след изтичането на информация от „Мосад“? Защо му е да убива всички с изключение на Нейтън? Какво искаха от него? Нейтън нямаше отговори. Само предположения.

Не след дълго пристигна в Амстердам. Спря такси на две пресечки от гарата. Реши, че е излишно да проверява за опашка, тъй като беше сигурен, че е пристигнал чист, а и противникът нямаше как да разбере, че е точно на това място.

Беше си избрал „Виктория“ на улица „Дамрак“. Няколко пъти беше отсядал в този хотел, а освен това той се намираше съвсем близо до гарата. Нейтън си мечтаеше за мека възглавница и гледаше да ускори срещата си с нея.

Той седеше в десния ъгъл на задната седалка и в момента, когато таксито пресичаше някакъв широк канал, забеляза една кола, която направи рязък завой и се лепна зад тях. Явно взе завоя с доста голяма скорост, защото гумите изпищяха. Фаровете светеха право в тила на шофьора. Едва ли беше възможно някой да го следи... И все пак беше длъжен да провери.

— Извинявайте — каза той на шофьора, — налага се да се върна на гарата. Забравих да прибера една чанта.

— Дадено, господине. Веднага ли да обърна? После в хотела ли ще ви закарам?

— Да, ще ви помоля да ме изчакате на гарата.

Шофьорът зави в една малка уличка, даде на заден ход и пое по обратния път. Подозрителната кола, бял опел, продължи нататък, без въобще да намали. Нейтън не успя да види човека зад волана. Улицата беше слабо осветена и колата бързо се изгуби от погледа му.

— Спрете веднага! — извика Нейтън и шофьорът се стресна.

Той натисна рязко спирачките и закова до бордюра. Нейтън му хвърли една петдесетдоларова банкнота и изскочи от колата. После се обърна и извика:

— Благодаря ви. Задръжте рестото.

Холандецът поклати глава, сякаш искаше да каже: „Какво да ги правиш, луди американци“ и потегли обратно към гарата.

Нейтън се озова пред входа на някаква сграда, която приличаше на склад. Облегна се на една врата. Мракът го погълна изцяло. Луната хвърляше синкави отблясъци върху улицата и канала.

Той насочи поглед в посоката, в която се загуби белият опел. Изведнъж съзря светлината на фарове и застина на място. Зад ъгъла се появи същата кола. Движеше се бавно, сякаш шофьорът търсеше нещо. В един момент обаче колата набра скорост и изчезна по посока на гарата. Нейтън вече знаеше със сигурност, че опелът го е следил. Но това беше невъзможно. Откъде са разбрали, че ще ходи в Амстердам? Само той и Муса знаеха за това.

Изведнъж му хрумна нещо, което го смрази. Преследваха го неговите хора! Но защо? А може би внедреният агент беше Муса и сега се опитваше да отклони вниманието към него и да излезе чист от играта. Трудно му беше да го повярва, но трябваше да провери. При това възможно най-бързо. Ако по петите му вървеше екип на „Мосад“,

не му оставаше нищо друго, освен да се покрие и да движи своята частна операция в условията на пълна нелегалност. Нямаше никакво време за губене. Никак не го радваше мисълта, че е попаднал в списъка на преследваните от „Мосад“. Този списък никога не нарастваше, тъй като хората много бързо отпадаха от него.

Трябваше да се измъкне от Амстердам, но първо беше длъжен да се обади на Муса. Искаше да разбере как точно стоят нещата. Нейтън хвърли чантата си през рамо и с бързи крачки се запъти към хотела. Като пешеходец нямаше да се съобразява с еднопосочни улици и мостове и по негова преценка щеше да стигне за не повече от десет минути. Хотелът се намираше срещу една индустриална зона, тъй че Нейтън имаше къде да се скрие и да наблюдава входа. Знаеше, че от тази страна на канала има някаква корабостроителница. Планът му беше да спре там и да използва телефонния автомат. Докато говореше, щеше да гледа какво става около хотела и най-вече дали отпред го чака наказателна група. От този момент нататък Нейтън оставаше съвсем сам.

Улиците бяха тихи. От време на време минаваше по някоя кола, предимно таксито. Не след дълго той попадна в сянката на една готическа катедрала, която се извисяваше в съседство с корабостроителницата. Придържайки се към сянката, Нейтън пристъпи напред и хвърли поглед към хотела отатък канала. От тази позиция виждаше главния вход и част от страничната стена, на която имаше малка врата с неонова реклама отгоре. Ако добре си спомняше, това беше входът за ресторанта. Телефонният автомат се намираше между катедралата и корабостроителницата. Нейтън набра номера на Муса. При втория сигнал някой вдигна телефона и след няколко секунди се обади Муса.

— Пристигнах в Амстердам — каза Нейтън.

— Откъде се обаждаш? Настани ли се вече?

— Още не съм. — Нейтън замълча. — Тъкмо бях тръгнал към хотела и се сетих, че съм забравил нещо в един сейф на гарата. Върнах се да си го взема.

Нейтън обмисляше всяка своя дума. Не искаше Муса да усети, че подозира нещо, а знаеше, че щом е пратил хора да го преследват, те вече са му докладвали за малкия трик с таксито.

— Реших да ти се обадя от гарата, за да не те карам да чакаш — допълни Нейтън.

— Да, да. Добре. Какво мислиш да правиш сега?

— Отивам в хотел „Виктория“. Какво очакваш от мен по-нататък?

— Нищо. Наспи се хубаво и сутринта пак ми се обади. Тогава ще ти дам новите нареждания.

— Добре. Ако междувременно ти потрябвам, можеш да ме откриеш в хотела. Ще се регистрирам с израелския си паспорт.

— Има ли го в досието ти?

— Естествено. Между другото, какво става в Атина?

— Няма нищо ново. Изглежда, не са получили заповед за действие.

— Онзи идиот Халим наистина ли пусна всичките си хора в апартамента, както се очакваше?

— Така поне мислим. Не сме сигурни.

— Та нали ги държите под наблюдение?

— Да, но откакто дойде момичето, започнаха да вземат много повече предпазни мерки. Всъщност един от членовете на новия екип, който наблюдава сградата, твърди, че момичето му напомня за някого.

— За кого по-точно?

— Засега не може да се сети. Той е служил във военното разузнаване и може да е виждал снимката ѝ в някое досие или един бог знае къде. Тъй или иначе, скоро ще получим снимката и ще я вкараме в компютъра. Ако има нещо, няма начин да не излезе.

— Така е — каза Нейтън. Той пристъпи инстинктивно назад, защото видя, че две коли спират пред хотела. От тях слязоха няколко души. Макар че не виждаше лицата им, Нейтън беше сигурен, че тези хора се готвят да му заложат клопка. Очевидно Муса вече беше предал съобщението, че обектът се е насочил към хотел „Виктория“. Ясно се виждаше, че момчетата от „Мосад“ не подготвят отвличане, тъй като наоколо нямаше кола, в която да натикат жертвата, тоест Нейтън. Всички се подредиха от едната страна на улицата, за да не се изтрепят помежду си.

Явно се готвеха да унищожат обекта.

— Добре — каза Нейтън, — ще ти се обадя утре сутринта. А, прати ли вече човек да прибере Илан от Хага? Момчето беше

изпаднало в шок.

— Пратих, но още не знам какво е станало — отговори Муса. — Очаквам да ми се обадят всеки момент. Няма страшно, всичко е наред. Утре пак ще говорим.

Линията прекъсна.

Нейтън беше сигурен, че Муса го излъга. Знаеше също, че е на мушката на „Мосад“. Ето защо не го убиха в ресторанта. Всичко беше нагласено така, че той да излезе внедреният агент. Муса очевидно не се съмняваше в това и беше наредил да го елиминират. Но това не сваляше подозренията от Муса.

И ако Муса — или някой друг, който искаше да вкара Нейтън в тази клопка — успееше да представи елиминирането му като дело на същата организация, която бе извършила покушението в Хага, щеше да си спести разследванията от страна на „Шабак“ или някоя друга инстанция, която би научила, че „Мосад“ преследва внедрен агент. Щяха да открият трупа на Нейтън в някой амстердамски канал и с това всичко щеше да свърши. Или поне така си мислеха противниците му.

Нейтън реши да се приближи малко, за да огледа по-добре хората, които се готвеха да го убият. Сега се чувстваше много по-спокоен. Разбра точно какво крои „Мосад“, а те не подозираха, че той знае. Беше с един ход пред тях.

Той се промъкна до ъгъла на катедралата и хвърли поглед към хотела. Преследвачите му бяха заели позиция, която ги скриваше напълно от очите на влизащите в хотела. Нейтън притича още малко напред под прикритието на сянката и надникна през прозореца на някакъв паркиран пикап. Трябваше да има още един човек, когото не беше видял до момента — този, който щеше да им подаде сигнал, че към хотела се приближава някой, а после щеше да потвърди, че това е обектът. Нейтън знаеше, че не бива да мърда, преди да е съзрял този последен човек от екипа. Изведнъж той усети леко раздвижване на не повече от десет метра разстояние. Присви очи, за да хване по-ясно крехкия силует, който стоеше до едно дърво. Беше Номер 9.

„Копеле мръсно!“ — изруга Нейтън наум. Това беше най-гадното нещо, което можеше да роди главата на Муса. За миг се изкуши да отиде при нея и да ѝ каже какво става и че не него трябва да преследват. Дали щеше да му повярва? Едва ли.

Нейтън бавно клекна зад пикапа. Гумите му го скриваха от погледа на Номер 9. Дори тя да погледнеше в тази посока, нищо нямаше да види.

— Заех позиция — чу я да казва той, навярно в микрофона на преподавателя.

Нейтън се обърна назад, за да прецени откъде би могъл да се измъкне. Не можеше дълго да остане на това място. Дърветата щяха да го прикрият, ако успееше да се добере до тях, преди Номер 9 да го е забелязала. В този момент пред главния вход на хотела спря едно такси. Нейтън беше сигурен, че то ще отклони за миг вниманието на момчетата от „Кидон“. Той излезе от прикритието си и се затича по тревната ивица край канала. Накрая стигна до някакви стълби, които водеха надолу към водата. За нея беше привързана малка моторница. Той моментално установи, че двигателят ѝ е „Меркурий“. Познаваше тези машини още от службата си в морската пехота. Беше готов да го разглоби и пак да го сглоби със затворени очи. Лодката беше покрита с платнище, с което той загъна двигателя, за да заглуши леко шума. След неколкominутни приготовления Нейтън дръпна въжето на стартера и двигателят бръмна. Когато отпусна амбреажа, малката моторница направо изхвърча от мястото си. Зад нея оставаше пенлива дيريا. Нейтън успя да се изскубне от смъртната хватка. Поне засега.

— Защо му съобщи цялата тази информация? — попита Марк, когато Муса затвори телефона.

— Има ли значение какво знае един мъртвец?

— Нека не бързаеме все пак да го отписваме — каза Амир. — Доста неща съм чувал за този човек и си мисля, че няма никак лесно да се отървем от него.

— Какви ги приказваш? — сопна се Муса. — Нали твоите хора го държат на мушка? Да не би да искаш да кажеш, че те не могат да се справят с един невъоръжен човек, който се намира в приятелска страна и при това нищо не подозира?

— Страната наистина е приятелска. Представи си обаче, че Нейтън не се хване на въдицата.

— Пак повтарям, че той нищо не подозира — възрази Муса.

— Сигурен ли си, че постъпваш по най-удачния начин? — попита Марк. На лицето му изведнъж се изписа някакво притеснение. — В края на краищата той е един от най-добрите ни офицери. Освен това ти е приятел. Как, по дяволите, можеш да си толкова сигурен, че именно Нейтън е внедреният агент? Та ние дори не сме го изслушали.

— Ти на такъв човек приятел ли му викаш? Той ми заби нож в гърба и прати на оня свят цяла група от отдела за сигурност „Ярид“. Какви глупости дрънкаш? И Дов му беше приятел. Какво стана с Дов? Няма какво повече да обсъждаме. Агентът не искаше да се срещне с него насаме, защото е имал снимка на предателя и е знаел, че това е Нейтън. Затова държеше да присъства още един израелец, който със сигурност не работи за сирийците. Подготвихме срещата по всички правила и ето че всички хора, които знаеха за нея са мъртви. С изключение на Нейтън.

— Ами ако Секирата ни е изиграл?

— Секирата беше чист и до последната секунда нямаше представа къде ще се състои срещата. През цялото време го наблюдавахме и знаем със сигурност, че не е правил опити да се свърже с никого. Честно да ви кажа, след като Нейтън ми се обади от тайната квартира, още не бях съвсем сигурен. Мислех си, че е възможно онзи гаден агент да е бил подслушван. Затова настоявах нашите хора да го задържат. Не е ли вярно?

Муса се обърна към Амир за потвърждение.

— Така е — кимна Амир.

Муса продължи:

— Но когато момчетата отидоха да приберат Илан, го намериха прострелян в главата. Илан беше момчето, което стоеше на пост вътре в ресторанта. Навярно е видял нещо, което не е било изгодно за Нейтън.

Муса се обърна и се загледа навън през прозореца.

— Какво? — реагира Марк. — Ти нищо не си ми казал за това.

— Е, сега ти казах. — Муса се обърна с лице към него. — Обзалагам се, че Нейтън е сигурен, че е заличил всички следи и може да ни се изсмее в лицето. Откажете се от мисълта за разследване по стандартната процедура. С този човек е свършено. Точка.

— Аз мисля все пак, че трябва да му дадем възможност да отговори на обвиненията. Дължим му го — каза Марк.

— Нищо не му дължим. Повече не искам да се говори за това, Марк. Разбра ли?

— Да — тихо отговори Марк и заби поглед в пода.

— И на мен не ми е лесно — продължи Муса. — Той наистина ми беше приятел. Ще гледаме да не вдигаме много шум. Ще докараме тялото му заедно с другите трупове, за да не разгласяваме позора му. За това настоява и шефът.

— Ами ако избяга? — попита Амир.

— Ще го намерим, където и да отиде, и ще го убием. Нали затова сме изпратили момчетата от „Кидон“?

Нейтън привърза моторницата за един малък пристан на няколко мили източно от мястото, на което я намери. Слезе на брега и се озова сред някакъв рибен пазар, който започваше да се оживява с настъпването на утрото. Отначало мислеше да отиде направо на летището и да хване първия самолет за Париж, но после се сети, че Номер 1 навярно е оставил човек на „Шипхол“ като резервен вариант, в случай че акцията при хотела се провали. Нейтън беше сигурен, че няма да го нападнат на летището, но предпочиташе да не знаят къде смята да ходи. Те, разбира се, щяха да го обявят за издирване пред всички централи, тъй че беше длъжен да се пази, в която и точка на земното кълбо да се намира.

Той хапна набързо в едно кафене и потърси в телефонния указател адреса на най-близкото бюро за коли под наем. Откри една агенция на три преки от кафенето и в 8,00 се снабди с кола. Отиде с нея до Ротердам, а оттам хвана влака за Брюксел.

Обади се на Гамил от белгийската столица и му каза, че ще го потърси малко по-късно, за да му даде нареждания.

Не забеляза никаква опашка зад себе си. Към времето, което трябваше да убие в Брюксел, се прибави закъснението на влака и така загуби почти цял ден, докато се добере до Париж. Със самолет би стигнал за час и половина. Но сега поне беше сигурен, че е чист.

Нейтън взе метрото до станция „Опера“, там се прехвърли на друг влак и слезе на „Латур Мобур“. Отиде до ъгъла на „Мобур“ и „Сен Доминик“, малка уличка, която навлизаше в една стара жилищна зона с тесни проходи между високите източени къщи и миниатюрни

бутици. Идеята му беше да се настани в един хотел, където беше отсядал и преди, без да е говорил за това с никого от „Мосад“.

Хотел „Ле Жарден д’Ефел“ се намираше в една задънена уличка, наречена „Емили“. Фоайето му беше съвсем тясно. От едната страна тръгваше коридор, който излизаше във вътрешно дворче. От другата страна бяха асансьорът и багажното отделение. В хотела се сервираше само закуска. Трапезарията се намираше на първия етаж и побираше не повече от двадесетина души.

Оказа се, че има свободна стая и Нейтън се качи горе да завърти няколко телефона и да се преоблече. Първо влезе в банята, видя се в огледалото и се уплаши от вида си. Беше брадясал и страшно мръсен. Но проблемът не беше само във външния вид. Чувстваше се физически и духовно изтощен. Само за няколко дни магнитните полюси на битието му се обърнаха в диаметрално противоположни посоки. Някои от най-добрите му приятели загинаха, а други в момента го преследваха. Определени хора, които преди считаше за най-злите си врагове сега му бяха съюзници, или поне така си мислеше. Той овладя нервите си и се окопоти. Сега не беше време за хленчене и за жалби по миналото. Трябваше спешно да проведе няколко разговора.

Първо набра един местен номер и изчака телефонът да звънне два пъти. После затвори и набра отново. Този път отговори някаква жена:

— Oui, alio^[1].

— Здравей. Как си, скъпа?

— А ти, cheri^[2]? От Париж ли се обаждаш?

— Да.

— Кога пристигна?

Френският акцент правеше още по-привлекателен леко дрезгавия ѝ глас.

— Преди около час. Някой да ме е търсил?

— Не. Някой не се е обаждал. Ще се видим ли, Нейтън, или само минаваш отгук?

— Имам чувството, че ще се видим и ще си изкараме прекрасно, само че няма да можем да се поразходим из града.

— Париж ми е подръка през цялото време — каза тя. — Ти ми липсваш. Кога ще се видим?

— Ще ти се обадя пак. Става ли?

— Става. Ще чакам.

Той познаваше Селин Роже от петнайсет години. Тя работеше като доброволна медицинска сестра в една израелска болница. По онова време той лекуваше рана, която получи при една акция в Ливан. Селин беше дошла в Израел, пренебрегвайки ембаргото, което френското правителство беше наложило в навечерието на войната през 1967 година.

Нейтън беше още ерген, а тя имаше зашеметяваща външност. „Въртележката на младостта“ — с тези думи Селин определяше авантурата им след време. В продължение на няколко години след края на краткия любовен роман въобще не бяха се чували. После един ден случайно се засякоха в Париж. Той работеше вече в „Мосад“, а тя учеше в медицински институт. Оттогава винаги ѝ се обаждаше, когато идваше в Париж, но никой не знаеше за връзката им. Нейтън беше дал нейния номер на Надин.

Френската му приятелка знаеше, че от нея се иска да приеме някакво съобщение, ако въобще някой ѝ се обади. Много се зарадва, когато разбра, че Нейтън я вкарва в тайна игра, за която не бива да го разпитва. Тя беше дискретна по природа и му спести всякакви въпроси.

След като приключи разговора със Селин, Нейтън се обади на Гамил.

— Здравей, приятелю. Искам да се видя с теб след около час.

— Къде?

— Ами — замисли се Нейтън, — като излезеш от хотела, свий наляво по улица „Бак“. Ще продължиш направо, докато стигнеш улица „Бабилон“, ще свиеш надясно по нея и тя ще те изведе на авеню „Брьотъой“. Ще завиеш този път наляво и след две преки ще видиш „Бистро дьо Брьотъой“. Чакай ме там. Запомни ли маршрута?

— Ще бъде там.

— Тръгни след около четиридесет и пет минути. Нямаш много път. Ако не се появя до 21,30, върни се в хотела и чакай да ти се обадя.

— Някакъв проблем? — попита Гамил, очевидно притеснен.

— Няма проблеми. Просто трябва да вземем предпазни мерки.

Нейтън си взе душ, после бързо се избърсна и изхвърча от стаята. Маршрутът, който Гамил трябваше да следва по негово

указание, щеше да позволи на Нейтън да го засече някъде по пътя и да види дали го следят. Не можеше да си позволи и най-малкия пропуск.

Двамата се срещнаха след един час. Нейтън не забеляза опашка зад ливанеца. Той обясни на Гамил какво предполагат функциите му на посредник, които съвсем скоро трябваше да започне да изпълнява. Установиха телефонен код и код за други съобщения. Междувременно Гамил беше свободен да прави каквото иска. Единственото му задължение беше да проверява в хотела на всеки няколко часа за съобщения от Нейтън.

Ливанецът очевидно се вживяваше в новото си амплуа и с нетърпение очакваше да се залови с някаква конкретна задача. За човек, който е живял в Ливан, всички опасности изглеждат като детска игра, помисли си Нейтън. Самият факт, че си се измъкнал от онази касапница, навярно граничеше с недействителното.

Селин живееше на четвъртия етаж в една пищна кооперация малко встрани от авеню „Фош“. С високите си тавани и тежки мраморни орнаменти жилището не изглеждаше като обикновен апартамент, а по-скоро като крило на дворец. Баща ѝ се беше подвизавал дълги години в оръжейния бизнес и тя не знаеше какво значи недоимък. Нейтън почука на вратата и само след миг тя се разтвори широко.

— Влизай, Нейтън — посрещна го Селин е усмивка.

Беше облечена с копринен, дълъг до петите светлобежов пеньоар, богато украсен с дантели в същия цвят. Кестенявата ѝ коса стигаше до раменете. Великолепно изглежда, помисли си Нейтън. Той затвори вратата зад гърба си и я прегърна. Целувката им беше алчна и продължителна. В един момент тя се отскубна от обятията му и го поведе по коридора. Двамата влязоха в спалнята, където в една сребърна кофа с лед върху малка масичка се изстудяваше отворена бутилка шампанско. Тя му подаде елегантна чаша с високо столче, а после поднесе своята, за да ѝ налее. Отпи малко и остави чашата на масичката. Пеньоарът се свлече на земята и тя пристъпи напред. Започна бавно да го разсъблича, като от време на време спираше за

поредната глътка шампанско. Нейтѣн наля още и на двамата и остави чашата си до нейната. Нежните рѣце на Селин зашариха по тялото му. Тя се свличаше все по-надолу, докато накрая застана на колене. После бентѣт на страстта се отприщи.

[1] Да, ало (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Скѣпи (фр.). — Б.пр. ↑

XXVI

Управлението на „Мосад“
27-ми септември, 13,05 часа

— Влизай, влизай.

Еймъс стана да въведе в стаята Ави. След като затвори вратата зад гърба му, натисна комутатора на разговорната уредба и нареди на секретарката си да не пуска никого при него.

Еймъс не беше в особено добро настроение, но се надяваше, че Ави ще го подобри, като хвърли някаква светлина върху събитията, които се разиграваха зад закрити врати, при положение че от години насам всички врати пред него бяха отворени. Ави, компютърен оператор от отдела за секретни комуникации, разполагаше с информация за някаква операция, която се провеждаше в Европа. Публична тайна беше, че я ръководи Муса, близък приятел на шефа. Докато протичаше в рамките на „Масада“, операцията не засягаше пряко Еймъс. Но след като загина цяла група за охрана и един агент, когото той считаше за свой подчинен, нещата се промениха драстично.

Той, Еймъс, шефът на най-важния отдел в „Мосад“ — оперативния — нямаше информация за хода на събитията. Държаха го в неведение. В „Мосад“ незнанието означаваше слабост и Еймъс не можеше да понесе подобен шамар.

Преди няколко часа му се обади Ави с новината, че е открил нещо, което може да го заинтересува.

— Дай сега да видим какво си ми приготвил.

Скоро щяха да местят Ави на чиновническа длъжност в лондонската централа. Просто Марк беше разбрал, че принадлежи към кликата на Еймъс и не искаше да държи такъв човек в отдела си. Но Еймъс се погрижи да му намери синекурна работа в Лондон. Той винаги полагаше грижи за протежетата си.

— Тъкмо обяснявах кодовете на файловете на онова хлапе, което ще ме замести, когато започна да постъпва информация за нещастieto в Хага.

— Какво говориш? При вас идва само информация от земята на мъртвите, нали? Инцидентът с групата за охрана е станал в Европа. Защо ще минава през отдела за секретни комуникации?

— Точно там е въпросът. Информацията предаде един екип от „Кидон“, който е бил изпратен в Амстердам. Снели са ги от задача по наблюдение на някакъв обект в Гърция и са ги поставили в изчаквателна позиция в Амстердам. След покушението в Хага им поставиха задача да преследват някакъв внедрен агент. Така гласеше съобщението.

Еймъс застина и зяпна от учудване. Ави не знаеше как да реагира. Усещаше, че е направил голям удар, но не разбираше каква лична изгода би могъл да извлече от тази ситуация. Накрая Еймъс се подпря с ръце на бюрото и впери поглед в очите на Ави.

— Чакай сега да видим дали правилно съм те разбрал — каза той съвсем тихо. — В Амстердам е изпратен екип на „Кидон“ със задача да унищожи някакъв внедрен агент, така ли? Това ли беше всичко?

Еймъс се надяваше да удари шестица.

— Не, има още.

— Добре, казвай тогава. Не ме карай да ти вадя с ръжен думите от устата. Говори, момчето ми, говори.

— Ами очевидно внедреният агент е избягал и сега не знаят къде се намира. — Ави хвърли бърз поглед към Еймъс. — Муса не позволява на Марк да обяви „червен балтон“.

Това бяха кодовите думи, които биха въвлекли в издирването всички централи.

— Защо не му позволява?

— Не знам. Арик ми го каза.

— Чакай малко. Откъде-накъде Арик ще ти разправя такива неща? Аз мислех, че е човек на Марк.

— Така е, но мисля, че той надушва нещо не съвсем редно и гледа да се застрахова. Накрая винаги дребните риби сърбат попарата, която забъркват големите клечки.

— Така, така — ухили се Еймъс. — Давай нататък.

— Ами той ми каза, че в началото целта на операцията е била да се държат под наблюдение терористите в Гърция, за да не насочат удара си по нашите хора.

Еймъс не беше сигурен, че разбира какво говори Ави, но не даде да се разбере, че е така. С всяко следващо изречение от разказа на Ави картината все повече се изясняваше.

— Споменаха ли името на внедрения агент?

Еймъс затаи дъх. Не смееше дори да си помисли, че ще научи толкова много.

— Разбира се. Става дума за Нейтън от „Ал“.

— Хубав виц. — На Еймъс не му беше до шеги. Изведнъж пребледня. — Без малко да се хвана на въдицата ти, Ави, но... Нали не искаш да кажеш...

— Сериозно говоря. Нейтън е. Кълна се, че казвам истината.

— Кой друг знае за това?

— Само Марк, Муса, Арик и един тип от „Масада“, но не му знам името.

— На кой друг няма да разправяш тази история, нали?

В гласа на Еймъс прозвуча многозначително предупреждение.

— Защо ми е да я разправям?

— Браво. Усилията ти ще бъдат възнаградени. — Еймъс изпрати Ави до вратата с ръка върху рамото му. — Може тези дни да се видим в Лондон.

Еймъс затвори вратата и се върна при бюрото си. Този път ще му натрия носа на този кретен Муса, а също и на онзи мръсник Марк, мислеше си той. Значи не искат да има издирване. Но Еймъс щеше да им разиграе такова издирване, че нямаше дори да усетят какво става. Щеше да пипне този внедрен агент и така да си осигури директорския пост. Отдавна чакаше подобна благоприятна възможност.

Близкото бъдеще изплува в главата му с цялото си великолепие. Човекът на върха на пирамидата отстъпва пред силата и му предава цялата власт в „Мосад“. Денят приближаваше. Явно има Бог, помисли си той и се ухили цинично. После си запали цигара и се залови да обмисли по-нататъшните си действия. След няколко минути повика секретарката си.

— Отивам до академията. Ще се забавя около един час. Искам да ми намериш място за първия възможен полет до Лондон и да ми запазиш стая в хотел. Отмени всички срещи за днес и за утре. Прехвърли ги в графика за следващата седмица. Аха, още нещо. Обади

се на жена ми и ѝ кажи, че довечера няма да мога да отида на вечерята в дома на родителите ѝ. Предай ѝ, че ще ѝ се обадя.

Няколко минути по-късно Еймъс излезе с колата си от портала на управлението и се отправи към Тел Авив. Трябваше да се обади по телефона от място, където не можеха да го подслушват. Времето наистина имаше значение, ако искаше пръв да се добере до Нейтън. Но, от друга страна, Еймъс разполагаше с повече средства от конкурентите си.

Той стигна в града и паркира колата си пред хотел „Клал“ точно зад централния киносалон. После отиде пеш до една жилищна сграда на няколко преки от паркинга. Влезе в един апартамент на втория етаж и се отправи директно към спалнята. Взе телефона и набра някакъв номер в Лондон. Отсреща отговориха след третия сигнал.

— Бих искал да предадете нещо на мистър Еджуърт — каза Еймъс. — Кажете му, че го е търсил Фред. Трябва да ми се обади спешно. Аз ще чакам.

— Веднага ще му предам, сър.

— Благодаря — каза Еймъс и затвори.

Много му харесваха тези англичани. Такива изискани маниери и всеки си знаеше мястото. Ситуацията в Израел беше коренно различна. Ето например случая с него самия — шеф на най-важния отдел в „Мосад“, една от най-влиятелните личности в страната, а всички се обръщаха към него на малко име. Ако вземеше да настоява за поучливо обръщение, щяха да го сметнат за сноб.

Когато Адмони беше директор, нещата бяха малко по-различни и вървяха към оправяне. Но после се появи този борсук Аврам и отново смъкна летвата. Доста неща ще се променят, като стана шеф, помисли си Еймъс. Беше уверен, че в този момент перспективите му са по-благоприятни отвсякога. Телефонът иззвъня. Еймъс грабна слушалката.

— Ало?

— Как си, приятелю? — попита Еджуърт.

— Добре съм — отвърна Еймъс, — но искам да обсъдим една работа. Свързана е с въпроса, по който говорихме при последната ни среща. Тук се случиха нови неща, за някои от които не бях осведомен. Сега имам нужда от помощта ти.

— Ако мога, с удоволствие ще ти помогна. Кога искаш да се срещнем?

— Ще дойда в Лондон утре сутринта.

— Утре имам няколко заседания в... Нали знаеш, че все съм зает? Но тази среща няма да е официална, нали?

— Разбира се, че няма да е официална.

— Затрупаха ме с доста работа напоследък, но... — Той замълча за малко. — Какво ще кажеш за 17,30 на обичайното място?

— До утре — каза Еймъс и затвори телефона.

После излезе от апартамента и се върна в кабинета си. Със сигурност можеше да разчита на Еджуърт. Англичанинът неведнъж му беше помагал през всичките тези години.

XXVII

Лондон

25-ти септември, 17,30 часа

Преди малко Еймъс пристигна в усамотената къща в Челси.

— Скоч? — предложи Еджуърт.

— Да, ако обичаш.

Еймъс потъна в удобното кресло и въздъхна.

— Добре ли вървят нещата? — попита домакинът.

— Могат и още по-добре да тръгнат, ако разбираш какво искам да кажа.

— Мисля, че разбирам. — Еджуърт му подаде питието и седна срещу него в едно кожено кресло. — С какво мога да ти бъда полезен?

Еймъс го изгледа право в очите.

— Нека първо да ти кажа, че тази работа може да се окаже толкова изгодна за теб, колкото и за мен.

Той отпи глътка уиски и остави чашата си на ниската масичка пред себе си.

— Може ли да включим в играта нашата служба? По-ефективно ще е да действаме чрез някаква организация, отколкото самостоятелно.

— И дума да не става. МИ5 ще иска да знае прекалено много и ще помете целия замисъл. Тази операция просто не може да мине по нормалните канали.

Еймъс отвори малкото си куфарче и извади голям кафяв плик. Измъкна от него няколко документа и ги постави на масичката.

— Това е човекът, когото търся — каза той и подаде на Еджуърт снимка на Нейтън, прикрепена за лист хартия. — Това е кратко извлечение от досието му.

Еджуърт кимна.

— И?

Еймъс продължи:

— Този човек е, или по-скоро беше, внедрен агент в „Мосад“. В момента го преследва един друг отдел, но аз искам да се добера до него преди тях. Предпочитам да го хванем жив, за да мога да го

разпитам, но ако се наложи, нямам нищо против да го убием. И в двата случая имам нужда от твоята помощ.

— Нека да си изясним първо нещата. — Еджурт се наведе напред с досието в ръка. — Ти искаш да докопаш този човек. Но доколкото знам, ти си шеф на отдел в „Мосад“ и разполагаш с централи по целия свят. За какво съм ти притрябвал аз?

— Работата е там, че не мога да задействам хората си да започнат да го издирват. На мен дори не ми казаха, че са го разкрили.

— И какво ще стане, като го хванеш?

— Ще поразчистя „Мосад“ от някои плевели, които отдавна ми се пречат из краката.

— Какво точно искаш от мен?

— Този човек в момента действа в Европа. Ти имаш неофициални връзки, с помощта на които бихме могли да го открием. От теб очаквам да установиш къде се намира. Аз ще се погрижа за останалото.

— Колко време ще останеш в Лондон?

— Ще тръгна утре, защото искам да мина през Париж. Но дотогава съм на твое разположение.

— Ще видя какво може да се направи. Гледай само да не ме забравиш, когато станеш шеф на „Мосад“. Да не вземеш тогава да ме отпишеш като дребна риба?

Еджурт се усмихна лукаво.

— Знаеш, че няма да те забравя — каза Еймъс. — А, помниш ли, че ти споменах за една информация, която постъпи при нас? Отнасяше се за някаква терористична група, която подготвя атентат срещу палестинци.

— Разбира се, че си спомням. Ние също работим по случая.

— Явно водачът на тази група е бил отвлечен, след което нашите хора са го унищожили, за да не могат терористите да разберат, че им готвим капан.

— Защо чак сега ми го казваш?

— Защото го научих едва вчера. Внедреният агент е ръководил тази операция и навярно вече е информирал работодателите си. Това ми дава основание да мисля, че ако те имат нещо общо с терористите, атентатът вероятно ще се отложи.

— А по какъв начин установи, че този човек е внедрен агент? — попита Еджуърт с известно смущение.

Еймъс се забави с отговора и той продължи:

— Виж какво, искаш от мен да си сложа главата в торбата заради теб и си длъжен да играеш абсолютно открито. Ако цялата тази работа излезе досадна грешка, аз ще опера пешкира. Хайде сега, кажи ми откъде си сигурен, че е предател? Трябва да знам, преди да предприема каквото и да било.

Еймъс разказа на Еджуърт цялата история, тъй както я знаеше. Започна със съобщението на Шаби, мина през касапницата в Хага, спомена за предположението, че Нейтън е убил Илан, и завърши с бягството му от клопката на „Кидон“. Еджуърт го изслуша внимателно, после отиде до барчето и наля по още едно питие.

— Този човек очевидно няма да е лесна плячка. За кого мислиш, че работи?

— Нямам представа. Това е една от причините, поради които искам да го спипаме жив. Навярно поради същата причина някои други го искат мъртъв.

— Намекваш, че може да си има помощник в „Мосад“?

— А не е ли възможно?

— Да, всичко е възможно. Добре тогава, ще направя каквото мога, макар че не обещавам бързи резултати. Но бъди сигурен, че ще дам всичко от себе си.

Еджуърт седна отново в креслото и кръстоса крака.

— Между другото — подхвана той с лека усмивка — исках да те питам още нещо, Еймъс.

— Казвай.

— Какво смятате да правите с терористичната група?

— Какво искаш да кажеш? — свъси вежди Еймъс.

— Защо просто не унищожите терористите?

— За какво ни е да го правим? Щом са решили да убият шепа други терористи, които наричат себе си умерени, защо да им пречим? По този начин все едно работят за нас.

— Доста гадна игра сте замислили, приятелю — отбеляза Еджуърт.

Еймъс се ухили и отговори:

— В гаден район живеем.

— А успяхте ли да изкопчите нещо съществено от този тип, когото сте отвлекли? — попита англичанинът.

— Мисля, че не. Групата още не е била получила нареждания и той не знаел кога и къде ще се състои атентатът. Всъщност информацията ми е съвсем ограничена. Можеш ли да си представиш? — Еймъс отпи глътка скоч. — Тези хора държаха в неведение мен и останалите висши офицери уж по съображения за сигурност, а в същото време един внедрен агент е бил в течение на всички секретни ходове. — Той поклати глава. — Доста солено ще им излезе на тези копелета.

— А какво става сега? Държите ли ги поне под наблюдение? Ами ако решат да насочат атентата към други лица?

— Разположили сме екип, който ги наблюдава денонощно. Не се притеснявай, няма да им позволим да извършат нищо непредвидено.

— Радвам се, че го казваш, защото приятелството си е приятелство, но аз също имам моите отговорности.

— Можеш да бъдеш сигурен, че владеем положението. Намери ми този човек на снимката и те чакаат големи облаги. Аз лично ти го обещавам. — Еймъс се изправи. — Сега тръгвам и ще чакам да ми се обадиш.

— Няма да те забравя. В Париж ли каза, че отиваш сега?

— Да. Малко преди да тръгна от Тел Авив, ми се обади един оперативен офицер от парижката централа. Един агент, когото от доста време бяхме отписали като безполезен, искал да ни продаде някаква информация, която би ни помогнала да спипаме Абу Набил. Навярно е блъф, но нищо не ни пречи да проверим.

Двамата тръгнаха към вратата и Еджуърт каза:

— Много интересна нишка. Нали ще ме осведомиш, ако излезе нещо съществено?

— Както неведнъж съм казвал, с една ръка не се ръкопляска, Еджуърт. Ти намери моя човек, а аз може и да ти подаря Абу Набил.

XXVIII

Париж

29-ти септември, 14,01 часа

Нейтън знаеше, че екипът на „Кидон“ е по петите му и въобще не бива да се задържа на място. Двамата с Гамил хванаха такси до едно малко летище в покрайнините на Париж. Щяха да летят за Атина.

Гамил уреди полета чрез някакъв приятел, който му дължал услуга още от „доброто старо време“. За ливанеца това беше периодът, когато въртял доходоносен бизнес с наркотици. Когато се качиха на самолета, той започна да псува фалангистите, които му взели хляба от ръцете.

— Мръсници отнели мой бизнес. Тях не грижа за Ливан. Правят пари, както и аз прави, само че не държат пари в страната. Казват големи патриоти, обаче има сметки в швейцарски банки!

Той продължи да ругае почти през цялото време на полета, който за щастие не беше особено дълъг. Малко преди да се свечери, двамата се настаниха в един атински хотел.

— Утре сутринта ни чака сериозна работа — каза Нейтън. — Гледай хубаво да се напиш.

Нейтън беше напълно отстранен от системата и този факт никак не го радваше. Ситуацията ставаше особено критична, защото вече всички врати бяха затворени. Той не можеше да заспи. Знаеше, че не е от стреса или от напрежението, защото беше заспивал и при по-сложни обстоятелства. Добрият войник няма право на избор.

Нещо друго го терзаеше тази нощ. На другия ден имаше уговорена среща с Надин. Тя не се обади и това означаваше, че всичко е наред, но въпреки това, щом затвореше очи, лицето ѝ се появяваше пред погледа му. Притесняваше се за нея. Чувстваше се отговорен за това момиче. Имаше обаче и още нещо — липсваше му. Струваше му се странно, защото бяха прекарвали съвсем малко време заедно, но не можеше да отрече, че е вярно.

На другата сутрин Нейтън каза на още сънени Гамил:

— След няколко часа те искам в един малък ресторант. Казва се „Фацо“ и е на няколко преки от „Хилтън“. Ще седнеш на някоя маса и ще си поръчаш нещо за ядене. — Нейтън се усмихна. — Това последното май че нямаше смисъл да ти го казвам.

— Нямаше — отвърна Гамил и пусна дълга прозявка. — За яденето може да ми вярваш. Щом в ресторант, аз яде. Какво искаш от мен да направи? Знам, че не докарал мен от Бейрут да опитва гръцка храна.

— Правилно. В ресторанта ще се срещнеш с една жена. Ще ти опиша как изглежда, но най-важното е, че ще носи със себе си зелена чанта, голяма колкото телефонен указател. Тя е ливанка, тъй че сам ще избереш на какъв език да я заговориш.

— Ще говори на английски.

— Нямам нищо против, щом така ти е по-лесно. Като я видиш, ще я попиташ как можеш да стигнеш до американското посолство. Ако тя ти отговори, че не знае, но може да те упъти как да стигнеш до британското, значи е момичето, което ти трябва. Ще й кажеш, че те праща Кевин и ще й предадеш да се обади на този номер от централната поща на площад „Омония“. Разбра ли?

— Ти мен за глупак ли мисли?

— Не. Ако те мислех за глупак, нямаше да те взема на работа.

— Кажи ми, госпожица, която аз срещам, казва Надин, нали? Съща, която ти посетил онази нощ на брега?

Гамил повдигна въпросително едната си вежда и се наведе над масата.

— Ах ти, кучи сине! Значи си знаел!

— Как да не знае, когато те видял да влиза в къща на дъщерята на Абу Набил! Аз те наблюдавал още първи път, когато ти отишъл на бряг с лодката.

— Добре тогава, щом я познаваш няма да ти я описвам. Но ще трябва все пак да минеш през паролите, защото тя не те познава... Всъщност ти май че искаш още нещо да ми кажеш?

— Не, нищо. Само дано работа, с която се захванали, не много опасна, щом Надин замесена в нея.

— Какво искаш да кажеш?

— Аз трябва каже на дъщеря на Абу Набил да прави нещо и искам сигурен, че безопасно за нея. Иначе ще си имам работа с неин

баща — засмя се Гамил.

— Значи аз вече здравата съм загазил, защото в момента тя се намира в много опасна ситуация. Надявам се, че ти ще направиш всичко възможно да намалиш тази опасност. Прав ли съм?

— И още как. Но какво в име на Аллах ние прави тук?

— Мисля, че се бяхме уговорили да ми помагаш срещу чуждестранен паспорт, без да задаваш излишни въпроси. Така ли беше?

— Така.

— Е, тогава, като стане време, ще отидеш в ресторанта и ще предадеш съобщението.

Гамил тръгна към 11,30. Нейтън излезе малко след него и спря едно такси. Шофьорът на жълтия опел разбираше правилата за движение по свой си начин. Нейтън реши пак да му се обади, когато му се наложи да посплаши някого.

Той влезе в един малък ресторант на другия край на града. Знаеше, че автоматът работи, защото се обади оттам преди няколко часа. След като си поръча нещо за обед, каза на сервитьора, че името му е Кевин и очаква да го потърсят по телефона. Младежът очевидно се зарадва на усилието на туриста да говори на гръцки. Хареса му и десетдоларовият бакшиш. Той отговори на добър английски:

— С най-голямо удоволствие ще ви повикам, мистър Кевин.

— Защо не ми казахте, че говорите английски?

— Стори ми се, че ви е забавно да си кривите езика на гръцки. Не ми се искаше да ви прекъсвам.

Сервитьорът се усмихна сърдечно и се насочи към съседната маса.

Половин час по-късно повика Нейтън на телефона. Обаждаше се Надин. Гласът ѝ трепереше. Очевидно нещо не беше наред.

— Надин, какво става? — попита той.

— Трябва да се видим — каза тя. — Утре ще дойде човек, който ще даде нареждания за операцията. Ще се проведе през един от следващите няколко дни. Искам да говоря с теб.

— Кога трябва да се върнеш в апартамента?

— Късно тази вечер. Казах на Халим да не ме чака, защото ще се задържа в ресторант „Плака“.

— От пощата на площад „Омония“ ли се обаждаш?

— Да, твоят човек ми каза да ти звънна оттук.

— Чудесно. Виждаш ли площада от мястото където си застанала?

— Съвсем малка част. Чакай малко.

След кратка пауза тя добави:

— Така. Сега го виждам по-добре.

— На едно от зданията трябва да има огромна реклама на „Кока-кола“. Всъщност тя заема почти цялата странична стена.

— Да, видях я. Точно срещу мен е.

— Искам след около половин час да застанеш пред тази сграда. Ще убиеш този половин час в магазина за козметика вляво от пощата. Разбра ли ме?

— Да.

— Когато излезеш от магазина, няма да пресичаш площада. Ще обиколиш обратно на часовниковата стрелка. Ще изчакаш пред сградата десетина минути. Ако през това време не се появя, ще се върнеш по обратния път и отново ще влезеш в магазина. Аз ще те потърся там.

— Но защо просто не дойдеш да ме вземеш?

— Защото не искам да поемам излишни рискове.

— Няма страшно. Вече познавам хората, с които работя, и съм сигурна, че не са ме проследили.

— Ти имаш поглед само върху част от играта. Знам какво върша. Повярвай ми.

— Добре. До скоро.

Нейтън нямаше време да си довърши обед. Той даде на сервитьора две двайсетдоларови банкноти.

— Мисля, че това урежда сметката. Аз трябва да изчезвам. Задръжте рестото.

Той моментално се озова пред вратата и спря първото такси.

— „Синтагма Омония“ — каза на шофьора и сложи една двайсетачка на предната седалка. — Искам да стигна за нула време.

Шофьорът ясно разбра какво искат от него, особено след като видя втората банкнота в ръката на Нейтън. Вместо за половин час пристигнаха за петнайсет минути. След опасни завой по разни тесни странични улички спирачките изскърцаха и колата спря на площад „Омония“.

За съжаление таксито го свали в източната част на площада точно срещу мястото, където трябваше да бъде по план.

— По дяволите! — процеди той през зъби и се затича. Трябваше да заобиколи по първата успоредна на площада улица, защото би било лудост да пресече напъряко. Ако следяха Надин, щеше да се пъхне право в ръцете им. Целта му беше да стигне до една сграда от другата страна. От стълбището на втория етаж щеше да има видимост към целия площад с изключение на една малка зона, закрыта от няколко палми.

Имаше още време, но искаше да заеме позиция, преди момичето да е излязло от магазина, за да се увери, че никой не я следи. Той стигна до сградата и изтича нагоре по стълбите. Задъха се. Сякаш всяка изпушена цигара оживяваше в гърдите му. Приблужи се до прозореца и тъкмо в този момент Надин излезе от магазина. Засега не се виждаше съмнителен човек зад гърба ѝ. Дългите ѝ снажни крака, едва прикрити от късата, тясна поличка, се сляха с тълпата от крачещи хора. Беше обедно време и служителите от околните учреждения излизаха в почивка.

Нейтън реши да изчака, докато Надин се скрие зад ъгъла. Ако имаше опашка, именно на това място трябваше да се покаже наяве.

Той не забеляза нищо подозрително. Вече сърце не му даваше да стои на едно място и започна да взема стълбите надолу по две наведнъж.

— Надин — извика той от вратата и ѝ махна с ръка.

Тя се усмихна и се приближи до него. Спря само на няколко сантиметра от лицето му. Нейтън едва обузда първоначалния си импулс да я прегърне. В края на краищата стисна ръката ѝ.

— Страхотно изглеждаш. Как вървят нещата при теб?

— Благодаря ти. Мисля, че се справям.

Големите ѝ зелени очи светеха като смарагди. Как искам да се удавя в тези очи, помисли си той. В този момент зад гърба му отекна силна експлозия. Той реагира инстинктивно. Сграбчи Надин, вкара я във входа и я прикри с тялото си. Никога не би позволил да ѝ се случи нещо лошо. Едва когато се обърна, осъзна, че експлозията е дошла от ауспуха на една кола, която се опитваше да запали, Нейтън ѝ се усмихна и тя го възнагради със същото.

— Хайде да се махаме оттук — каза той.

— Къде мислиш да отидем?

— Знам едно място, на което със сигурност никой няма да ни безпокои. Хайде.

След тези думи той спря едно такси.

Нейтън отдавна беше открил, че възвишението Ликавитос е точката, от която най-добре се виждаше градът. Ако не беше смогът, който покриваше Атина през деня, гледката щеше да е зашеметяваща, каквато наистина беше преди време. Сега въздействаше само през нощта.

На слизане от колата той подаде ръка на Надин и си каза, че трябва да превъзмогне трепета на хлапак, който за пръв път излиза с момиче. Освен всичко друго тя все още беше заложница в тази операция и ако Нейтън позволеше на емоциите си да се отрицят, щеше да е най-добре да зареже цялата работа и да се прибере вкъщи. Едва ли точно вкъщи сети се той.

Двамата влязоха в парка. Немаше почти никакви хора. Само тук-там по полянките се целуваха влюбени двойки. Избраха една дървена пейка до стеблото на голямо, старо смокиново дърво. Под сянката му беше приятно хладно, а гниещите смокини излъчваха сладък аромат. Изведнъж Нейтън забеляза, че Надин гледа земята зад пейката и се изчервява. Наоколо беше затрупано с презервативи. Той се обърна към нея и се усмихна.

— Съжалявам, но тук наистина сме в безопасност. Явно обаче не само ние мислим така.

Двамата се разсмяха, след което Нейтън продължи:

— Нощно време това място се превръща в спалня под открито небе. Младежите си устройват безкрайни оргии.

— Значи по-добре да не идваме тук нощно време.

— Не се плаши, няма да идваме. Кажете сега какво става апартамента?

— В момента нищо не става, но както ти казах, утре се очаква да пристигне човек, който ще даде конкретни указания за операцията. После ще отпътуваме за мястото на събитието. Ти каза, че трябва да сме много внимателни. От кого най-вече трябва да се пазим?

— От моите хора. Апартаментът се подслушва и „Мосад“ го държи под наблюдение през цялото време. Не изпускат терористите от очи.

— Значи твоите хора също по някакъв начин участват в предстоящия атентат, така ли?

— Мислех, че ти е ясно.

— Да, ясно ми е, но въпреки това ми е трудно да го повярвам.

Нейтън продължи да ѝ задава въпроси за терористите. Интересуваше се как изглежда всеки от тях и с какво оръжие разполагат. После попита какво правят в свободното си време, кой командва парада. Безкраен поток от въпроси, чиито отговори пораждаха нови въпроси. В един момент доби впечатлението, че едва ли не лично познава терористите.

На другия край на пейката се настани млада двойка. Още при първата страстна целувка Нейтън каза:

— Хайде сега да отидем някъде да хапнем.

Минаха по една криволичеща алея и излязоха пред приятен ресторант с просторна тераса, от която се откриваше гледка към целия град. Седнаха на малка кръгла маса до каменния парапет на терасата. От запад задуха лек ветрец, който проби смога над Атина.

— Какво мислиш да предприемеш, когато получиш цялата необходима информация? — попита Надин.

— Ще направя всичко възможно, за да ги спра. Засега не мога да кажа нищо по-конкретно. — Нейтън извади от джоба си една снимка и я показа на Надин. — Виждала ли си този човек?

Тя се загледа в лицето на снимката.

— Не, мисля, че не съм.

— Няма значение. Просто бях длъжен да те попитам.

— Кой е той?

— Струва ми се, че той е човекът, който стои в дъното на цялата игра, но все още не съм сигурен. А и няма как да разбере. Поне засега. Все едно. Хайде сега да видим какво ще правим по-нататък.

Нейтън спря, защото в този момент сервитьорът им донесе обета. Той остави чиниите с печена риба и салата и наля в чашите им вино. Нейтън погледна Надин и нежно ѝ се усмихна. Келнерът се отдалечи и той продължи:

— Не мога да идвам при теб, защото те следят всеки твой ход. На всичко отгоре и мен ме преследват. Затова ще използваме Гамил като свръзка. Какво мислиш за него?

— Струва ми се добър човек. Вярваш ли му?

— Колкото може да се вярва на един непознат, но нямам друг избор. Трябва ми помощник, а той е единственият, когото имам подръка.

— Защо не ми каза? Щях да ти намеря човек.

— Нещата доста се промениха, откакто се видяхме за последен път. Но не се плаши. Всичко ще бъде точно.

— Всъщност сега имаш нужда от ангел пазител.

Той се усмихна.

— Така е, само че единственият ангел, когото искам до себе си в момента е зает с друга работа.

XXIX

Атина

1-ви октомври, 11,45 часа

Телефонът звънеше. Само Надин знаеше, че Нейтън е в „Хилтън“ под името Кевин Дъглас. Той грабна слушалката.

— След няколко часа заминаваме за Франция — каза тя. — Действието ще се развие някъде в покрайнините на Париж. Това е всичко, което знам в момента.

— Как се добра до тази информация?

— Това са нарежданията, които Халим получи на днешното съвещание. Няма да вземаме със себе си никакво оръжие.

— Как се чувстваш?

— Добре съм. А ти?

— При мен няма проблеми. Нали знаеш какво да правиш?

— Да. Щом науча нещо ново, веднага ще ти се обадя.

— Кой беше човекът, с когото се срещна Халим?

— Не знам.

— Говориха ли за някакъв график?

— Халим спомена, че може би ще действаме идния петък. Още не знаем срещу кого точно ще е насочен атентатът.

— Тези неща в апартамента ли ти ги каза?

— Да. Знам какво си мислиш и сигурно си прав. Хората, които ни подслушват, вече разполагат със същата информация.

— Хората на Халим знаят ли, че ще стрелят по палестинци?

— Естествено. Знаят го от самото начало. За тях умерените са предатели.

— А ти какво мислиш?

— Не ми е трудно да взема страна. Щом и „Мосад“ иска да се отърве от тези хора, значи те са полезни за палестинската кауза. Съвсем проста зависимост.

Настана дълга пауза. И двамата знаеха, че няма какво повече да си кажат, но никак не им се искаше да прекъснат разговора. Сякаш се бяха вкопчили един в друг. Нейтън пръв наруши мълчанието:

— Добре, ще чакам да ми се обадиш. Това май че е основното ми занимание напоследък.

— Трябва вече да се връщам — каза тя. — Аз съм сред тези, които заминават довечера. Останалите ще тръгнат утре сутринта.

Нейтън осъзнаваше всички рискове на ситуацията. Не му се щеше да я пуска сама. Ако нещо се случеше с нея цял живот нямаше да си го прости.

— Надин — каза той, — съжалявам, че не можах да измисля нещо, което би ти спестило това опасно начинание.

— Радвам се, че си загрижен за мен, Нейтън. Но няма защо да се тревожиш. Положението ми е далеч по-безопасно, отколкото предполагаш.

— Какво искаш да кажеш?

— Да речем, че си имам ангел пазител, който бди над мен през цялото време.

— Какво значи това? — Едва изрекъл тези думи, Нейтън проумя за какво става дума. — Чакай! Сетих се. Този ангел да не би случайно да излиза от лампата на Аладин?

— По този въпрос съм пълен гроб. Мога само да ти кажа довиждане и дано наистина се видим скоро.

Връзката прекъсна.

След няколко минути Надин позвъни отново само за да потвърди, че Париж е крайната точка на пътуването им. След това Нейтън излезе от хотела и се отправи към летището. Групата щеше да напусне града чак довечера и следователно той разполагаше с достатъчно време да изчезне, преди преследвачите на терористите да са се появили на летището.

Нейтън пристигна в Париж на свечеряване и проведе няколко телефонни разговора от една кабина в началото на авеню „Ла Гранд Арме“.

Чу се с изненадания Гамил, който обеща, че веднага ще тръгне за Париж и ще се настани в същия хотел, както преди. Всъщност „веднага“ сигурно означаваше на другата сутрин и следователно ливанецът щеше да е на разположение едва към обед.

Нейтън се насочи към апартамента на Селин на авеню „Фош“. Тя му беше казала по телефона къде да търси ключа. Приятелката му щеше да прекара няколко дни в Прованс с някакъв мъж, който я ухажваше, тъй че Нейтън можеше съвсем спокойно да остане в апартамента.

— Няма да ме има почти цяла седмица — спомни си той думите й, — но ако те заваря, като се върна, ти обещавам страхотни удоволствия.

„Какви ти удоволствия“ — помисли си той и се усмихна. Толкова много неща можеха да се объркат. Дребни неща. Ами ако беше изпуснал Селин? Надин щеше да го търси на нейния телефон. Бяха предвидили наистина и резервен номер, но тъй или иначе той трябваше по-рано да се свърже с френската си приятелка. Не биваше да си позволява подобна немарливост.

Но поне засега не можеше да се оплаче от късмета си. Само че никога преди не му се беше налагало да разчита на него.

XXX

Американското посолство в Париж
1-ви октомври, 21,00 часа

— Смея да се надявам — каза майор Денис Уест, — че информацията относно мястото на срещата е останала секретна. Не бива, разбира се, да се изключва възможността да са изтекли някакви сведения, но мисля, че до този момент няма пропуски от наша страна.

Четиридесет и пет годишният майор от флота отговаряше за сигурността. Очевидно се чувстваше притеснен в наложения му от етикета официален костюм.

— Както знаеш, можем само да предполагаме, че всичко е наред — каза закръгленият дребен човек, който седеше от другата страна на бюрото.

Жилбер Дювал, известен сред приятелите си с прякора „Пепелника“, беше френският офицер за свръзка, който работеше с американците. Многогодишният му опит в арабския свят го правеше неоценим в тази ситуация.

— Какво по-точно имаш предвид?

Майор Уест не беше особен привърженик на съвместните начинания. Той би предпочел цялата операция да се ръководи от американците, а французите да се намесват само когато ги повикат. Но поради специалния характер на предстоящото събитие беше взето друго решение. Уест отговаряше за сигурността и неприкосновеността на израелската делегация, а Пепелника щеше да се грижи за палестинците. Но макар че този кръг от преговорите трябваше да протече извън схемата на мирния процес в условията на пълна секретност, някои достатъчно прозорливи специалисти си даваха сметка, че поверителният характер на срещата не е съхранен по най-добрия начин. Мястото и времето на разговорите наистина бяха известни на съвсем ограничен кръг хора, но фактът, че ще се състои подобна среща, не беше тайна за определени дипломатически среди и някои тайни служби.

И двете делегации бяха неофициални. Състояха се от умерено настроени дипломати, обединени от желанието да намерят прагматично разрешение на критичната ситуация в района, като преодолеят натрупания между двете страни заряд от недоверие и враждебност. При положение, че успееш да стигнат до взаимноприемлив вариант, те трябваше да изготвят документ, в който биха изложили идеите си за изход от положението, а освен това щяха да посочат определени точки, в които американският президент и Европейската общност следва да съсредоточат усилията си, за да се стигне до изгодно за всички страни решение. Казано накратко, тези хора бяха решили да се справят с безизходицата.

Естествено официалните ръководства и на двете страни не биха погледнали с добро око на подобно начинание, тъй като то осигуряваше на великите сили напълно незавоалиран поглед върху проблемите в Близкия изток. Но умерените имаха все пак шанс да стигнат до коренно нова оценка на положението и да намерят някакво разрешение и път към мира в този изстрадал регион.

— Нека ви обясня, майоре — каза французинът и насочи към събеседника си гъст облак цигарен дим, при което флотският офицер примижа с отвращение. — Длъжни сме да допуснем, че поне някои от делегатите са споменали за тези преговори пред свои приятели. Тъй наречените гълъби, или радикални либерали според американската терминология, не се ползват с особена почит в този регион, както, надявам се, добре знаете.

Той продължи след кратка пауза:

— Тъй че всяка уважаваща себе си разузнавателна служба, а почти всички страни в региона имат доста добро разузнаване, ще направи опит да вербува свой човек в съответната делегация. В този смисъл смея да твърдя, че истински секретна е само информацията, която още не сме съобщили на двете делегации. Това е при положение, че нашите собствени служби са застраховани срещу изтичане на информация. А кой би се наел със сигурност да твърди подобно нещо?

Французинът сви рамене и се усмихна.

— Мога да ви уверя, че моите хора не са шпиони — сопна се майор Уест.

— Именно там е въпросът — каза Дювал. — Дори вашата служба да е абсолютно чиста, ако моята не е, положението си остава

същото. Не е ли така, майоре?

— Какво искате да кажете с това? — нервно попита американецът.

— Казвам само, че трябва да сме подготвени за най-лошото. Ако питате мен, аз бих предпочел тази среща да се състои в Италия или пък в Белгия, но възможно по-далеч от района, който ми е подвластен.

— Разбирам ви, Дювал. Но тъй като срещата все пак ще се състои тук, аз държа да установя какви мерки за сигурност сте предвидили за израелската делегация. Къде мислите да ги настаним?

Уест искаше да върне разговора към деловития тон. Французинът небрежно запали втора цигара „Голоаз“, прокашля се и отговори:

— Ще ви предоставим всичко, каквото поискате. Препоръчвам ви да ги настаните в една парижка тайна квартира, около която лесно ще можем да разположим значителни сили за охрана. За палестинците сме предвидили един замък в провинцията. Ще ги охранява специален полицейски отряд.

Разговорът между двамата военни продължи доста дълго. Някъде в малките часове на съботното утро най-после изгладиха всички проблеми. Или поне така предполагаха.

Делегатите щяха да пристигнат в Париж на 3 октомври. Предстоеше още много работа. Всички си даваха сметка, че ако се получи някакъв гаф, резултатът ще е пагубен. Определени хора в Държавния департамент настояваха пред президента да не предприема тази стъпка, защото всеки погрешен ход би отворил кутията на Пандора. Но президентът беше непоколебим. Освен всичко друго едно евентуално разрешение точно на този проблем би му осигурило място в историята.

След края на разговора майор Уест отиде в телефаксната централа, която се намираше в подземие на посолството.

— Сър!

Дежурният флотски сержант скочи на крака. С масивното си телосложение и късо подстригана кестенява коса той толкова приличаше на Уест, че човек би се зачудил дали двамата не са продукт от делението на една и съща клетка.

— Зашифровай това съобщение и го прати във Вашингтон — каза майорът и му предаде кратко резюме на разговора. — Там го очакват.

XXXI

Управлението на „Мосад“, Тел Авив
2-ри октомври, 9,01 часа

— Виж какво, въобще не ме интересува дали е тук, или го няма — каза войникът. — На мен ми е наредено лично да му предам този пакет. Ако имаше нужда от посредник като теб, нямаше да ме разкарват чак дотук.

— И какво искаш да направя? — попита постовият на портала на комплекса.

— Нищо не искам от теб. Просто, ако можеш да си служиш с този телефон, обади се на дежурния офицер.

В „Мосад“ не бяха свикнали с подобно отношение, но постовият нямаше намерение да се разправя с този нещастник.

— Ало? — Той набра номера на дежурния офицер в караулното. — Обаждам се от портала. При мен има едно момче от поделение 8200 с някакъв пакет за Марк Хелър. Не иска да ми го остави. Настоява да говори с дежурния офицер. Ще слезете ли да видите за какво става дума?

— Защо не го повикаш на телефона? Ще му разреши да влезе. Сега трябва тепърва да се обличам, за да дойда при теб на портала.

— Съжалявам, но този човек може да влезе в комплекса само ако вие го придружите. Такъв е правилникът.

— Добре — каза офицерът със зле прикрито разочарование.

Днес му потръгна доста добре и никак не му се искаше да провали хубавата работа. Преди около час той свали жената на един свой колега, който изпълняваше някаква мисия в Далечния изток. Тя бе дошла да поплува в басейна на академията. Не се наложи дълго да я убеждава. Двамата се заключиха в дежурната стая и когато звънна телефонът, тъкмо се канеха да си смъкнат хавлиите.

— Предай на онзи юнак — каза дежурният, — че ще дойда след малко. Първо трябва да довърша тук една работа.

— Дълго ли ще се забавите? — попита постовият и погледна притеснено към арогантния дребен войник.

— Работата е такава, че не може да се претупа — отговори офицерът и впери очи в гърдите на жената, която тъкмо се излягаше върху леглото. Хайде, че дългът ме зове. Ще се видим след малко. Кажете на войника да чака.

Той реши да се обади на Марк, а после да се отдаде изцяло на плътските удоволствия. Набра номера на отдела „Секретни комуникации“ и помоли дежурния да се свърже с Марк в дома му и да му предаде съобщението.

11,00 часа

Марк спря пред портала и смъкна прозореца на колата.

— Къде е онзи мърляч с документите? — попита той.

— Ей там — отговори постовият и посочи войника, който беше заспал в малкото си рено.

Марк отиде при колата му.

— Толкова ли е неотложно това съобщение, че трябваше да ме измъкнат от къщи в почивния ми ден?

Войникът се сепна.

— Кой сте вие?

— Марк Хелър. Искал си лично да ми предадеш някакви документи.

— Извинявайте, но бих искал да видя личната ви карта?

Марк я показа.

— Това достатъчно ли е? Ще ми дадеш ли сега документите, или настояваш да ми направиш и кръвна проба?

— Аз просто си върша работата. На много важни се правите тук.

— Такива сме си. Дай ми сега документите, ако обичаш.

Няколко минути по-късно Марк се озова в кабинета си и отвори плика. Материалът се състоеше от две страници. Едната представляваше писмо от негов приятел в поделение 8200. Отгоре пишеше: „Най-добрата в света специализирана група за засичане и дешифриране на информация“. Текстът на самото писмо беше следният:

Скъпи Марк,

Знам, че няма да ти е приятно да се разкарваш до управлението в събота предобед, но ще видиш, че е било неизбежно.

Следващата страница е копие от документ, който беше предаден във Вашингтон от американското посолство в Париж. Изглежда изключително важен. Сметнах, че съдържанието му те засяга пряко, и затова реших да ти го изпратя.

Както разбираш, строго секретен е не само текстът, но и фактът, че е бил засечен. Втората страница съдържа пълна информация за някакви тайни преговори, които трябва да се състоят в Париж. Приложен е поименен списък на делегатите. Упоменато е мястото, където ще бъдат настанени, а също и конкретните задължения на охраната. Документът е подписан от флотския майор Денис Уест, който отговаря за сигурността от американска страна.

Марк реши, че няма смисъл да препраща текста в отдел „Разшифроване“, защото и сам можеше да се справи. Приключи за по-малко от час. Следваше да предаде съобщението на парижката централа, както и на всички отдели, които според него биха се заинтересували от подобна информация. Той остави едно копие в собствената си картотека, а после се обади на Муса. Завари го вкъщи.

Муса отговаряше за сигурността на всички операции и по тази причина беше сред малкото служители на „Мосад“, чиито домове бяха свързани със засекретена телефонна линия. Информацията постъпваше при него по пряк канал, за да може да реагира във всеки един момент.

— Препрати ли вече съобщението? — попита Муса.

— Не. Реших, че трябва първо да ти се обадя.

— Чудесно. Никъде няма да го пращаш. Ще уведомиш накратко само парижкото посолство. Представяш ли си какво ще стане, ако французите и американците научат, че ние сме знаели за подготвяна на френска територия терористична акция и не сме ги предупредили?

— Въобще не ми се ще да си го представям, Муса. Добре, ще задържа съобщението. Ще се видим в понеделник.

Израелското посолство в Париж
2-ри октомври, 11,45 часа

— Израелското посолство — каза момичето от централата с очевидно отегчение, породено от факта, че е принудена да прекара един слънчев есенен ден в това мрачно помещение.

— Обажда се Исак. Искам да говоря с Давид.

— Съжалявам, господине. Работното време на посолството свърши. В сградата няма никой.

— Слушайте ме внимателно. — Непознатият повиши глас. — Обажда се Исак. Искам да говоря с Давид.

Момичето се сети, че това е някаква парола.

— Само секунда, господине — каза тя и набра двете имена върху клавиатурата на компютъра.

Момичето погледна екрана и натисна малкия комутатор на разговорната уредба.

— Джил?

— Да.

— Постъпи обаждане. Мисля, че е за вашите хора. Кодовите думи са „Исак търси Давид“. Да ти го прехвърля ли?

— Чакай малко.

Човекът, когото момичето нарече Джил, вкара паролата в компютъра си. На екрана се появи цифрата 32 975.

— Дай ми го — каза Джил.

— Свързвам ви с Давид, господине.

Момичето моментално превключи линията. Тези типове от „Шабак“, които получаваха разни шифровани съобщения, никак не й харесваха. Бяха страшно арогантни, особено към секретарките в посолството. Постоянно ги опипваха. Те отговаряха за сигурността на посолството и се мислеха за божества.

Джил получи съобщението в кабинета си на втория етаж. Той беше не особено едър човек, макар че в седнало положение изглеждаше по-обемист.

— Откъде се обаждаш?

— Какво става на теб? Защо не попитал как съм?

— Добре де, как си? Откъде се обаждаш?

— От Париж. Върнал се днес сутринта.

— Кога можеш да дойдеш в посолството?

— Ти с мен прави майтап! Аз няма намерение да ме застрелят.

— Виж какво, не съм на кеф да ти търпя номерата. Човекът, който иска да се срещне с теб, ми заповяда да уредя срещата в посолството.

— Ами ако някой види мен да влизам?

— Ние ще се погрижим всичко да е наред. Кажете сега кога ще дойдеш, че нямам много време.

— Аз ще помисли. Преди трябва свърши нещо друго.

— Ще чакаме да се обадиш.

Джил затвори и си отдъхна. В тона на арабина имаше нещо странно. Досието му съдържаше съвсем малко данни. По принцип досиетата на „Шабак“ за подобни информатори на „Мосад“ не бяха особено подробни. Той реши да слезе в подземие и да прегледа досиетата, които се съхраняваха в кабинетите на „Мосад“. Обади се на телефонистката, за да ѝ съобщи, че ще бъде на номер 55.

След кървавия погром в Хага повечето централи и посолства се намираха в състояние на повишена готовност. Всъщност не беше никак лесно да се поддържа едно задоволително ниво на готовност, като се има предвид крещящият недостиг на човешки ресурси. Хората изкарваха по две, а понякога и три смени на ден.

Днес беше дежурен Роли, шефът на централата. Парижката централа беше най-голямата в „Мосад“. Разполагаше с пет оперативни офицери и с още десет души персонал. Джил не очакваше да завари Роли в компанията на друг човек.

— Извинявай — каза той, — не знаех, че си зает.

— Влизай, влизай. Не се притеснявай — отвърна Роли. — Това е Еймъс, мой приятел от Израел.

— Приятно ми е. Надявам се, че се чувствате добре при нас.

— Как може да се чувства човек с такъв прекрасен домакин?

— По някакъв конкретен повод ли идваш при мен? — попита Роли.

— Да, получи се едно съобщение за теб — отговори Джил и изгледа Еймъс, очаквайки Роли да потвърди, че може да говори пред непознатия.

— Казвай — подкани го Роли. — Той ми е много добър приятел. Освен това е служител на „Мосад“.

— Ами онзи тип, който преди време беше дошъл в града и искаше да се срещне с някого... пак се обади. Върнал се е.

Роли се наведе напред. Новината очевидно го заинтригува.

— И какво каза?

— Каза, че ще си помисли и пак ще ни се обади.

— Това е пасивният агент, за когото ти споменах — обясни Роли на Еймъс. — Благодаря ти, Джил. Като се обади пак, ще те помоля да го свържеш с мен. Ако ме няма, свържи го с дежурния офицер от нашата централа.

— Но според правилника аз съм длъжен да поема обекта в свои ръце, докато се поднови връзката с него и докато се възстановят изискванията за сигурност. В момента този агент попада в графата на опасните.

— Процедурата ми е ясна, Джил. Аз просто искам от теб да прехвърлиш разговора в централата на „Мосад“.

— Но аз...

— Какво те прихваща? Не ме карай да ставам лош. — Роли се изправи. — Като се обади онзи тип, веднага ще ми прехвърлиш разговора или ще ти разгоня фамилията. — Той се усмихна. — Сега разбра ли?

Джил и друг път беше виждал как неподчинението на околните превръща Роли в отвратително избухливо копеле.

— Добре, добре. Ще постъпя както казваш.

Усмивката още висеше на лицето на Роли и разкриваше ред пожълтели зъби, свързани с не особено естетични мостове.

— Знаех си, че ще постигнем съгласие. Както се казва при нас, едната ръчичка мие другата.

Когато Джил излезе, двамата офицери от „Мосад“ влязоха в някакъв вътрешен кабинет, запалиха цигари и си наляха кафе. На тръгване Еймъс взе със себе си копие от доклада за тайните преговори в Париж, който беше пристигнал от Израел преди броени минути. Макар че правилникът забраняваше изрично подобни строго секретни документи да се изнасят от сградата на посолството, шефът на оперативния отдел можеше да си позволи тази волност.

— Ако се появи нещо ново, ще ме търсиш в хотела — каза той на Роли.

XXXII

Париж

2-ри октомври, 14,00 часа

Телефонът звънна и Нейтън моментално грабна слушалката. Дългото чакане го беше изнервило.

— Да — каза той, потискайки вълнението си.

Никак не му се искаше Надин да си помисли, че е изпуснал положението.

— Вече се настанихме, но не знам къде точно се намираме.

— Откъде се обаждаш?

— От един малък търговски център на пет минути път от селската къща, в която сме отседнали. Северно от Париж е. Но районът ми е съвсем непознат и нищо по-конкретно не мога да ти кажа.

— Лесно ли се добра до магазина?

— Ами един от групата ме докара тук да напазарувам. Чака ме отвън в колата.

— Ще можеш ли пак да отидеш там по някое време днес?

— Мисля, че да. Ще пропусна да купя нещо от списъка, който ми дадох, и ще се наложи да се върна.

— По-добре им кажи, че си забравила нещо на касата. Иначе може да те заведат в друг магазин.

— Какво точно искаш от мен?

— Трябва да знам къде точно се намираш. Сигурен съм, че са те проследили. Тъй че като излезеш от магазина, гледай да се държиш съвсем естествено.

— Ами ако са видели, че се обаждам по телефона? Може да се доберат до теб — каза тя с уплашен глас.

— Няма страшно — опита се да я успокои той. — Дори да са засекли номера ми, няма да ме открият, защото аз не се намирам там, откъдето уж се обаждам. Слава богу, че на тръгване взех някои машинарийки. Въобще не се притеснявай. Ще гледам възможно най-скоро да ти изпратя една специална брошка, с която няма да се

разделяш при никакви обстоятелства. Обещавах ли, че ще я носиш постоянно?

— Разбира се.

— И още нещо. Опитай се да направиш скица на маршрута от къщата до този търговски център.

— Това мога да го направя — каза тя с леко треперещ глас, защото усещаше, че някой я следи. — Знаеш ли как изглеждат?

— Кой?

— Хората, които ме следят. Искам да видя дали наистина имам опашка.

— Въобще не се опитвай. Няма да извъръщаш глава, защото ще заподозрат, че си ги забелязала. Не бива да го допускаме. Разбираш ли?

— Да, но не е никак лесно.

— Знам. Просто забрави, че съществуват. Те няма да ти направят нищо лошо. Задачата им е просто да те наблюдават.

Разговорът продължи още няколко минути. Надин сякаш ставаше все по-неспокойна. „Не й издържат нервите“ — помисли си Нейтън и реши да не я притиска повече, отколкото се налага.

— Виждаш ли някъде в кабината номера на телефона?

— Да. Табелката е точно пред мен.

След като му каза номера, той й напомни, че трябва пак да се върне в търговския център по някое време следобед. Гамил щеше да я чака там, за да вземе скицата на маршрута и да й даде малката брошка, по която Нейтън можеше да я открие в случай на опасност. Преди да затвори, Надин му описа възможно най-подробно как се стига до къщата. Каза му и какви магазини има в търговския център. Един от тях беше музикален магазин. Именно там щеше да се срещне с Гамил.

Към 16,00 на същия ден Гамил се появи в търговския център. Нейтън беше успял да установи местонахождението на магазина и обясни на ливанеца по телефона как да стигне до него. Центърът се намираще близо до градчето Марин, северозападно от Париж на шосето D/915. Гамил го откри без никакви проблеми.

Нейтън му каза да чака момичето в музикалния магазин. Трябваше да й предаде един малък пакет и да получи от нея някаква бележка. В магазина не биваше да разговарят за нищо друго освен за

плочите и не трябваше да се задържат вътре повече от две-три минути. След срещата Гамил беше длъжен да остави съобщение на един номер, след което щеше да се върне в хотела и да чака по-нататъшни указания.

В 16,14 Надин влезе в музикалния магазин. Започна да разглежда албумите по рафтовете и бавно тръгна по посока на Гамил. В един момент стигна до него и му се усмихна учтиво.

— Мога ли да ви бъда полезен с нещо, мадам? — попита ливанецът с доста добро френско произношение.

— Да — отговори тя. — Търся една песен на Адамо. Казва се „А снегът вали“ Слушали ли сте я?

Тя му подаде лист хартия, на който би трябвало да е записано името на албума. Той го погледна и кимна с глава. После се пресегна, взе една плоча и я сложи в ръцете ѝ заедно с малкия пакет. Надин му благодари и се отправи към продавачката. Подаде ѝ плочата, като едновременно с това небрежно пхна пакетчето в джоба си.

Ливанецът излезе от магазина преди нея и се запъти към миниатюрното „Рено 5“, което беше наел, за да се върне в Париж. По пътя се отби в един мотел. Обади се по телефона и изпи една кока-кола от автомата на паркинга. За по-малко от час щеше да се прибере в хотела.

Израелското посолство

16,10 часа

— Обажда се Исак. Искам да говоря с Давид.

Телефонистката разпозна същия глас и прехвърли разговора на Джил.

Джил помоли арабина да изчака малко. Каза му, че Давид е готов да говори с него. После звънна на Роли.

— Твоят човек се обади. Казах му, че Давид ще говори с него. Да те свържа ли?

— Попитай го дали е готов да дойде тук.

— Добре, след малко пак ще ти се обадя.

Джил натисна светещия бутон на телефона пред себе си и предаде на арабина какво е желанието на Роли.

— Аз вече казах, че много опасно за мен да идва там.

— Откъде се обаждаш?

— От един автомат. Защо?

— Подозираш ли, че някой те подслушва?

— Кой може подслушва случаен уличен телефон?

— Добре, от наша страна линията също е чиста. Мога да ти го гарантирам. Това, което си говорим в момента, остава само между нас двамата, тъй че няма как да те засекат, когато влизаш в посолството.

— Защо вие не прати човек да ме вземе?

— Съжалявам, но това е в разрез с нашите правила.

— И какво трябва аз да направя?

— Искам да се качиш на метрото и да слезеш на станция „Франклин Рузвелт“. Ще се озовеш на авеню „Монтен“. Ще пресечеш „Шанз-Елизе“ и ще поемеш на север по авеню „Матиньон“. На втората или третата пряка ще свиеш наляво по една малка уличка, която се казва „Рабле“. Там вече ще видиш посолството. Няма начин да не го забележиш. Въобще не се плаши от френския караул. Няма да те спрат. Те стоят там повече за украса. Запомни ли всичко?

— Да, да, продължавай. Аз обаче не разбира как ти сигурен, че за мен безопасно. Всякакви хора могат видят мен, като влизам.

— Няма от какво да се плашиш. Ние ще вземем мерки наоколо да е чисто. Кога ще дойдеш?

— След един час.

— Ще те чакаме, приятелю.

Джил затвори. После се свърза по разговорната уредба с момчетата от охраната, които вече бяха готови всеки момент да заемат позиция край посолството. Накрая уведоми Роли, че неговият човек ще пристигне след час.

— Чудесно — каза Роли. — Заведи го в тихата стая и ми се обади. Веднага ще дойда.

— Добре.

Джил предупреди своите хора от охраната, че очакват опасен агент. В случай, че не е чист, те щяха да се обадят на шефа си и върху него щеше да падне отговорността да предприеме някакви действия.

Арабинът пристигна. Претърсиха го два пъти, преди да го заведат в тъй наречената тиха стая на втория етаж. Помещението нямаше прозорци, а единствените мебели бяха една дървена маса и три дървени стола. Наричаха го тихата стая, защото, макар че го наблюдаваха с камери, в него нямаше подслушвателни устройства, а стените бяха уплътнени със специален звукоизолационен материал.

Идеално място, което по нищо не се различаваше от помещенията за разпит в Израел и този факт сам по себе си влияеше върху психиката на заподозрените.

Джил влезе едва след няколко минути.

— Наред ли е всичко? — попита той.

— Мисли, че да, но знам, че като излезе оттук, ще ми пръснат глава.

— Няма от какво да се плашиш. В момента си на сигурно място.

— Място сигурно, само че аз не сигурен.

Джил се обади по разговорната уредба.

— Вече сме готови.

— Идвам — каза Роли и се появи след не повече от две минути.

Още с влизането си се обърна към арабина:

— Здравей, Гамил. Аз съм Давид. Много се радвам, че се съгласи да дойдеш при нас.

Гамил стана и се здрависа със снажния непознат.

— Всички тук казва Давид — усмихна се ливанецът. — Добре, че аз не казва Голиат.

Всички се изсмяха.

— Ще ни оставите ли сами? — обърна се Роли към Джил и охраната.

Джил кимна и направи знак на останалите да го последват. Помещението се наблюдаваше с няколко камери и телохранителите щяха да се намесят незабавно, ако обектът наруши правилата по време на разпита.

— Искаш ли да пийнеш или да хапнеш нещо, приятелю? — попита Роли, разигравайки ролята на гостоприемния домакин.

— Не, нищо не иска.

— Много неща ли имаш да ми казваш?

— Аз замесен в една игра и няма време много да приказва — отвърна Гамил.

— Тази игра свързана ли е с някаква терористична акция? Налагат ли се спешни действия от наша страна? Нали разбираш какво имам предвид?

— Да, разбира, но това не спешно. Имам да ви казва нещо друго.

— Какво е то?

За пръв път от много време насам Гамил изпита страх. Той усещаше силата, която излъчва Роли, и си даваше ясна сметка, че се намира на вражеска територия. Дали щеше да излезе невредим от това място? Знаеше, че трябва да се държи хладнокръвно, но дланите му се изпотиха, а по цялото му тяло преминаваше лека тръпка, която не можеше да обуздае.

— Аз искам прави сделка с вас — каза ливанецът, — но първо трябва сигурен, че ще получи каквото иска.

— А какво точно искаш?

— Искан бѣда гражданин на европейска държава. Истински гражданин, не с фалшиви документи. Такива мога и сам да си намери. Искан и пари, да.

— Може да се уреди. Зависи какво ще ми предложиш.

Гамил се наведе напред и сниши глас:

— Мога ви дам дъщеря на Абу Набил. Каква по-добра примамка да хване после него самия? Той много обича своя дъщеря. Всички знаят това.

Без въобще да променя изражението си, Роли попита:

— Къде е тя?

— Наблизо.

— Какво прави тук?

— Тя част от терористична група, която скоро ще действа тук, в Париж.

Роли скочи толкова рязко, че събори стола под себе си. Гамил го изгледа смаяно.

— Отначало ми каза, че не предстои никаква терористична акция, а сега изведнѣж твърдиш, че дъщерята на Абу Набил и другарчетата ѝ замислят точно такава акция. Какво се опитваш да ми пробуташ, Гамил? Не си играй с мен. Нямам време да ти търпя номерата.

— Ya sidy^[1], тези терористи няма убиват ваши хора. Те преследват палестинци.

— Какви са тези врели-некипели?

— Виж сега, аз работи с един човек, когото срещнал в Бейрут. Мисли, че той свързка на терористите. Използва мен да му върша разни работи. Само че не се доближава до терористите. Не знам защо. Той обещал да ми даде паспорт и гражданство. Аз видял какво прави

този човек и вече не вярва, че може намери паспорт. Той действа сам. Обаче дъщеря на Абу Набил му помага, аз се уплашил и дошъл при вас. Ако искате да хване терористи, аз няма нищо против. Моя цена си остава същата. Мога да ви предам и човек от Бейрут, ако искате.

— Значи си готов ей така, просто да го предадеш. Ами ти утре може и нас да предадеш.

— Мисля, че вие разбира, че аз не дошъл при вас, защото примерен ционист. Аз даже не евреин. — Гамил извади от джоба си пакет цигари. — Мога ли пуша?

— Пуши. И какъв е следващият ти ход в играта на човека от Бейрут?

— Аз трябва скоро да се обади, а после да отиде в хотел и да чака нареждания.

Роли се изправи.

— Стой тук. Ще се върна след малко и ще видим какво да правим. Аз нямам право да вземам решения и затова се налага да говоря с шефовете.

— Да, ясно — каза Гамил и го изгледа. — Аз искам и двеста хиляди долара. Дребни банкноти, ако може.

Роли се усмихна и се запъти към вратата.

— Да поръчам ли кафе?

— Да. Ако кафе с кардамом, аз ще бъда много благодарен.

— Ще видя какво може да се направи по въпроса — каза Роли и излезе.

Отвън го чакаше Джил.

— Трябва веднага да ти кажа нещо.

В гласа му звучаха тревожни нотки.

— Какво има?

— Моите хора, които наблюдават района на посолството, преди малко ми съобщиха, че Гамил е имал опашка. Преследвачите явно са били добри. Много бързо са изчезнали зад ъгъла. Навярно са забелязали нашите момчета.

— Имаш ли представа кои са били?

— Не, но са пипали толкова изрядно, че сякаш аз съм ги учил.

— По дяволите! Това доста обърква нещата, нали? Ако неговите приятели са го проследили, задължително ще му теглят куршума още щом се появи на улицата. Виж, сега трябва да проведе един разговор.

Ти наглеждай нашия човек. Поръчай да му занесат чай. Аз ще се върна след няколко минути.

Роли отиде в кабинета си и позвъни на Еймъс. Изложи му в резюме последните събития. Еймъс каза, че ще дойде в посолството след по-малко от час. Заповяда да задържат човека, докато той се появи. Освен това нареди на Роли да не споменава пред Гамил, че е бил следен.

19,00 часа

Еймъс и Роли водеха спокоен разговор пред тихата стая.

— Значи си сигурен, че е имал опашка, така ли?

— Така твърди човекът от „Шабак“.

— Е, тогава ще трябва да измъкнем от него всичко, каквото знае. Едва ли ще го видим пак. Сигурен съм, че като излезе оттук, онези типове ще му видят сметката.

— Да му кажем ли, че някой го е проследил? Това може да го стресне и да го направи по-сговорчив, защото ще има нужда от нашата закрила.

— Не. Ако му кажем, навярно ще започне да се пазари за разни гаранции от наша страна. Ще проговори само ако му обещаем, че ще го пазим. По-добре да си мисли, че всичко върви точно. Така ще ни излее всичко, при положение че обещаем да удовлетворим исканията му. Ние естествено ще направим малък пазарлък, но ще приемем сравнително лесно. После ще го пратим да си ходи.

— Но те веднага ще го убият.

— И какво от това? Да не би да искаш да го прибереш у вас? Ако искаш, го пази, но в края на краищата той не е нищо повече от смрадлив арабин. При това предател.

Двамата се изсмяха.

Гамил беше изключително сговорчив. Той знаеше какво иска и беше готов да се продаде на когото и да е, за да го получи. След малко повече от час Еймъс разполагаше с цялата информация, която се намираше в главата на ливанеца. Гамил не пропусна да съобщи и факта, че според него израелците са поставили под наблюдение терористичната група. Ето защо той трябвало да се срещне с момичето на място, което е извън обхвата на наблюдението. Завърши с

предположението, че събеседниците му ще проявят особен интерес именно към тази последна подробност.

Еймъс помоли Роли да излезе за малко. После показа на Гамил една снимка. Държеше я така, че камерите да не могат да я хванат.

— Познаваш ли този човек?

— Разбира се. Това човек, когото срещнал в Бейрут.

— Благодаря ти, приятелю — усмихна се Еймъс със задоволство.

— В този момент печелиш солидна бонификация. Къде трябва да се срещнеш с него?

— Трябва му се обади на този номер. — Гамил подаде на Еймъс малко листче хартия с някакъв парижки телефонен номер. — После аз ще чака в хотел да ми се обади.

— Чудесно. Ние няма да те задържаме повече. Давид ще ти донесе аванса, за който се уговорихме, а после някой от нашите ще те откара до хотела. Гледай обаче наистина да ми се обадиш след като ти позвъни твоят човек, за да мога да задвижа останалата част от сделката. Говоря за паспорта и другите работи. Нали разбираш?

— Как да не разбира, уа sidy?

Гамил получи един плик с пари, след което го изведоха на паркинга зад посолството, натовариха го в едно голямо пежо и му казаха да легне на задната седалка, за да могат да го изведат от района, без да поемат излишни рискове. Освен шофьора в колата имаше и втори израелец. Той седеше отзад до Гамил и притискаше дулото на малкия си пистолет в челото му. В един момент ливанецът си помисли, че това е краят. Реши, че тези двамата ще го убият и ще му вземат парите.

Така обаче и не дочака куршума. Колата спря, шофьорът слезе и отвори задната врата.

— Последна спирка, приятелю — каза той на Гамил.

Ливанецът огледа улицата. Мястото му изглеждаше напълно непознато.

— Кой този квартал? — попита той.

— „Сен Дени“. Районът на проститутките — отговори шофьорът.

После затвори вратата и човекът от задната седалка се обади:

— Да, приятелю. Чувствай се като у дома си.

Гамил чу как се разсмяха. След няколко секунди колата изчезна.

[1] Уважаеми (араб.). — Б.пр. ↑

XXXIII

Управлението на „Мосад“
2-ри октомври, 21,11 часа

Телефонът звънна няколко пъти, преди Муса да посегне към слушалката. Нещата се развиваха с шеметна скорост на няколко фронта и тази вечер му се наложи да остане до късно в кабинета си. Почти беше сигурен, че в този час го търси жена му.

— Да — каза той.

— Обажда се дежурният офицер от отдела за сигурност. Мога ли да говоря с Муса?

— Муса е на телефона. Какво искаш?

— Трябва незабавно да поговорим. Може ли да дойда в кабинета ти?

— Разбира се. В момента нямам друга работа. Кога да те очаквам?

— Обаждам се от лабораторията в подземиеето. След две-три минути съм горе.

Младежът се появи съвсем скоро. Очевидно нямаше търпение да сподели с Муса новините, които е научил.

— Кажй сега — подкани го Муса, — за какво е това бързане? Откъде изникна този неотложен проблем?

— Както знаеш — започна офицерът, — след като терористите се преместиха от Гърция във Франция, ние поехме от „Масада“ наблюдението над тях.

— Карай по същество.

— Ами момичето, което дойде от Бейрут и се присъедини към групата.

— Племенницата на онзи терорист, нали?

— Да. Днес тя излезе от къщата и отиде да пазарува в един търговски център наблизо.

— Е, и?

— Арабинът, който я съпровождаше, я изчака в колата. Командирът на нашата група за наблюдение изпрати да я следят

четирима души. В магазина тя се обади по телефона, напазарува някои неща и се върна в къщата.

— Прекрасно разказваш. Тази история има ли някаква развръзка или продължава все така до края? — нервно попита Муса.

— Имай търпение, моля те. Няколко часа по-късно момичето излезе отново. Този път командирът на нашата група реши да пусне шестима души в магазина, защото очакваше, че тя ще влезе във връзка с някого. Та нали изпълнява функцията на посредник? Тя влезе в един музикален магазин, който е част от същия търговски център, и предаде на някакъв човек лист хартия, след което получи от него малко пакетче. Нашите хора твърдят, че цялото действие напомняло любителска игра на шпиони. Двама от групата я проследиха, а останалите четирима се залепиха за непознатия. Той пое обратно към Париж и спря на едно място да се обади по телефона. Момчетата не можаха да засекат номера.

Офицерът направи кратка пауза. Муса вече го слушаше напълно съсредоточено.

— После този човек влезе в Париж и паркира колата си близо до станцията на метрото „Клиши“. Нашите тръгнаха след него. В един момент без малко да му загубят дирите. Но все пак двама успяха да го открият при смяната на влаковете. Слезе на станция „Рузвелт“ и отиде направо в израелското посолство.

Муса без малко да падне от въртящия се стол.

— Какво каза?

— Този човек влезе в израелското посолство.

— Ти майтап ли си правиш? Какви смешки ми разправяш? Как така ще влезе в израелското посолство? Кой е този тип? Какъв е?

— Нямам представа. Мога само да ти кажа, че там го очакваха, защото го посрещнаха още пред сградата. Нашите хора мислят, че охраната на посолството ги е забелязала, но не са сигурни, защото побързаха да се покрият.

— Този човек срещна ли се с някого? Въобще какво правеше, преди да влезе в посолството? — попита Муса.

Току-що чутото изцяло го извади от равновесие.

— Тъкмо това се канех да разкажа. Ние не бяхме единствените, които го следят. Край посолството имаше и някакъв друг човек. Именно затова моите момчета трябваше да се държат на разстояние. За

щастие този непознат преследвач не ги забеляза. Очевидно е добър, но не чак дотам. Отначало следеше момичето, а после се прехвърли на мъжа.

— Онези идиоти от посолството видели ли са нашите хора?

— Мисля, че са ги видели, но не съм сигурен. Знаеш как е. Човек никога не знае какво точно са видели другите.

— Значи е възможно другият преследвач да е останал, без охраната на посолството да подозира за съществуването му, така ли?

— Даже повече от възможно, но все пак не съм сигурен. Както вече ти казах, почти съм готов да се обзаложа, че онези от посолството не знаят.

Муса потъна в дълбок размисъл. Ситуацията не беше никак проста. В един момент грабна слушалката.

— Дайте ми парижката централа.

След малко му отговориха от Париж и той изрева:

— Кой се обажда?

— Какво става? Не можеш поне едно здрасти да кажеш? — чу се метален глас отсреща. — С кого говоря?

— Аз ще задавам въпросите — каза Муса.

— Роли на телефона. А ти кой си?

— Муса. Кой е човекът, когото сте пуснали в посолството днес следобед, без да поискате разрешение от отдела за оперативна сигурност?

— Един пасивен агент, който се събуди. Какво толкова е станало? Придържахме се стриктно към правилата.

— Знаехте ли, че има опашка?

— Да.

— Слава богу! Още ли го държите при вас?

— Не, замина си преди малко.

— Какво? Знаеш ли кой го е проследил?

— Не, но си мисля, че е някой от твоите хора. Иначе едва ли щеше да ми се обадиш, нали така?

В гласа на Роли прозвучаха жлъчни нотки. Между оперативните работници и висшите офицери от отдела за сигурност не съществуваше особена симпатия.

— Точно така — просъска Муса — Но ти не знаеше, че ние сме го проследили, преди да ти се обадя, нали? А знаеш ли, че е имало и

втора опашка?

— Не. Само че най-добре ще е да обсъдиш тези въпроси с моя шеф. Той беше тук и лично одобри операцията.

— Еймъс е там?

— Да, приятелю. Убеди ли се сега, че всичко е минало по нормалния ред?

Муса реши, че няма смисъл да влиза в спорове с един подчинен, който е действал с разрешението на шефа си.

— Има ли някакъв конкретен повод, който е накарал този пасивен агент да се събуди? — попита Муса.

— Да. Той ни предаде информация, с която до днес не разполагахме. Става дума за една терористична група, която планира акция тук, в Париж. Според него атентатът няма да е насочен към наши хора. Каза ни освен това, че в групата има някаква жена, която изпълнява ролята на свръзка и предава сведения на някого извън базата на терористите.

— Това ли е всичко? — процеди Муса през зъби.

— Доколкото разбирам, вие там, в страната на чудесата, сте ги знаели тези неща, но не сте счели за необходимо да сведете тази информация тук при нас, в реалния свят. Прав ли съм?

— Какви ги приказваш?

— Знаели сте, че тези типове действат под ръководството на Абу Набил и подготвят атентат срещу някакви палестински лидери, но...

— Абу Набил ли каза?

— Само недей да ми излизаш с версията, че не си знаел за неговото участие. Еймъс не изглеждаше изненадан. Не разбирам защо ти се изненадваш.

— Ще бъда честен с теб, Роли... — започна Муса.

— Сега пък започваш да се правиш на честен. Без такива номера. — Роли рязко повиши глас. — Стой настрана от мен и от моите хора. Ще ти съобщавам само това, което ми се струва важно за работата ти и толкова. Разбра ли?

— Ах ти, педераст долен. Ти даваш ли си сметка с кого разговаряш? — избухна Муса.

— Аз съм шеф на парижката централа. Подчинен съм пряко на Еймъс. При всичкото ми уважение към отговорния ти пост, мога само да ти кажа, че ти не знаеш нищо за предната линия. Никога не си бил

оперативен офицер. Нямах представа какво означава тази работа. Ще ти докладвам само това, което според мен трябва да знаеш. Ако искаш да научиш нещо повече, обръщай се към шефа ми. Момичето от терористичната група е дъщерята на Абу Набил. Казва се Надин. А сега виж какво, ако твоите хора са подхванали някаква операция във Франция, за която аз не съм бил уведомен предварително, ще ги издъня веднага щом ги открием. Тогава ще трябва сам да се разправяш с французите, защото и отделът за международни връзки няма да ти помогне.

— Роли — започна Муса, позеленял от яд, — в момента вършиш пълна глупост. Ти си идиот. Чули ме добре? Аз ще прибера всички мои хора в базата и ако утре ти се наложи да поставиш някакъв обект под наблюдение, ще трябва да повериш задачата на твоите безценни оперативни офицери.

— Не можеш да направиш такова нещо! „Мосад“ не е на баща ти!

— Ще видим дали не мога.

Муса тръсна телефона. Дежурният офицер стоеше безмълвен и неподвижен. Никога досега не беше виждал толкова безпardonна демонстрация на власт в „Мосад“. Муса го изгледа стръвнишки.

— Иди бързо долу в подземие то и ми донеси проектите на всички, абсолютно всички операции, които се провеждат на територията на Франция. Недей да пропускаш тези, които са планирани за следващия месец. Искам да видя и молбите на другите централи за охраняващи групи. Искам освен това да съставите нов график, в който до второ нареждане няма да се включват групи за охрана на френска територия. Това не се отнася само за групата, която в момента следи терористите. Ще изготвиш писмо до всички централи, в което ще ги предупредиш в близко бъдеще да не очакват подкрепа от нас във Франция. Ще го обясниш с някои пробиви в сигурността на френска територия. Освен това на парижката централа ще се оказва помощ само с мое разрешение. Подчертавам, независимо за каква помощ става дума. Накрая ще изготвиш списък на всички операции по вербуване на агенти във Франция, в който участват екипи от нашия отдел. Ще ги уведомиш, че трябва да се изтеглят до второ нареждане.

— Но...

— Да съм ти искал мнението?

— Не.

— Действай тогава. Няма време за губене.

Младият офицер изчезна от стаята по същия внезапен начин, както се и появи. Муса удари с юмрук по масата и процеди през зъби:

— Мамка му!

После грабна слушалката и когато отсреща му отговориха, произнесе само една дума:

— Ром.

Само след няколко секунди долетя гласът на Аврам:

— Какво има?

— Изправени сме пред доста интересна ситуация. Има един играч, който се намира на лошо място по лошо време и не мога да си обясня присъствието му.

— Кажи за какво говориш?

— Става дума за действието, което се развива в Париж.

— Да?

— Ами, изглежда, че момичето, което е пристигнало от Бейрут, не е онова, за което си мислехме. Това момиче е дъщерята на Абу Набил.

— Това същият Абу Набил ли е?

— Така изглежда. Има няколко възможни версии, една от които е, че той самият ръководи операцията. Съмнявам се, че би използвал дъщеря си, но кой знае. Другата възможност е тя да действа без негово знание.

— Но това е още по-малко логично — отбеляза Аврам.

— Не знам какво да мисля. Ще наредя на Амир и на хората му да се заемат със случая. Засега обаче реших да затворя Франция за всякакви операции.

— Наистина ли смяташ, че е необходимо?

— Да, уверен съм. Всъщност вече издадох заповед.

— Сам ще си сърбаш попарата, ако нещо изгърми. Аз съм вън от играта.

— Знам. Искам обаче да поговорим, защото намирисвам нещо гнило...

— Тази вечер имам едно заседание, което ще продължи до късно, но утре сутринта може. Като дойда в управлението, ще ти се обадя.

След тези думи на шефа нямаше какво друго да се каже. Муса не искаше допълнително да усложнява положението. Той получи своето — началството не го смъмри за силовия подход към парижката централа. Той смяташе още малко да издуе мускулите си. Беше готов, ако трябва, да разнебити напълно централата. При това щеше да се погрижи да се разчуе.

Почти цялата нощ мина в подписване на писма и пренасочване на операции към други централи. Когато се увери, че е свършил с всички бумажки и заповедите му съвсем скоро ще се разпространят по целия свят, Муса реши, че е време да си почине. Оставаше да се свърши само още едно нещо.

Свърза се с шефа на отдела в „Шабак“, който отговаря за сигурността на израелските посолства по целия свят. Макар че го разбуди от дълбок сън, той обеща веднага да изпълни молбата на приятеля си.

Преди да се срещне с Аврам на другата сутрин, Муса искаше да изгледа всички видеозаписи на разговорите с новопробудения агент Гамил. Предоставиха му оригиналните касети и това му даде възможност не само да вижда от няколко различни ъгъла какво става в стаята, но и да чува какво се говори. Хората от охраната на посолството нямаха тази привилегия, защото разговорите с агентите трябваше да останат строго секретни.

В един момент Муса повика Амир, представи му част от последните събития и му нареди да насочи екипа на „Кидон“ към Париж.

XXXIV

Париж

2-ри октомври, 20,21 часа

Нейтън от доста време се опитваше да се свърже с Гамил. Накрая ливанецът отговори, но в гласа му ясно се долавяше силна напрегнатост.

Той с неохота разказа на Нейтън какво се е случило. По телефона можел само да каже, че се е срещнал с Надин и е получил бележката. Потвърди също, че ѝ е предал пакетчето и заяви, че със сигурност никой не го е проследил. Нейтън си уговори среща с него за след един час.

Веднага щом затвори, Нейтън излезе от апартамента, за да заеме позиция, от която ще може да наблюдава Гамил. Длъжен беше да се презастрахова.

Изминаха петнайсет минути след уговорения час. Ливанецът не се появи. Бяха уточнили и резервен вариант за среща на друго място след три часа. Нейтън реши да се върне в апартамента. Понеже трябваше да убие цял час, преди да излезе отново, той си купи една паста от магазина насреща и се качи да я изяде с чаша силно кафе.

Още щом отвори вратата, Нейтън усети, че нещо не е наред. В момента, в който посегна към ключа за осветлението в коридора, почувства студения допир на нещо метално в тила си. После вратата се тръшна зад гърба му.

Съвсем близо до ухото му някой каза с плътен, отмерен глас:

— Моля те, недей да правиш нищо, което ще ме принуди да използвам този пистолет.

Произнасяше думите с арабски акцент.

— Кой сте вие? Какво искате? — реагира Нейтън.

— Включи осветлението. Само без резки движения.

Неканеният гост очевидно беше отстъпил леко. Нейтън вече не усещаше студеното дуло на пистолета, макар че така и не долови движение от страна на непознатия. Нейтън натисна ключа и лампите на кристалния полилей в коридора светнаха.

— Сега можеш да се обърнеш — каза гласът.

Нейтън се подчини. Нямахше намерение да се бие с човек, който е зад гърба му, а и не виждаше смисъл да предприема необмислени действия, при положение че в главата му беше насочен пистолет. Той се обърна и въздъхна с облекчение. Срещу него стоеше Басам.

— Съжалявам, че те изплаших — каза едрият мъжага. Той остави пистолета си до телефона и вдигна ръце, за да покаже, че са празни.

— Как, по дяволите, намери това място? И кога проговори английски? — нападна го Нейтън.

— Говоря английски още от малък. А колкото до адреса, даде ми го Надин, която предполагаше, че ще имаш нужда от ангел хранител.

Нейтън тръгна към всекидневната и Басам го последва.

— Не знаех, че в „Мосад“ има такива глупаци — каза арабинът. — Или пък уважението ни към тази организация е малко пресилено.

— Какво искаш да кажеш?

Нейтън се настани на канапето.

— Да си наемал човек, който се казва Гамил?

— Какво още ти каза Надин? — попита Нейтън, леко разтревожен.

— Нищо не ми е казала, въпреки че трябваше. Нека ти обясня някои работи. Бащата на Надин ми е много близък приятел, макар че в известен смисъл е заблуден в разбиранията си. Надин за пръв път се замесва в игра с някакъв израелец и това я излага на смъртна опасност. Ти знаеш ли, че днес, след като се раздели с Надин, Гамил отиде направо в израелското посолство?

Нейтън скочи на крака.

— Какво каза?

Басам продължи спокойно:

— Казах, че твоят човек отиде в израелското посолство и се бави там няколко часа. После го качиха в кола и двама души от охраната на посолството го закараха до един отдалечен парижки район. Чак тогава той ти се обади и се прибра в хотела.

— Откъде знаеш всичко това?

Нейтън седна отново и запали цигара. Опитваше се да прецени доколко могат да навредят показанията на Гамил.

— Просто го проследих, това копеле — отговори Басам.

— Трябва да го хванем и да разберем какво им е казал.

— Аз вече знам. Казал им е коя е всъщност Надин, а после са му показали една снимка и той те е разпознал като човека, с когото е работил.

— Къде е той?

— В банята.

Нейтън отвори вратата на банята и светна лампата. Гамил лежеше леко потопен във ваната. Очите му още бяха отворени. Устата му зееше, сякаш застинала в последна въздишка. В мъртвите очи още се четеше панически страх. Огромните мустаци пробиваха повърхността на водата. Ръцете му се бяха вкопчили в мраморната вана. Водата беше мътна, обагрена в розово.

— Кога ще престанеш с тези изпълнения? — каза Нейтън през рамо. — Нали твърдиш, че си противник на насието?

— Мисля, че не си ме разбрал правилно. Аз в никакъв случай не съм против насието, когато е застрашен животът на близките ми хора. Противник съм обаче на бомбените атентати, при които загиват невинни жертви. Осъждам примерно действията на вашите войници, които хвърлят бомби в нашите бежански лагери.

— Какъв смисъл имаше да го убиваш? Можех да го използвам като примамка или нещо такова.

— Точно затова реших да го очистя. Ти все още мислиш като човек, за когото работи едва ли не целият свят. Не забравяй, че си сам, приятелю. Всъщност, ако искаш, за мен ще бъде удоволствие да работя с теб.

Басам обясни, че е привлякъл няколко помощници, които вървели плътно по петите на Надин. Той знаел, че „Мосад“ държи терористите под наблюдение и затова разположил хората си извън полезрението на израелците. Увери Нейтън, че момчетата му са много добри в този занаят.

Басам заяви, че той и сътрудниците му са били обучавани в Седмо управление на КГБ, а също и в отдела на „Щази“, който се е занимавал с подривна дейност.

— Наистина ли си бил на обучение в Германия? — попита Нейтън.

— Да — отвърна Басам и свъси вежди.

Нейтън донесе от спалнята малкото си куфарче и извади няколко снимки от един плик.

— Чувал ли си за човек на име Карл Райнхарт?

— Естествено — отговори Басам. — Той ръководеше цялото обучение.

— Това той ли е?

Нейтън му подаде снимката, която беше взел от досието на Карл.

— Не, този човек никога не съм го виждал.

Нейтън извади и снимката, на която се виждаше човекът в бяло пред жилището на Шаби в Дамаск.

— А този тук познаваш ли го?

— Ти изпитваш ли ме? Разбира се, че това е Карл.

— Така си и знаех! Така си и знаех! — възбудено възкликна Нейтън и изгледа Басам право в очите. — Напълно ли си сигурен? Нямах представа колко е важно.

— Без съмнение този човек е Карл. Той е Майстора. Или поне беше. Това копеле се самоуби в Лайпциг.

— Защо са го наричали Майстора?

— Спомням си времето, когато работехме заедно — въздъхна Басам. — Тогавя подготвихме почвата за създаването на световна освободителна мрежа. Идеята беше негова. По онова време той стоеше съвсем ниско в йерархията на „Щази“, но имаше страхотно въображение. Всички искаха да работят с него и в същото време се страхуваха от този човек. Като се започне от групата „Баадер-Майнхоф“ в Германия и се стигне до организацията „Уедърмен“ в Щатите. Повечето от нашите организации също бяха в обсега му.

— Защо си сигурен, че е мъртъв?

— Преди известно време бях в Китай. Уреждах една оръжейна сделка за Абу Набил. Там срещнах няколко души, с които се познаваме от „Щази“. Сега работят за китайците, които много ги ценят, защото един бял човек буди много по-малко подозрения на Запад. Та един от тези хора ми каза, че жената на Карл го напуснала. Взела със себе си петгодишния им син. Преди години тя била задържана от „Щази“, защото участвала в пиеса с антиправителствено съдържание. Разпитвал я Карл. Така се запознали. Той очевидно се влюбил в нея, измъкнал я от „Щази“ и двамата се оженили. Тя обаче се възползвала от първата възможност и избягала от Източна Германия през Унгария.

Това го покрусило жестоко. Малко след падането на Стената, когато започнали да арестуват бившите от „Щази“, Карл се оттеглил в апартамента си и се застрелял в главата. Открили го прострян върху канапето.

Нейтън отново показва снимката на Басам.

— Погледни я още веднъж, ако обичаш. Убеден ли си, че този човек е Карл?

— Напълно.

— А как ще реагираш, ако ти кажа, че тази снимка е направена в Дамаск преди по-малко от месец?

Басам свъси вежди. В един момент в очите му се появи злоба и той взе да кима.

— Ах ти, копеле мръсно! — прошепна ливанецът, без да отделя поглед от човека в бяло. — Значи наистина си успял да измамиш всички.

Басам присви очи и изгледа Нейтън.

— Какъв е неговият дял в цялата тази история?

— Нямам конкретна представа, но знам, че по някакъв начин е свързан с източника, който ни предостави информация за предстоящата терористична акция.

— Боже мой! — Басам внезапно се хвана за главата. — Веднага трябва да измъкнем Надин от онова място.

— Какво те прихваща? Какво е станало?

— Просто се сетих, че щом в „Мосад“ знаят коя е Надин, навярно ще я хванат, за да се доберат после до баща ѝ. Трябва да я измъкнем.

Едрият арабин се запъти към вратата.

— Не — каза Нейтън и се изпречи на пътя му. — Те няма да те оставят да се доближиш до нея. В момента не можем нищо да направим. Трябва да пробием първо кордона на „Мосад“ и чак тогава можем да се заемем с терористите. Иначе ще я убият, преди да успеем да реагираме.

— И какво предлагаш? Да седим тук и да бездействаме, така ли?

— Не, ще се опитаме да измамим „Мосад“.

— Как точно ще стане това?

— Просто ще им предложим по-тлъсто парче от баницата. Ще се обадиш в израелското посолство... Научи ли паролата, която е

използвал Гамил?

— Да. Каза, че Исак трябва да търси Давид — Басам изгледа Нейтън въпросително. — Как ти звучи това?

— Възможно е това да е паролата, но ще бъдем сигурни едва след като проверим. Мислиш ли, че ще можеш да имитираш гласа на Гамил?

— Без никакъв проблем усмихна се Басам. — Онова копеле каза също, че днес по някое време му предстои среща с един от шефовете.

— Спомена ли някакво име?

— Каза, че на всички им викали Давид, но този човек искал да се срещне с него без знанието на другите. Според него той раздавал заповеди и навярно бил голям шеф. Съобщи ми също мястото и времето на срещата. Опитваше се да ме убеди, че знае неща, които могат да се окажат ценни за мен.

— Виж сега какво ще направим. Ти ще се обадиш в посолството няколко минути преди уречения час за среща с този Давид. Ще позвъниш от някой уличен телефон и ще произнесеш паролата. Когато те свържат с отдела за сигурност, им кажи, че времето те притиска. Налага ти се да напуснеш страната, защото обстановката се нажежава, но в един момент ще се върнеш да си вземеш парите или пък отново ще ги потърсиш по телефона.

— Какви пари?

— Със сигурност са му обещали някаква сума и най-вероятно не са му я изплатили наведнъж. Тъй че без съмнение му дължат пари. После ще им кажеш, че Абу Набил пристига след един-два дни. Това ще отклони вниманието им от Надин. Няма да предприемат нищо срещу нея, защото биха могли да пропуснат шанса да хванат баща ѝ.

Басам кимна, очевидно доволен от плана. Нейтън продължи:

— Накрая ще кажеш, че си забелязал опашка, и ще затвориш. После ще отидеш на уговорената среща и ще се опиташ да заловиш човека, който ще дойде да се види с Гамил.

— Как ще го позная?

Нейтън затвори очи. Опита се да се съсредоточи. Басам мълчеше. След малко Нейтън каза:

— Добре, ето как ще постъпиш. След като пристигнеш на мястото, някой от твоите хора ще позвъни в ресторанта. Да речем, пет минути след уговорения час. Нека да потърси Давид. Така ще се

увериш, че нашият човек е в заведението. Той навярно няма да отиде на телефона. Най-вероятно е да стане и да излезе. Като го задържиш, веднага му провери документите. Трябва да има израелски дипломатически паспорт.

— И какво да правя с него?

— Доведи го тук, ако е възможно. Искam го обаче невредим. Междувременно направи необходимото трупът на Гамил да се озове в Сена.

— Добре, аз отивам да действам. Къде да те търся?

— Можеш да ми се обадиш тук. Всъщност разполагам с техническа възможност да прихвана обаждането ти независимо къде се намирам.

Басам кимна.

— След малко ще доведе един човек, който ще се погрижи за твоя приятел във ваната.

— Само за едно нещо ще те помоля — каза Нейтън. — Наистина държа да разговарям с израелеца. Гледай да не го убиваш преждевременно.

Басам кимна и се изпари. Нейтън не успя да му обясни защо толкова настоява да се срещне с човека от посолството. На този етап май че нямаше и смисъл от подобни обяснения.

Най-важното в случая беше, че неизвестният събеседник на Гамил има някакви скрити подбуди, щом действа тайно от структурите на „Мосад“. Тази среща извън чертите на посолството беше сериозно нарушение на устава и Нейтън само можеше да гадае какви още сведения укрива този човек от колегите си. За да оцени ситуацията по адекватен начин, единакът трябваше да разбере не само какво знаят в „Мосад“, но и какво е укрито от тях.

Макар че никак не му се искаше да издава заповед за отвличане, това беше единственият начин да се сдобие с коза, от който имаше нужда.

XXXV

Тел Авив

3-ти октомври, 9,00 часа

Орен, адютантът на Аврам, въведе Муса в кабинета на шефа и внимателно затвори вратата. Орен очевидно се боеше от Муса и в негово присъствие винаги гледаше да седне някъде по-настрана. Сега се разположи на един стол в дъното зад дългата маса и се зарови в бумагите си.

Муса мина направо към същината на въпроса.

— Хлапето е в Париж и не знам какво е намислил.

— Как, по дяволите, успя да разбереш къде е? При последния ни разговор още го търсеше.

— Вчера Еймъс разпитал в парижката централа някакъв пасивен агент, който внезапно се пробудил. Той му казал, че е работил с един човек, който го е довел от Бейрут.

— И?

— Когато останали насаме с агента, Еймъс му показал снимка на Нейтън. Арабинът го разпознал.

— Какво е правило Хлапето в Бейрут?

— Както вече ти казах, нямам представа какво е намислил. Знаем само, че сме длъжни да го спрем.

— Ами спри го. Какво чакаш?

— Париж е доста голям град, но екипът на „Кидон“ вече е пристигнал там и ще чакаме да видим какво ще стане.

— Дръж ме в течение. Мислиш ли, че той е внедреният агент?

— Отговаря на всички условия.

— Е, и да не е той — каза Аврам, — винаги можем да намерим истинския предател, като премине бурята. Засега не е лошо да създадем впечатление, че сме си измели двора. Разполагаш ли с някаква друга информация?

— Агентът е казал също, че Нейтън работи с една жена от терористичната група. Оказва се, че тя е дъщерята на Абу Набил.

— Какво? Дъщерята на Абу Набил ли? — Аврам скочи на крака с бясно изражение. — Значи тази жена през цялото време е била под носа ни, без ние да знаем, така ли? Какво става в тази агенция? Ликвидирайте Хлапето! Очистете го този мръсник! И на всяка цена ми докарайте момичето! — Той изгледа Муса. — Не ти ли идва наум, че тя може да ни отведе при баща си?

— Разбира се, че се сетих за това, но предпочитам да я задържим след като терористите си свършат работата. Така ще постигнем двоен ефект.

— Внимавай, приятелю. Играеш си с огъня. В момента ти е в ръцете.

Аврам положи длани върху масата, наведе се напред към Муса и продължи съвсем спокойно и отчетливо, сякаш държеше да се запомни всяка негова дума:

— Ако я изпуснеш, здравата ще си изпатиш. Така че добре си помисли, Муса. Прави каквото намериш за добре. Само ме дръж в течение, както вече ти казах. Освен това искам веднага щом убиете Хлапето, да ме уведомиш. Ясно ли е?

Париж

3-ти октомври, 11,15 часа

Басам подрани с няколко минути за срещата с израелеца. Фактът, че не беше виждал този човек, усложняваше задачата му. Не беше в негова полза и това, че самият той не е Гамил. Но в главата на Басам вече се беше оформил план за действие.

Срещата трябваше да се състои в едно малко бистро на няколко преки от Айфеловата кула. Басам последва указанията на Нейтън и се появи на мястото малко по-рано. Водеше и помощника си, който по-късно щеше да се обади по телефона. Идеята им беше да проследят израелеца, след като излезе от ресторанта, и да го спипат при първи сгоден случай.

Точно в 11,30 в бистрото влезе един мъж. Настани се в ъгъла с лице към улицата. Няколко минути по-късно сервитьорът извика, че на телефона търсят някой си Давид. Непознатият стана и излезе от заведението, без да си поръча абсолютно нищо. Басам и сътрудникът му го проследиха до хотел „Хилтън“, където той се забави повече от

час. Когато отново го видяха на другия край на фоайето, с него имаше някакъв друг човек.

Еймъс излизаше от хотела след разговора с Еджуърт. Двамата се здрависаха.

— Много ти благодаря, че намери време да дойдеш в Париж — каза Еймъс.

— Няма защо, приятелю. Информацията за дъщерята на Абу Набил е страшно ценна. Май че пак аз съм ти длъжник — усмихна се Еджуърт.

Двамата се разделиха малко преди главния вход. Еджуърт се запъти обратно към асансьорите.

Еймъс беше изминал неколкостотин метра, когато една черна кола е тъмни стъкла намали и спря малко пред него. От задната врата излезе набит, изискано облечен мъж на около трийсет години. Той уж се намери да пресече тротоара и да влезе в близкия магазин, но внезапно се обърна и започна сякаш да говорих някого на задната седалка. В този момент помощникът на Басам, който беше с него в бистрото, съкрати дистанцията между себе си и Еймъс и се озова точно зад гърба му. Когато Еймъс минаваше покрай отворената врата на колата, изисканият тип отстъпи встрани и придърпа израелеца към вратата, а човекът зад гърба му го набути вътре и влезе след него. Другият затвори вратата, качи се на предната седалка и колата незабавно потегли.

Между очите на Еймъс стърчеше дулото на голям лъскав револвер. Той не беше в състояние да се съпротивлява. Не можа даже и дума да промълви. Не след дълго колата влезе в някакъв подземен гараж. Изведоха Еймъс и го качиха по задното стълбище в апартамента на Селин. Басам му завърза ръцете и краката, а после го уви целия с изолирбанд, оставяйки само един малък процеп за носа. Остави го да лежи на пода в банята и преди да му облепи очите, го обърна към ваната, за да види трупа на Гамил.

След това Басам изпрати двама от своите хора да охраняват Надин. Нареди им да дойдат пак по някое време през нощта и да изхвърлят тялото на Гамил.

— Кой знае? — каза им той. — Дотогава труповете може да са станали два.

Малко след като помощниците на Басам излязоха, Нейтън се върна в апартамента. Арабинът чу превъртането на ключа и инстинктивно си извади пистолета.

— А стига бе — сопна се Нейтън. — Какво е това посрещане? Вече така ли ще си казваме здрасти?

— Докарах твоя човек. В банята е.

— Сериозно?! Жив ли е още?

— Естествено. Просто го облепих по ливански.

— Сигурен ли си, че няма да издъхне?

— Абсолютно. Не може даже да се нарани.

— Дай да го видим тогава — каза Нейтън.

Когато влязоха в банята, Нейтън видя, че трупът на Гамил е още във ваната и изглежда критично Басам. Без да чака да го питат, арабинът поклати глава.

— Нямах свободни хора, които да изнесат тялото. Всички участваха в отвличането на този кретен.

Еймъс беше увит като мумия. Само като го видя, Нейтън настръхна.

— Сигурен ли си, че това е човекът, който ни трябва?

— Да, няма съмнение, че е той.

Басам се наведе и прошушна нещо в ухото на Нейтън.

— Сигурен ли си? — отново попита Нейтън, този път едва сдържайки яда си.

— Двамата си стиснаха ръцете, след което другият навярно се качи обратно с асансьора, а твоят човек излезе да се поразходи навън. Само че ние му осигурихме разходка с кола.

— Сигурен ли си, че това, което ми каза, е вярно?

Нейтън почувства как го облива студена пот.

— Хайде сега да му видим лицето.

Макар и малко да се боеше, той изпитваше непреодолимо желание да разбере кой се крие под лепенките.

— Сигурен ли си, че не искаш да го очистя?

— Не, не искам! — сопна се Нейтън. — Жив ми трябва.

Басам започна да разлепва изолирбанда по лицето на Еймъс. Нейтън беше по-изумен, отколкото Еймъс. В продължение на няколко секунди двамата се гледаха втренчено, без да обелят и една дума. Еймъс проговори пръв:

— Освободи ме от тази опаковка, копеле такова. Ще ти изпия мозъка, предател мръсен! Откога работиш за този гад Абу Набил?

Басам се приготви да удари Еймъс по главата, но Нейтън му даде знак да се въздържа.

— Какви глупости говориш, по дяволите?

— Тези боклуци, които ме хванаха, са новосформирано подразделение на „Мосад“, нали? — Еймъс беше бесен. Свикнал да се налага при всякакви обстоятелства, той успяваше да крещи дори и в това отчайващо положение. — Много здраво си загазил, Нейтън. Много солено ще ти излезе цялата тази история. Сега сигурно ще ме убиеш, както вече стори с Илан в Хага.

— Какви ги дрънкаш?

Нейтън бавно разопаковаше тялото на Еймъс, като внимаваше да остави достатъчно изолирбанд, за да са стегнати краката и ръцете му.

Когато Еймъс привърши своя преразказ на последните събития, Нейтън изведнъж осъзна, че някой го е натопил, а всички с готовност са приели версията, че той е внедреният агент. Най-после стана ясен мотивът на неприятеля. Човекът, който стоеше в дъното на атентата срещу умерените палестинци, имаше интерес да оплете израелската тайна служба в собствените ѝ противоречия, за да предотврати намесата ѝ в подготвяната акция.

Нейтън се изправи и си запали цигара. Трябваше внимателно да обмисли положението. Еймъс продължаваше да крещи:

— Извади ме от тези лепенки, педераст смотан. На тебе говоря, шишко.

Басам се приготви да му затвори устата.

— Няма да стане, както си я мислиш, Еймъс — каза Нейтън.

— Какви ги говориш? Какво значи всичко това? Да не би да сте решили да ми припишете някакви мръсотии? Муса в другата стая ли е? Ако го няма, ще ми обясниш ли какво става тук?

— Кой е човекът, с когото, се срещна в „Хилтън“?

— Еджуърт. Мой познат от МИ5. Познаваме се от години.

— Как се запозна с този Еджуърт?

— Това си е моя работа.

Нейтън извади от джоба си един добре подострен молив, наведе се и доближи връхчето до ухото на Еймъс.

— Смятам, че това упражнение ти е известно — каза той. — По два милиметра на всеки две секунди мълчание. След три минути ще изписвам думички по мозъка ти. Добре си помисли, Еймъс. Аз нямам вече какво да губя. Започвам да засичам времето.

Нейтън притисна леко молива. Еймъс проговори:

— Бях още младши оперативен офицер в лондонската централа. Трябваше да се срещна с мой агент в една тайна квартира. По онова време беше разрешено да водим агентите в тайните квартири.

Еймъс се обливаше в пот, а гласът му трепереше.

— Агентът беше вербуван наскоро и още нямахме установена процедура за комуникация. Поговорихме няколко минути и изведнъж в апартамента нахълта полиция. Мислели, че сме терористи от ИРА. Искаха да ме задържат, но в този момент се появи Еджуърт, който по онова време беше офицер за свръзка на МИ5 с полицията. Ако тогава ме бяха задържали, кариерата ми щеше да отиде по дяволите. Знаеш какви са правилата.

Еймъс погледна към Нейтън, очаквайки да получи потвърждение. Вместо отговор Нейтън пхна молива по-навътре в ухото му.

— Продължавай да говориш — каза той.

— Еджуърт ме дръпна настрана и двамата си поговорихме. Успях да го убедя, че не съм терорист от ИРА, а офицер от „Мосад“. Той нареди да ме освободят и се погрижи случаят да не се разгласява. После станахме приятели и от много години насам взаимно си помагаме с информация. Връзката ни е изключително лична и много полезна.

Нейтън доближи една снимка до очите на Еймъс.

— Това тук Еджуърт ли е?

— Да, той е.

— Знаеш ли къде е направена тази снимка?

— Откъде да знам, по дяволите?

— Този човек е сниман в Дамаск преди по-малко от месец. Той е бивш офицер от „Щази“. Той е лицето, за което говореше Секирата в своето съобщение. А ти, приятелю, си внедреният агент.

Еймъс изведнъж схвана смисъла на току-що чулото и първо се изсмя някак половинчато. После се разплака.

Нейтън изпита съчувствие към този нещастник. Нямаше съмнение, че Еймъс е внедреният агент, но той през цялото време въобще не е предполагал, че го водят за носа. Той олицетворяваше идеала за внедрен агент — предателят, който не подозира, че е предател. Измамата беше брилянтно замислена. Нейтън побърза да разбере какво е казал на Карл при последната им среща.

— Всичко му казах — отвърна Еймъс. — Съобщих му даже и новите сведения, които получих от Гамил.

— Бъди по-конкретен. Какви точно сведения ти е предал Гамил? — попита Нейтън с равен и хладен тон.

Еймъс не спести нищо. Призна, че е споделил с „приятеля“ си информацията за Надин, а също и предположението, че Абу Набил стои начело на предстоящата терористична акция.

Това означаваше, че Карл, ако именно той ръководеше терористите — а Нейтън вече почти не се съмняваше, — знае, че Надин е подставено лице. Немецът щеше да се досети, че тя работи за човек, който действа извън периметъра на „Мосад“ и който вероятно ще се опита да предотврати атентата. Надин несъмнено се намираше в смъртна опасност, щом изверг като Карл имаше интерес да я убие. Единствената ѝ закрила в момента беше репутацията на баща ѝ. Телефонът звънна и Басам вдигна слушалката на деривата. Разговорът вървеше на арабски, но Нейтън на няколко пъти долови името Надин. Арабинът затвори и се обърна към Нейтън:

— Извикали са Надин на някаква среща в „Хилтън“. Точно оттам прибрахме този приятел тук. Двама от моите хора са я проследили и са я видели да излиза от хотела с човек, чието описание съвпада с портрета на Карл. Единият от помощниците ми е тръгнал след тях. Влезли са в някаква жилищна кооперация, но не е ясно в кой точно апартамент. Моето момче не е видяло Надин да напуска сградата, но човекът, който прилича на Карл, е излязъл. Освен това сътрудникът ми предаде, че групата в селската къща сякаш се приготвя за действие. Започнали да товарят куфари и разни други работи в няколко коли.

— Явно се готвят да ударят — каза Нейтън. — Машината се задвижва. Трябва да измъкнем Надин от онова място, преди да е станала прекалено късно.

След тези думи замръзна за няколко секунди. Започваше решаващата фаза от играта, а той не беше готов. Не можеше да бъде на

няколко места едновременно. Трябваше да се добере до Надин, но освен това беше длъжен да спре терористите.

— Къде точно държат Надин? — извика той на Басам.

Оказа се, че сградата се намира на една малка пресечка на авеню „Гранд Арме“, на не повече от десет минути път. Нейтън измъкна от чантата си някакво малко устройство.

— Дано да си носи брошката, която ѝ изпратих по Гамил. Само така ще можем да я открием достатъчно бързо. — Той се обърна към Басам — Ще трябва да уведомиш френската полиция за терористите. Дай им адреса на онази селска къща, за да могат да ги заловят, ако още не са се изнесли оттам...

— Мисля, че няма да стане. Просто няма да ми повярват — твърдо отговори Басам. — Знаеш какво им е мнението за арабите. На всичко отгоре ме и познават. Ако им падна в ръцете, няма лесно да ме пуснат.

— Аз мога да се заема с това — обади се Еймъс. — Моля ви, доверете ми се. — В очите му бликнаха сълзи. — Въобще не съм си представял, че помагам на врага. Аз обичам Израел, но тъй или иначе вече съм загубен човек. Нищо няма да загубите, ако ме пуснете.

Той се обърна към Нейтън и започна да ломоти на иврит:

— Не ме оставяй в това положение. Целия си живот съм отдал на родината. Ти знаеш, че съм се сражавал във всички войни. Никога не съм се плашил от опасностите. Моля те, дай ми шанс да докажа, че съм честен, и ако мога, да изкупя греховете си.

Нейтън стоеше до вратата. Нещастникът беше позволил да го подведат и сега искаше по някакъв начин да изкупи вината си. Самият Нейтън искаше същото. Освен това имаше нужда от човек, на когото французите ще повярват. А нямаше време да търси други варианти. Еймъс беше напълно подходящ за тази задача.

— Дай ми да го убия — каза Басам и пристъпи към Еймъс, който още лежеше на пода частично увит.

— Не. Разопаковай го.

— Какво те прихваща?

— Казах вече, освободи го. Дай му адреса на терористите.

— Ти си луд — промърмори Басам.

— Хайде, действай! Няма цял ден да стоим тук! — извика Нейтън и се приближи до Еймъс с намерение сам да се залови да го

развърже.

— Добре, но помни ми думите, ще съжаляваш.

Едрият арабин разопакова Еймъс. През цялото време бълваше псувни на арабски. Накрая му подаде едно листче и каза:

— Ето, това е адресът.

— Няма да се изложя — обърна се Еймъс към Нейтън, а после допълни към Басам:

— Всъщност аз знам къде са. Не се плашете, всичко ще бъде точно.

— След като се обадиш в полицията, искам да ме чакаш под Триумфалната арка — каза Нейтън. — Там има няколко подлеза, които водят в различни посоки. Чакай ме в централния. Имаме още много работа.

— Добре. Значи ще се видим там — отвърна Еймъс.

Нейтън грабна малкото си куфарче и двамата с Басам излязоха. По стълбите Басам отново го обвини за решението му.

— Ти направо си изперкал. Трябваше да ми позволиш да го убия. Иначе той ще ни избие до един.

— Не разбираш какво е положението — отговори Нейтън. — Подвели са го човека. Няма да стори нищо лошо, повярвай ми.

Двамата излязоха от входа и отидоха до едно бяло пежо. Нейтън постави куфарчето си в багажника, докато Басам разговаряше с шофьора на арабски. Шофьорът слезе от колата, наложи си една черна барета и се отдалечи надолу по улицата. Басам кимна на двамата мъже отзад, настана се на шофьорското място и потеглиха.

— Какво си говорихте с твоя човек?

— Помолих го да свърши една работа, която аз не можах да свърша — отговори Басам.

След като остана сам, Еймъс разлепи последното парче изолиран банд от крака си, изпсува няколко пъти, а после вдигна телефона и набра номера на израелското посолство. Отначало имаше намерение да се свърже с отдела за международни връзки и да им заповяда да уведомят френските власти за местонахождението на терористите. Но някъде на третия сигнал нервите му се поуспокоиха и разсъдъкът му започна да се избистря.

Това беше краят на неговата кариера в „Мосад“. Краят на мечтата да се добере до директорския пост. А на всичко отгоре щяха да

го обвинят в държавна измяна и го грозеше заплахата да прекара остатъка от живота си зад решетките. Той знаеше, че не е предател, но кой би му повярвал? Ужасяваща ситуация. Нейтън щеше да свидетелства в негова полза. Да видиш, да не повярваш!

— Израелското посолство. С какво мога да ви бъда полезна?

— Дайте ми вътрешен 71.

— Ало? — обади се дрезгав глас след втория сигнал.

— Черно едно едно девет пет — каза Еймъс.

— Един момент, моля. — Човекът в посолството набираше нещо върху клавиатурата на компютъра си. След малко се обади отново:

— С кого искате да говорите?

— Свържете ме с Бухала в голямото дърво.

— Ей сега ще говорите.

Еймъс изчака няколко секунди.

— Какво има? — долетя изнервен глас отсреща.

— Муса?

— Кой се обажда?

— Мисля, че открих човека, когото търсиш.

— За какъв човек става дума?

— Не ми излизай с тези номера, Муса. Не търсиш ли Нейтън? Не искаш ли да докопаш този гаден предател?

— Дори и така да е, не разбирам защо внезапно изявяваш готовност да ми съдействаш.

— Та нали в края на краищата играем в един и същ отбор? Искаш ли да спипаш Нейтън или не? Аз мога и сам да го хвана, но се сетих, че ти имаш разположена група, която най-бързо ще свърши работата.

— Откъде научи за всичко това?

— Да речем, че имам източник в отдел „Секретни комуникации“.

Това стига ли ти?

— Къде е Нейтън в момента?

— Не знам. Но след малко ще бъде пред Триумфалната арка.

Твоите хора в Париж ли са?

— Това не те засяга. Как го откри?

— Това пък теб не те засяга, приятелю.

Еймъс се усмихна самодоволно и затвори телефона.

Той току-що се намеси с нови козове в играта. Сега му оставаше само да чака и да види как ще се развият събитията. И все пак нещо в гласа на Муса не му хареса. Двамата въобще не се спогаждаха и все се опитваха да се прецакат. Тъй като точно в този момент не биваше да се поемат излишни рискове, Еймъс се обади отново в посолството и поиска този път да го свържат с Амир от „Масада“.

Еймъс премина направо към същината на въпроса.

— Каква заповед имат твоите хора, да заловят Хлапето или да го ликвидират?

— Да го ликвидират — каза Амир.

Той не виждаше никакво основание да се въздържа от отговор. Еймъс беше един от най-силните хора в „Мосад“ и Амир нямаше намерение да понася удари заради Муса. Освен това самият Муса беше наредил да се ликвидира Нейтън.

— Чудесно. В случай, че някой реши да отмени тази заповед, аз официално я препотвърждавам. Нейтън трябва да бъде ликвидиран.

— Моят екип вече зае позиция — каза Амир. — Преди няколко секунди получиха заповедта и прекъснахме всякаква комуникация с тях. Заповедта е необратима.

Еймъс се усмихна и затвори телефона. Успя да се измъкне. Усмивката още не беше изчезнала от лицето му, когато две силни ръце го сграбчиха за главата. Едната го държеше за челото, а другата рязко надигна брадичката му. Никой няма да разбере дали Еймъс е чул изпукването на врата си, преди да му причернее пред очите.

Неочакваният гостенин отпусна безжизненото тяло на пода. После намести черната си барета и се изниза също тъй незабележимо, както се беше появил.

XXXVI

Париж

3-ти октомври, 16,00 часа

Нейтън, Басам и двамата му помощници подминаха с колата жилищната кооперация на улица „Брюнел“ и паркираха зад ъгъла. До шофьорската врата се приближи един снажен младеж със светлокафява риза и черни панталони. Надникна вътре и като видя Басам, каза:

— Няколко души напуснаха сградата преди около пет минути. Единият от тях го видях преди това с човека, който доведе Надин. Понеже съм сам, не можех да тръгна след тях. Длъжен съм да пазя тук, защото, ако я изведат от тази сграда, ще й загубим дирите. Тъй че не знам къде са отишли. Видях само, че се качват в един микробус.

— Браво на теб — каза Басам. — А сега влез вътре във входа и ни чакай там. Има ли някакви проблеми с входната врата?

— Заклучва се, но ако почакам няколко минути, навярно някой ще излезе и ще се вмъкна след него.

Всички останаха в колата, докато младежът влезе във входа.

— Защо, говориш с него на английски? — попита Нейтън.

— Защото той не знае арабски. От Ню Йорк е. Ние също си имаме диаспора^[1], която е готова да ни съдейства.

Басам се обърна и каза нещо на арабски. Единият от помощниците му кимна и отиде да отвори багажника, а останалите с Басам начело се запътиха към сградата. Широкоплещестият мъжага, който остана при колата, измъкна от багажника една огромна черна чанта, праметна я през рамо и ги последва. Вървеше наведен напред, за да уравни тежестта. Здравно стискаше презрамката с две ръце.

Младежът държеше входната врата отворена и всички се вмъкнаха вътре.

— Къде ли може да е? Тази сграда е адски голяма — прошепна Басам.

Нейтън извади от джоба си малкото устройство и го включи. Отпред започна да премигва малка лампичка. Той натисна някакъв

жълт бутон отстрани, който наподобяваше ключа на обикновено фенерче. Чу се тихо бръмчене.

— Чудесно — каза Нейтън. — Тя е в сградата или поне брошката ѝ е тук.

Басам посочи една врата, която водеше към тясно стълбище. Беше залепена за вратата на асансьора.

— Ще те чакаме вътре. Като намериш апартамента, ще дойдеш да ни повикаш.

Нейтън кимна и тръгнало коридора. Съвсем скоро обаче сигналът му подсказа, че момичето не е на този етаж. Той се върна при стълбището и всички се качиха един етаж по-нагоре. И там не беше. През следващите двацет минути напредваха с по един етаж. Сигналът все повече се усилваше.

— Засякох го — каза Нейтън най-после и се появи на вратата на малкото стълбище. Третата врата отдясно. Трябва да действаме бързо. Няма смисъл да чукаме. Влизаме направо и ликвидираме хората вътре, като внимаваме да не нараним Надин.

Нейтън се молеше да я завари цяла и невредима. Закле се пред себе си, че ще ги избие до един, ако са ѝ причинили някакво зло. Крепеше го единствено надеждата, че на терористите им е изгодно да я държат жива.

Басам каза нещо на мъжата с черната чанта. Той я остави на пода, отвори я и пред очите им се разкри забележителна оръжейна колекция. Всеки получи оръжие. Нейтън взе автомат „Узи“ със заглушител и пълнител с трийсет и пет патрона. „Дано не се налага да ги използвам всичките“ — помисли си той. Останалите се въоръжиха с автомати „Инграм“ и големи пистолети. Нейтън им обясни какво иска от тях и се насочи бавно към вратата. В тази роля се чувстваше далеч по-уютно.

Другите заеха позиция от двете страни на вратата, а Нейтън се засили и с един мощен ритник разби бравата. Озова се насред обширна, празна стая. Приведе се ниско, за да затрудни стрелците, които евентуално се бяха прицелили в него.

Останалите влязоха след него и огледаха помещението. Следващата стая също беше празна. Нейтън настръхна при мисълта, че като отвори някоя от многото врати, ще види мъртвото тяло на Надин.

Откри я в най-отдалечения ъгъл на апартамента. Беше привързана с разперени ръце към едно голямо легло. Устата ѝ беше залепена с анкерпласт. Тя го видя и очите ѝ светнаха. Нейтън тръгна към нея, като продължаваше да се оглежда. Наоколо беше чисто.

Нейтън свали внимателно лепенката от устата на момичето. Стараеше се да не ѝ причини болка. В носа му нахлу ароматът на младата ѝ кожа и той едва устоя на изкушението да се наведе и да я целуне. Но в този момент забеляза Басам, който се беше заел да развърже ръцете и краката ѝ. Още щом устата ѝ се освободи, Надин започна да говори, макар че отначало това ѝ костваше доста големи усилия.

— Човекът, когото наричат Карл. Той е човекът от снимката, която ми показва онзи ден в парка.

— Знаем — каза Нейтън.

— Той се обади на Халим, за да му съобщи, че акцията ще се проведе утре.

— Утре ли? — изненада се Нейтън. — Аз мислех, че се готвят да ударят днес.

— Това е вярно.

— Чуваш ли се какво говориш, Надин?

Нейтън реши, че се е объркала.

— Слушай ме внимателно. — Тя започна да говори съвсем бавно. — Акцията ще се проведе днес. След малко ще ти кажа откъде съм разбрала. Но Карл каза на Халим и на другите терористи от групата му, че ще действат утре. Сега разбра ли?

— Ясно. Друго има ли?

— Освен това той каза на Халим, че е възможно да ги нападне подразделение на „Мосад“ и затова трябва да са готови да се отбраняват, ако се наложи. Според него хората на „Мосад“ ще са облечени като френски полицаи. Накрая Карл заяви, че информацията му е от сигурен източник и им даде указания да се изтеглят с бой. Предупреди ги да не се предават на израелците, защото те имали заповед да ги ликвидират независимо от обстоятелствата.

Нейтън приседна до нея на леглото. Тя продължи:

— Но този Карл разполага със свой собствен екип. Хората му вече се насочиха към изходната база, откъдето ще нападнат делегатите.

Нейтън не вярваше на ушите си. Карл ги въвличаше в кошмар наяве.

— Чух го да дава нареждания на екипа си в съседната стая — каза Надин. — Решиха да ме оставят жива, за да преговарят с баща ми за крупен откуп. Прослушваха някакви записи на иврит. Опитвах се да имитират фрази, които звучаха като заповеди. После Карл им нареди да ги вкарат в употреба и те започнаха да си крещят един на друг. Човек би казал, че слуша група израелски войници... Накрая Карл им каза, че докато полицията и всички останали се занимават с „гнусните араби“, тоест с Халим и другарите му, те ще очистят умерените във вилата, в която са ги настанили.

— Това може да е било клопка — скептично отбеляза Нейтън. — Не ми се вярва, че Карл ще вземе да обсъжда плана си на място, където можеш да го чуеш.

— Но той въобще не предполага, че говоря немски. Както и да е, това е всичко, което знам. Готвят се да нападнат в десет часа довечера и според думите им акцията ще бъде изключително зрелищна.

— Къде ли се намира тази вила? Ех, едва ли има кой да ни каже. — Нейтън се замисли. — Сетих се! Ще накарам Еймъс да уведоми Муса за новото положение на нещата. Той може да ги спре. За „Мосад“ наистина е изгодно една група палестинци да изтрепе друга. Но присъствието на екип, който се представя като израелско подразделение, коренно променя картината.

— През цялото време говореха за някаква голяма карта. Може да са я оставили в другата стая. А какво стана с Феликс?

— Кой е този Феликс?

— Човекът, когото Карл остави да ме пази. Не се ли справихте с него? Той трябва да е някъде тук. Не може да си е тръгнал.

Всички се притесниха при мисълта, че някой си Феликс ги дебне отнякъде. Колкото до картата, най-вероятно беше да не намерят нищо. Апартаментът изглеждаше старателно разчистен. Нейтън реши, че е време да се измъкват от това място. Дори и да не успееше да разбере къде е настанена делегацията, Еймъс и Муса щяха лесно да открият местоположението на тази вила. Ситуацията не беше чак толкова критична. Освен това до атентата оставаха още няколко часа.

Басам нареди на хората си да поемат обратно към колата. Самият той беше пресякъл наполовина голямото външно помещение, когато

отекнаха няколко изстрела. Едрият мъжага с черната чанта тъкмо се показва на вратата и падна подкосен. Човекът зад него успя да отскочи в страни. После моментално се хвърли на пода и запълзя към изхода.

Когато стигна до външното помещение, Нейтън завари Басам с гръб към него. Протягаше ръце, сякаш искаше да хване нещо невидимо. Картечните откоси идваха откъм стълбището и пронизваха гърдите и корема на арабина. Наоколо хвърчаха костици и парчета месо. Басам продължаваше да стои на крака, но целият беше на решето.

Преди Нейтън да успее да се прицели покрай тялото на Басам, стрелецът насочи огъня си към младежа, който пълзеше по пода. В този момент огромното туловище на Басам се свлече на земята и Нейтън ясно видя човека с картечницата. Зад него се появи Надин и той я отблъсна. Това действие го забави с няколко секунди, които се оказаха фатални. Терористът не пропусна да напълни с олово тялото на младия арабин.

Нейтън вдигна автомата си на рамо и изстреля един откос право в лицето на неприятеля. Деветмилиметровите куршуми попаднаха точно в целта и залепиха част от тила на терориста върху стената зад него. Той се катурна и се строполи до полуотворената врата от другата страна на стълбището. Нейтън притича, прекрачи тялото и нахълта в съседния апартамент. Придвижваше се на прибежки, защото не знаеше дали вътре не го чака някой друг от хората на Карл. Нямаше никой. В този апартамент обаче откри доста скъпа видеоапаратура, малък военен предавател и цял куп документи. Това явно беше скривалището на Феликс. Вероятно ги беше забелязал, като влизат. За нещастие смъртта му можеше да промени графика на Карл. Той без съмнение щеше да се обажда от време на време, за да проверява дали всичко в апартамента е наред и след като никой не му отговори, би могъл да измести акцията в по-ранен час. Очевидно с тази цел беше оставил предавателя.

Надин влезе в апартамента само секунди по-късно. След нея се появи и помощникът на Басам, който беше оцелял.

— Басам е мъртъв — промълви тя, опитвайки се да потисне сълзите си.

Гласът ѝ трепереше.

— Съжалявам — каза Нейтън. — Просто никой не предвиди, че това може да се случи.

Той подаде автомата си на арабина.

— Сложи го в чантата. Полицията сигурно ще дойде всеки момент.

Надин беше намерила някаква сгъната карта. Двамата с Нейтън я разтвориха. Цялата карта беше отрупана с обозначения. Правеха впечатление стрелките, които сочеха към една точка от три различни посоки.

— Това трябва да е мястото — каза Нейтън и бързо сгъна картата. — Хайде сега да се махаме оттук.

Помощникът на Басам седна зад волана и тъкмо се готвеха да потеглят, когато зад ъгъла се появиха две полицейски коли. Наоколо свиреха още сирени.

Нейтън каза на шофьора да не тръгва рязко, както навярно му се искаше. Докато колата бавно си проправяше път през задръстените улици, Нейтън се опитваше да вникне в смисъла на знаците върху картата. Надин седеше до него на задната седалка и лееше сълзи за Басам. Постоянно вдигаше очи към тавана, сякаш за да върне сълзите обратно. Накрая се избърса с една носна кърпичка.

— Вероятно тук е настанена делегацията — каза тя и посочи едно, малко кръстче върху картата. — Виждаш ли, ето тук пише Schlag, което на немски означава „удар“.

След това Надин премести пръста си върху друго обозначение.

— Явно това е посоката, от която ще се появят.

— Нещо куца в тази версия. Тези точки са твърде далеч от целта, за да са изходна база на терористите. Погледни ето тук. Ако целта е това малко градче, наречено Сен Реми, трите начални точки са разположени чак на другия край на Париж: Шавьоне на запад, Куброн на изток и Кордон на юг.

Надин се наведе напред и отново се взря в картата.

— И в трите точки има по едно малко летище. Виж.

Нейтън разгледа внимателно обозначенията.

— Вярно! Гад мръсен! Значи е решил да спусне тези убийци от въздуха. Спри колата! — извика той на шофьора.

Наложи се да повтори заповедта си. Внезапно гумите изсвириха и колата закова на място. Отзад долетя пронизителният вой на клаксон

и задната кола ги заобиколи отляво на милиметри разстояние. Нейтън изскочи навън и шофьорите на съседните коли го посрещнаха с богат репертоар от френски псувни. А когато отвори багажника, за да извади куфарчето си, всички надуха клаксоните.

— Какво правиш? — попита го Надин, очевидно разтревожена.

— Кажи му да те закара на летището в Орли и ме чакай там. На летището ще бъдеш в безопасност. Ако не се появя преди полунощ или по някакъв начин не ти се обадя, хващаш пътя и отиваш където ти видят очите. Важното е да напуснеш страната.

— А ти какво...

— Нямам никакво време за губене. Ако ми потрябва помощ, ще ти се обадя. Гледай да стоиш близо до гишето на „Ер Франс“ в основния терминал. Ах, ето. — Той ѝ подаде куфарчето. — Пази го добре. Ако не се появя, тук има достатъчно, за да се измъкнеш. Не забравяй, че те са по петите ти.

Тя се наведе леко навън и прошепна съвсем близо до ухото му:

— Добре, но ти също се пази. Не искам да те загубя.

Беше толкова красива, а той си даваше сметка, че едва ли ще я види отново. До полунощ можеха да го убият хиляди пъти. Как само искаше да се наведе и да я целуне страстно по устните. Но не си го позволи. Обърна се и бързо се отдалечи. Минути по-късно потъна в лабиринта на парижкото метро. Отиваше на randevу със съдбата.

[1] Емигрантска общност. — Б.пр. ↑

XXXVII

Монотини льо Бретоньо
3-ти октомври, 17,30 часа

Карл седеше с няколко души от екипа си в малка къща, разположена на края на не особено дълга чакълена писта. Отвън се виждаше черно-син хеликоптер „Дюфен“, който носеше всички маркировки на френската полиция. Всички мъже в стаята с изключение на Карл бяха облечени със светлокафявите униформи на специалния отряд за борба с тероризма към френското вътрешно министерство. Карл нае този и още два такива хеликоптера преди няколко дни. Хората му ги пребоядисаха и залепиха съответните надписи.

— И така, нека още веднъж да повторим всичко отначало, за да сме сигурни, че сте запомнили плана — каза Карл. — Кажете ни сега как точно ще действате — обърна се той към един широкоплещест брадат мъжага, който приличаше на борец тежка категория. — Не забравяйте, че няма връщане назад. Може дори да се наложи да ускорим малко нещата, защото Феликс продължава да мълчи.

Четиридесет и пет годишният рус гигант говореше със силен баварски акцент. В средите на терористите го знаеха с прякора Сержанта. Беше служил няколко години като наемник в Конго.

— Първо — започна той, — ще изчакаме да видим какво ще стане с онези терористи в селската къща. Полицията скоро ще пристигне там и тъй като те си мислят, че полицаите са преоблечени израелци, ще открият огън по тях. Няколко информационни агенции ще бъдат предварително уведомени за новината и тя много бързо ще попадне във всички световни средства за информация. Най-логично е да се стигне до извода, че терористичната група е заела позиция на това място с цел да ликвидира палестинската делегация. Ще настане голяма суматоха. Ние знаем от сигурен източник във френската полиция — един стар приятел от Легиона, — че в случай на извънредна ситуация няколко хеликоптера ще преместят палестинците на ново безопасно място. Затова можем да сме сигурни, че охраната на

вилата няма да бъде особено бдителна. Хеликоптерите ще излетят от три различни точки. По един-два от всяка точка. Общо взето, достатъчно на брой, за да поемат всички членове на делегацията. Както знаете, ние сме подготвили още два такива лагера, които са разположени по средата между хеликоптерните бази на полицията и целта. Когато се получи сигналът за преместване на палестинците, ние ще се приготвим за излитане. Щом спасителните хеликоптери се появят над главите ни...

На това място той направи пауза и дръпна платнището, което покриваше една кутия с четири противовъздушни ракети съветско производство. Тези ракети, наричани популярно „жаби“, се изстрелваха от рамо. След като показа ракетите, гигантът продължи:

— Значи, когато ги видим над главите си, ще ги свалим ето с тези чудесии. И трите ни бази са снабдени с такива ракети. Няма начин да се измъкнат. Не забравяйте, че пилотите нищо няма да подозират и ще си следват неотклонно курса. Кой би могъл да предположи, че някой ще тръгне да сваля полицейски хеликоптери с ракети, при това в покрайнините на Париж. Ако кажеш подобно нещо, ще те помислят за смахнат.

Бойците от групата се разсмяха. Всички до един бяха стари пушки, но въпреки това изглеждаха доста напрегнати. Едрият баварец продължи:

— Знаем и честотите, на които ще предават спасителните хеликоптери, тъй че ще можем да ги подслушваме. След като ги унищожим, нашите хеликоптери ще излетят веднага и ще поемат техния курс. Ще възстановим връзката с контролния център на полицията и никой няма да се усъмни, че се е случило нещо нередно. Ще продължим общуването с центъра по естествен начин, защото преди това ще сме ги подслушвали. Колкото до системата на радиопредаване „свой или чужд“, с която всички самолети и хеликоптери удостоверяват принадлежността си, няма да се наложи да я използваме, тъй като няма да кацаме на летища. Възможно е от някоя точка да не излети нито един хеликоптер, а от друга да излетят примерно два. Това не променя нещата. Експлозиите наистина ще бъдат забелязани, но докато вестта за тях стигне до съответните власти, ние отдавна ще сме приключили операцията.

След тези думи на бавареца Карл се обърна към един дребен човек, който седеше в изтърган платнен шезлонг:

— Ти ще продължиш оттук нататък.

Този човек беше известен с прякора Топо (на италиански „плъх“) и заемаше доста висок пост в йерархията на „Червените бригади“. Участваше в тази акция, защото се чувстваше лично задължен на Карл, който преди години му беше помогнал при отвличането и убийството на Алдо Моро.

— Значи така — започна италианецът, без да си прави труда да става, — щом овладеем положението във въздуха и успеем да се включим в полицейските радиочестоти, ще подходим към целта от три направления и ще се подготвим за кацане около самата вила. Ще наредим на охраната да подсигури района, като по този начин ще ги отдалечим от основната сграда. С това ще падне последната пречка. Хеликоптерите ни ще кръжат ниско около вилата. Трябва да са готови да отлетят във всеки един момент. А ние ще влезем вътре и ще избием всички с изключение на няколко телохранители, които ще раним леко. Важно е да ни чуят как си говорим на иврит. И бомби да хвърляме в сградата, никой няма да чуе, защото кръжащите хеликоптери ще вдигат достатъчно силен шум.

— Великолепно — каза Карл. — Накрая, след като си свършим работата, ще се върнем отново в началните точки, ще се отървем от хеликоптерите и всеки ще си поеме по пътя. Среща след трийсет и шест часа в Дамаск. Наслука!

Те отвърнаха в хор:

— Наслука!

Карл беше доволен. Всичко вървеше по план. Знаеше, че ще сполучи. Вече надуваше кръвта и ароматът ѝ го възбуждаше.

XXXVIII

Метростанция „Шарл дьо Гол — Етоал“
3-ти октомври, 17,30 часа

Метрото беше най-бързият транспорт до Триумфалната арка. Нейтън си мислеше, че може да разчита на Еймъс, а освен това вече знаеше какво е намислил Карл и в душата му се появи чувство на сигурност.

Веднага щом влакът спря, той отвори вратата и се затича. Станцията беше претъпкана с хора, но Нейтън успя сравнително бързо да се добере до улицата. Озова се точно пред внушителната арка, заобиколена както винаги с безкраен поток от коли с пискливи клаксони. Няколко клаксона си изляха яда върху него, докато се промъкваше през шумния автомобилен парад подобно на матадор, който лавира между цяло стадо бесни бикове. Номер 1 то забеляза пръв.

— Този глупак сам ни се навира в ръцете — каза той на Номер 9, която седеше на мощен мотоциклет, облечена изцяло в черно.

— Навярно знае какво прави — допусна тя.

Двамата стояха и наблюдаваха как рибата се насочва към мрежата. Този случай, като се изключи неуспешният опит в Амстердам, беше първата им мисия по залавянето на израелец, при това човек, когото добре познаваха. Никак не им беше лесно, макар и да бяха ги убедили, че Нейтън е предател. Планът беше съвсем прост.

Малко преди Нейтън да стигне до пешеходния подлез, който минаваше точно под Триумфалната арка, бойците от „Кидон“ се нахвърлиха върху него. Номер 1 беше натоварил със задачата петима души, но се оказа, че е надул бройката. За по-малко от две минути успяха да го заклещят и го поведоха към улицата.

Номер 9 и още един мотоциклетист успяха да разчистят пътя пред някакво черно микробусче „Рено“, което намали и мина с отворена странична врата плътно до бордюра. Хвърлиха Нейтън в каросерията и се пъкнаха вътре след него. Последните двама бойци се

метнаха зад мотоциклетистите, които вече бяха разчистили една лента за изтегляне пред микробуса.

Поеха по авеню „Гранд Арме“ по посока на Булонския лес. Шофьорът намали чак когато навлязоха дълбоко в гората, където никой не би могъл да ги проследи. По пътя Номер 1 успя да предаде съобщение. „Мъртъв. Повтарям, мъртъв.“ — беше потвърждението на заповедта, което се получи в отговор. Той изключи радиостанцията. Вече знаеше какво да прави.

Нейтън лежеше вързан и със запушена уста. Отчаяно мятеше глава насам-натам, опитвайки се да смъкне мръсния парцал от устата си. Номер 1 се приближи до него и рязко издърпа парцала. Нейтън първо се изплю, а после впери поглед право в очите на Номер 1.

— Ще ми кажеш ли каква е тази история? Обещаха, че ще ми помогнат да предотвратят една истинска катастрофа. Това ли им е помощта? Каква е тази работа? Някаква комедия ли разигравате?

— Съжалявам, приятелю, но ми се струва, че краят ти приближава. Като се съберат всички, ще трябва да изпълним заповедта. Разбираш, че не действаме по лични съображения.

— Не, вече нищо не разбирам от тази шибана история.

Вратата на микробуса се отвори. Целият екип се беше събрал. Нейтън съзнаваше, че те просто изпълняват заповеди, но това с нищо не променяше положението му.

— Мога ли да кажа нещо?

— Казвай — разреши му Номер 1.

— Нямам представа какво са ви наговорили за мен, но само след няколко часа група терористи ще извърши покушение над няколко умерени палестинци, които искат да...

— Какво ни баламосва този тип? — обади се Номер 4. — Защо въобще го слушаме. Та той е долен предател. Давай да го очистим и да офейкваме.

— Той е прав — подкрепи колегата си Номер 2. — След малко може да се появи полицията. Сипахме го посред бял ден пред толкова много хора. Я най-добре да...

— Какво става тук? — попита Номер 1. — Все още аз командвам парада и вече разреших на човека да говори. Тъй че си затворете човките и го слушайте. Ако искате, идете да се разходите. Само не го прекъсвайте.

Нейтън продължи:

— Те искат да установят мир в нашия район. Как ще реагирате, ако ви кажа, че помагате да се разруши бъдещето на вашата родина, която толкова много обичате? В момента се осъществява един заговор.

— Хайде, стига толкова — каза Номер 1. — Какъв ти заговор? Тия сме ги слушали много пъти. Моите бойци са прави. Ние имаме заповед. Съжалявам, приятелю. Сгазил си лука и ще трябва да си платиш.

— Нали каза, че може да говори? — обади се Номер 9 и пристъпи напред. — Вижте какво, аз вървах отзад с мотоциклета и съм сигурна, че никой не ни е проследил. Имаме достатъчно време. Оставете човека да завърши.

Настана гробна тишина и Нейтън се възползва от тази пауза.

— Горے се разиграват мръсни сценарии, а вашата задача е да заличите всички следи. Използват ви по най-безскрупулен начин.

Няколко души от екипа недоверчиво клатеха глави. Нейтън повиши глас.

— Слушайте внимателно какво ви говоря. Знам, че си имате номера и се отнасят с вас като с работи, но никак не е хубаво да се вживявате в тази роля. Знаете ли защо са ви изпратили тук в действителност? Наистина ли мислите, че същинската ви задача е да ме ликвидирате? — Той се усмихна иронично. — Не мен са ви пратили да ликвидирате, а един реален шанс за постигане на мир в Близкия изток. Това е истината.

Номер 1 отново се обърна към Нейтън.

— Какви са тези щуротии? Ти си се продал и сега се опитваш да ни баламосваш с разни приказки за злите сили. Няма да мине.

— Добре, да предположим, че аз съм предател. Защо тогава не ме изправят пред военен съд? Разстрелът тъй или иначе няма да ми се размине. Защо ме искат непременно мъртъв? Задавали ли сте си този въпрос? Не виждате ли какво става около вас? Нали ви пратиха да преследвате терористи? Защо никой не ги спря? Защо ги оставихме да действат на воля? Мислете, по дяволите, мислете!

Всички стояха безмълвни. Номер 3, който искаше бързо да приключат с тази работа, беше забил поглед в земята и подритваше камъчетата под краката си. В думите на Нейтън имаше логика. Оставиха го да продължи.

— Сега ме държите в ръцете си и винаги можете да ме убиете. Но не там е въпросът. Преди да станете номера, вие сте били израелци. Горди, честни, предани идеалисти. Не виждате ли какво става с нас? От мечтатели се превърнахме в бойци и работи, които знаят само да убиват. Къде остава ционистката мечта? Хиляди са паметниците на нашите мъртъвци. Свикнахме да боготворим мъртвите, а не живите. Постоянно си обещаваме, че няма да проливаме повече кръв, а в същото време си затваряме очите пред всяка възможност за установяване на мир. Вече няма място за нови имена по мраморните паметници. Използват ви хора, на които въобще не им пука за вас. В изкривеното им съзнание съществува някаква супердържава, която се простира върху чужди земи. Това е тяхната цел, а ние подхранваме лудостта им с кръвта си.

— Да речем, че решим да не те ликвидираме — каза Номер 1. — В такъв случай ще трябва да те откараме в Израел.

— Всъщност — съвсем тихо каза Нейтън — много слабо ме интересува как ще постъпите с мен. Знам само, че някъде наблизо е заела позицията една терористична група, водена от бивш офицер на „Щази“. Те ще убият умерените палестински представители и това ще сложи край на последната надежда за помирение с арабските ни съседи. Този атентат ще се осъществи с благословията на нашите шефове. И знаете ли върху кого ще падне вината? Върху Израел. Аз наистина не знам какво са ви наговорили за мен и как са ви убедили, че трябва да ме убиете. Нека си изясним нещата.

Нейтън съзнаваше, че това е кулминацията. В близките пет минути или щеше да е мъртъв, или щеше да разполага с една от най-добрите бойни групи в света.

— Имате възможност да извършите нещо истинско и добро за нашата родина. Помогнете ми да ги спра. Въобще няма да се отделям от вас, тъй че ако решите да ме ликвидирате, ще можете да го сторите във всеки един момент.

Нейтън ги огледа подред. Усещаше, че някои са с него, но му трябваха всичките. Без общо съгласие едва ли биха нарушили заповедта на началниците си. Не можеше да изтъкне по-убедителни аргументи в защита на каузата си. Оставаше му само да чака. Изведнъж усети върху рамото си нечия ръка. Номер 9 беше застанала до него.

— Аз се казвам Тамар и му вярвам. Струва ми се, че повечето от нас мислят като мен.

Номер 3 се оттегли няколко крачки назад.

— Номер 1, спри я! Това е нелепо! Какво си позволява тя?

Номер 1 се обърна с лице към хората си.

— Аз се казвам Ели и също му вярвам. От самото начало в тази операция имаше нещо гнило. Знаете, че съм прав. Освен това какво бихме могли да загубим? Ако той лъже, просто ще си отложи смъртта с няколко часа. Шефовете мислят, че вече сме го ликвидирали и скоро няма да ни потърсят. Защо да не опитаме? Някак си не ми се струва справедливо да го убием. Това е първата заповед, на която не се подчинявам. Нямам власт да ви накарам да ме последвате. Всеки решава сам за себе си.

Номер 5 се беше облегал на микробуса. Изведнъж се обади:

— Съгласен съм. Най-разумно е да го закараме в Израел и там да го съдят. Защо непременно трябва да го ликвидираме? — Той се обърна към Нейтън: — Между другото, аз се казвам Елбаз.

Не мина много време и всички се скупчиха около картата. Заеха се да обмислят операцията, която можеше да се окаже последна за тях. Дори Номер 3 се присъедини към колектива.

— На мен не ми харесва вашето решение — промърмори той, — но няма да ви се противопоставям. Прекалено много неща ни свързват. Ще гледам обаче да не изпускам от очи предателя.

Нейтън се усмихна с разбиране. Тези хора си даваха сметка, че ги чака военен съд за неизпълнение на заповед. Знаеха също, че процесът ще се запази в тайна. Но Нейтън беше измислил разрешение на този потенциален проблем.

Ако успеяха да ликвидират терористите, щяха да се предадат на френската полиция като израелска група, която е участвала в операция „Юдейският лъв“ по спасяване на палестинските делегати. По този начин обществеността щеше да научи за тях и „Мосад“ щеше да остане с вързани ръце. Те щяха да се върнат в Израел като герои, защото никоя администрация не би признала, че се е отнасяла благосклонно към атентата срещу умерените палестинци. Колкото до Нейтън, неговото положение беше далеч по-неясно. Щеше да се наложи да импровизира.

XXXIX

Тел Авив

22,00 часа (21,00 парижко време)

Аврам се беше разположил в своето високо кожено кресло. Орен, който влезе в кабинета преди по-малко от минута, се настани до шефа си. И двамата бяха вперили поглед в един от телевизионните монитори на отсрещната стена.

Безкраен поток полицейски коли се стичаха към някаква селска къща. Куршумите прелитаха край главата на оператора и той от време на време трябваше да се снишава. Откосите на автоматите заглушаваха развълнувания глас на репортера.

На съседния монитор се появи същата картина, после на още един, а след това и Си Ен Ен се включи на живо от мястото на събитието. Всички информационни канали прекъснаха редовната си програма, за да вмъкнат тази суперновина: една палестинска терористична група била изненадана от френската полиция в малка селска къща край Париж. Терористите се подготвяли да нанесат удар по израелска делегация, която трябвало да участва в кръг от някакви секретни мирни преговори. Коментаторите не знаеха все още нищо за мястото на провеждането им и разполагаха със съвсем ограничена информация относно същността им. Но всички повтаряха, че тайната не е била добре съхранена. Преговорите останали извън обсега на общественото внимание единствено поради ниското равнище на участващите делегации.

Няколко минути по-късно настана истинска суматоха. Специалните подразделения на френската полиция явно бяха решили да щурмуват сградата. Чува се няколко експлозии, после избухна пожар и къщата пламна като факла. Отвътре изскочиха две подпалени човешки фигури. Полицаяте ги събориха на земята. Последваха още няколко експлозии, а след това вече трудно можеше да се определи какво точно става.

Париж
21,10 часа

— Чуваш ли нещо? — попита човекът, който държеше противовъздушната ракета на рамо.

— След около десет секунди трябва да се появи над нас — извика Сержанта в малкия микрофон, прикачен за каската му. — Пригответи се.

Хеликоптерът на земята вдигаше толкова силен шум, че не можаха да чуят приближаващия във въздуха вертолет. Изведнъж забелязаха премигващите му светлини.

— Ето го! — извика Сержанта и посочи към небето. — Огън! Огън!

Двете ракети излетяха почти едновременно. Малките реактивни двигатели оставяха бяла диря след себе си. Двете смъртоносни игли постепенно набираха височина и скорост и се насочиха към бавно прелитащия хеликоптер. В един момент сякаш два пламтящи пръста прободоха тъмния силует на полицейската машина. Разнесе се страхотен гръм, който заглуши рева на готовия за излитане хеликоптер. Ярка оранжево-синя светлина озари небето за няколко секунди. После настана странна тишина. Над сухата пшенична нива се посипа дъжд от изпепелени частици. Лумнаха няколко малки пожара. Само след секунди вертолетът на терористите се отлепи от земята. Същият сценарий се повтори на още две места в околностите на Париж.

Дежурният в контролния център, който поддържаше постоянна връзка със спасителните хеликоптери, забеляза някакво странно смущение по трасето. Отначало помисли, че не е в ред радиостанцията на един от хеликоптерите. Връзката се загуби за миг и после отново се възстанови. Но когато същото нещо се случи и с втория хеликоптер, той реши, че смущенията се дължат на атмосферни влияния. Важното беше, че връзката се възстанови и не можеше да става дума за извънредна ситуация.

Няколко минути по-късно трите вертолета се събраха над района на вилата. Карл използва кодовете, които беше получил от приятеля си във френската полиция, и съобщи на охраната, че след малко ще кацнат, за да вземат палестинците. Охраната очакваше появата им и моментално отговори положително на искането за кацане. Трите хеликоптера се подредиха един след друг и минаха, ниско над оградата. Карл седеше в първия хеликоптер и забеляза някакъв

микробус, който сякаш се беше блъснал в оградата. Около него стояха няколко полицаи. Само за няколко секунди прелетяха над горичката, която отделяше оградата от централната сграда. Разстоянието беше около половин миля.

Хеликоптерите увиснаха на място над поляната пред сградата. Изчакаха командирът на охранителния отряд да ги уведоми, че хората му са заели позиция и всичко е готово за кацането. За Карл това означаваше, че френските полицаи са се изтеглили край оградата. Той потупа пилота по рамото и посочи с палец надолу. Другите два хеликоптера последваха примера на първия и също се спуснаха. Трите машини увиснаха на около петдесет сантиметра от земята.

Четиридесет и пет минути преди това Номер 1 подмина главния вход на комплекса, сви зад ъгъла и паркира микробуса плътно до оградата. Само за няколко секунди всички с изключение на Номер 6 се прехвърлиха през оградата. Стъпваха на покрива на микробуса и прескачаха отатък. Когато всички преминаха от другата страна, Номер 6 се настани на шофьорското място и натисна клаксона. Почти моментално пред микробуса изникнаха постовите от караулното на портала. Тъй като шофьорът си беше в колата и оградата не беше видимо повредена, те приеха, че всичко е наред.

Нейтън и спътниците му от „Кидон“ не знаеха на какво място са попаднали, но скоро установиха със задоволство, че в района на вилата не е изградена специална система за сигурност. Охраната беше разположена предимно по периферията. Палестинците и двамата френски полицаи, които охраняваха сградата отвътре, останаха едновременно изненадани и ужасени при появата на бойците от „Кидон“. На Нейтън му трябваша няколко минути, за да ги успокои и да им обясни как точно стоят нещата. Вързаха краката и ръцете на двамата французи, а палестинците отведоха на втория етаж, където би трябвало да са в безопасност.

— Какво ви накара да постъпите по този начин? — попита една делегатка.

— А вие не бихте ли спасили един израелец, който иска да се помири с вас? — върна ѝ въпроса Нейтън.

Лицето ѝ просветна.

— Труден път сте избрали. И ние сме тръгнали по него.

Тя хвърли бърз поглед към другите палестинци, които бяха спрели наред стълбите да чуят разговора. Всички делегати демонстрираха удивително спокойствие в тази нажежена обстановка. Жената пак се обърна към Нейтън:

— Освен че е труден, този път е и съвсем нов. Никой досега не е поемал по него. Макар че всъщност е много стар, за нас той е нещо ново. Дано да имате късмет.

— Точно от късмет имам нужда. Хайде сега да побързаме, че времето напредва.

Номер 1 разположи хората си и даде на Нейтън един зареден пистолет.

— Колкото повече стрелци имаме, толкова по-добре.

— Искам да те попитам нещо — каза Нейтън. — Докладва ли пред началството, че съм мъртъв?

— Естествено. Бяхме те отписали.

— Ако нещата тук се развият в благоприятна посока, предпочитам да си остана мъртъв.

Номер 1 се усмихна.

— Няма проблеми. Ще се отрази добре на репутацията ми.

Хеликоптерите висяха на половин метър от земята. Терористите скочиха долу, разделиха се на групи и се наредиха от двете страни на всички входове. Когато се увериха, че районът около сградата е спокоен, пилотите залепиха машините за земята. Оставиха перките да се въртят, за да могат да излетят веднага.

Номер 4 и други двама бойци от „Кидон“ се приготвиха да се заемат с пилотите, когато останалите терористи влязат в сградата. Карл беше застанал между главния вход и вратата отдясно. Виждаха го само двама от водачите на групи. Всички очакваха сигнал от него, за да щурмуват сградата. Източникът му във френската полиция го беше уверил, че вътре във вилата ще има двама полицаи. Те обаче не се появиха и Карл се усъмни, че нещо не е наред.

Той вдигна ръка и се потупа по челото. Това беше знак за Сержанта да задейства резервния план, според който в сградата трябваше да влезе само една група. Останалите две щяха да останат отвън, за да не попаднат всички наведнъж в евентуално заложената клопка.

Сержанта разби с крак вратата и хвърли вътре една светеща ракета. След няколко секунди силна ослепителна светлина озари стълбището. Предполагайки, че всички в сградата са временно заслепени, Сержанта издаде няколко заповеди на иврит, както беше предвидено, и нахълта в сградата. Неговите хора го последваха.

Номер 1 и другите бойци бяха на първата площадка. Когато видяха, че отвън хвърлят ракета, те се дръпнаха встрани и се скриха зад парапета.

Сержанта и хората му видяха, че преддверието е чисто, и се устремиха нагоре по стълбите. Малко преди първият да стигне до парапета, Номер 1 и останалите от „Кидон“ откриха огън. Терористите изпопадаха безжизнени на пода като марионетки, на които някой е отрязал конците.

Понеже след първите няколко откоса не се завърза престрелка, Карл реши, че са стреляли неговите хора, и даде знак на втората група да влезе.

Появата им изненада Номер 1, но той моментално откри огън с картечницата си и повали първите двама наемници. После веднага се хвърли на пода, за да избегне пороя от куршуми, които прелетяха над главата му. Той бързо изпълзя встрани, за да открие свободно поле за стрелба пред хората си, които незабавно реагираха и пометоха втората вълна терористи.

В следващия момент отвън се чу стрелба на картечница, която се извиси над шума на хеликоптерните двигатели. Номер 1 притича до главния вход и застана от едната му страна с гръб към стената. От другата страна се появи Нейтън.

— Не може да са останали много.

— Да излезем ли? — попита Нейтън.

— Не, момчетата отвън ще се оправят сами. Нелепо е да те убият поради липса на хладнокръвие. Като очистят тези отрепки, моите хора ще ни извикат.

След малко се чу гласът на Номер 5.

— Районът е прочистен. Повалихме ги до един.

След като и втората група се изгуби вътре, у Карл не остана никакво съмнение, че има нещо нередно. Тъкмо се намери да излезе от прикритието си и да се устремим към хеликоптера, когато няколко отмерени откоса залепиха за стената третата му група. Отначало

помисли, че стрелят френските полицаи. Той остана скрит и видя как трима мъже изскачат иззад хеликоптерите. В следващия момент безжизненото тяло на единия от пилотите увисна през отворената врата на кабината. Тримата започнаха да крещят нещо на някакъв непознат език, който му звучеше като иврит. Карл си даде сметка, че никой не подозира за присъствието му, и реши да не напуска още прикритието си.

— Е, сега вече можем да излезем навън — каза Номер 1. — Май че дойде време да напуснеш сцената, приятелю.

— Така е.

— И как мислиш да се измъкнеш оттук?

Номер 1 вече се беше показал от вратата.

— Ще взема един от хеликоптерите. Научих се да ги управлявам в морската пехота.

В следващия момент Нейтън посочи по посока на портала. Към тях се приближаваха фаровете на някакъв автомобил, който изглеждаше като джип. Двамата се затичаха към най-близкия хеликоптер. Перката му бръмчеше оглушително.

Карл изчака двамата мъже да стигнат до хеликоптера и се втурна към тях. Няколко пъти натисна спусъка в движение.

Шумът на двигателя заглуши стрелбата и никой от другите бойци не забеляза Карл. Номер 1 сграбчи ръката на Нейтън и бавно се свлече на земята. В очите му се четеше учудване. От врата му шуртеше кръв. След няколко секунди издъхна.

Един куршум рикошира в корпуса на вертолета точно до главата на Нейтън. Той се дръпна и в този момент видя, че Карл тича към него. Крещеше като луд и продължаваше да стреля. Следващите няколко куршума натрошиха страничното стъкло на хеликоптера. Нейтън бързо вдигна пистолета си. Знаеше, че е изправен лице в лице с Карл Райнхарт, един човек, който също беше „официално мъртъв“. Смъртта щеше да направи досието му истинно. Нейтън натисна спусъка два пъти. Карл се олюля и се строполи на земята. Двата куршума бяха отнесли част от темето му.

Джипът се приближаваше много бързо. Нейтън реши, че няма време за губене и чевръсто се вмъкна в хеликоптера. След няколко секунди се отлепи от земята и насочи машината извън пределите на комплекса. Беше спокоен за приятелите си от „Кидон“. А неговият път

водеше към Надин. Както си мислеше какъв точно курс трябва да поеме, изведнъж забеляза, че стрелките на контролното табло се държат по странен начин. Хеликоптерът летеше стремително към върховете на дърветата. Куршумите на Карл бяха пробили корпуса и явно бяха нанесли сериозни повреди. Не се знаеше дали Карл няма да се смее последен.

Нейтън се опита да преустанови падането поне докато стигне до една малка полянка, която се виждаше зад дърветата. Но хеликоптерът прелетя под прекалено остър ъгъл и кацането беше немислимо. Нейтън се напъна и дръпна с всички сили лоста. Мина на сантиметри над върховете на дърветата, но опашката се закачи в клоните и задната перка се раздробиха на хиляди малки частици. Хеликоптерът се разцепи на три части, падна на земята и се превърна в купчина стомана. От пробитите резервоари течеше гориво и обливаше потрошените останки.

Някакъв малък храст омекоти падането на Нейтън. От кабината го изхвърли същият тласък, който разби хеликоптера. Макар че се намираще на двайсетина метра от разбития корпус, дрехите му бяха просмукали с бензин. Той се сети, че след няколко секундите последва експлозия. Достатъчна беше една искра, и щеше да се превърне в жива факла. Нейтън преодоля шока и болката, изправи се на крака и тръгна да се отдалечава, доколкото му позволяваха силите. Когато френската полиция пристигна пред вилата, бойците от „Кидон“ вдигнаха ръце и се предадоха. Видяха как падна хеликоптерът на Нейтън, а малко след това го чуха да експлодира. Загледаха се в пламъците, които озариха небето.

— Е, сега вече е мъртъв — каза Номер 5 и поклати глава.

Експлозията събори Нейтън на земята, но въобще не го нарани.

Сега седеше в един стар ситроен. Спря го на близкото шосе. Възрастният шофьор отиваше в малко градче на няколко минути път. Единственото желание на Нейтън беше да се добере до някакъв телефон, за да се обади на Надин. Ако искаше да живее, връщане назад нямаше. И тъй като вече беше „мъртъв“, лесно щеше да започне нов живот. „Каква ирония на съдбата — помисли си той. Мъртвите нямат бъдеще, а аз няма да имам минало.“

Издание:

Виктор Островски. Лъвът „Мосад“

Първо издание

Превод: Любомир Терзиев

Библиотечно оформление и корица: Тандем С

ИК „Атика“ — София, 1993 г.

Набор и печат: „Образование и наука“ ЕАД

Формат: 32/84/108

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.